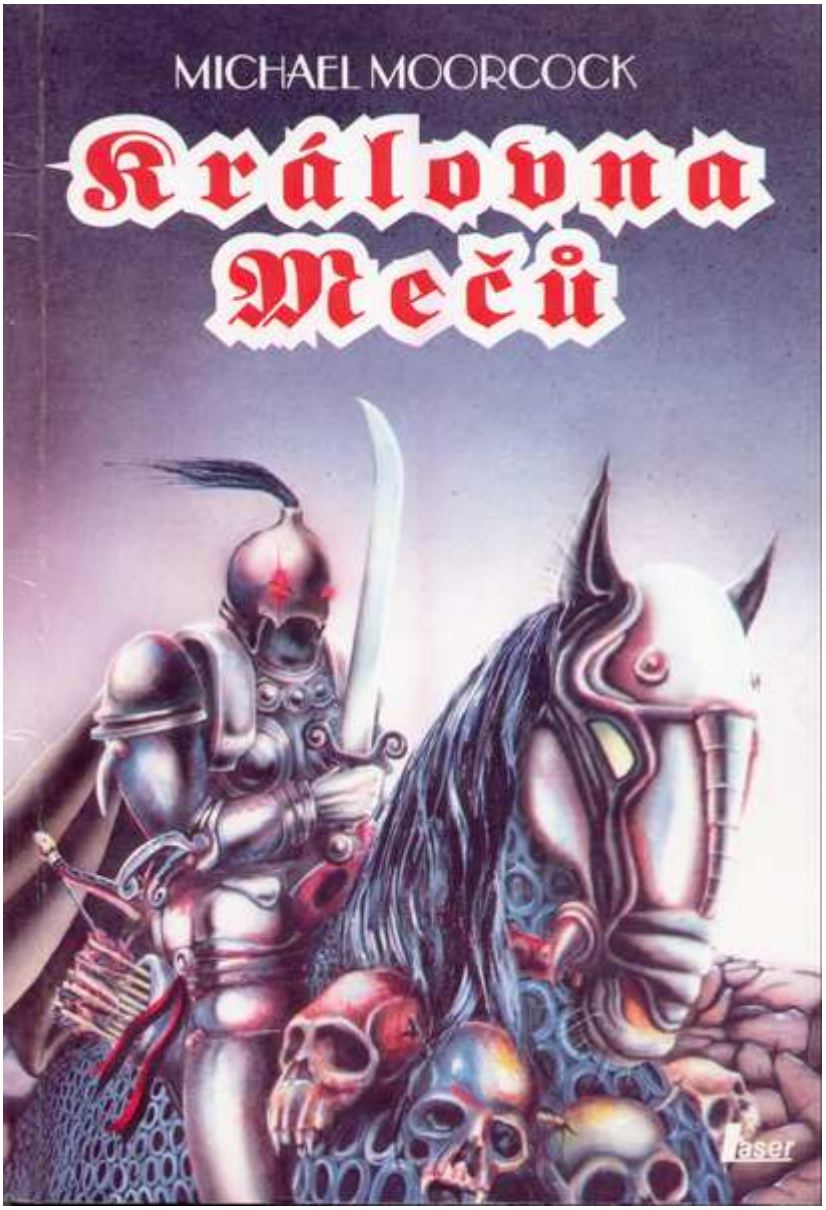
MICHAEL MOORCOCK

Královna Mečů

laser

Název originálu: **THE QUEEN OF THE SWORDS**

Ilustrace na obálce: M. Dubnický

Grafická úprava obálky: Jiří Světlík

Překlad: Zdeňka Weberová

Redakce: Helena Šebestová

Copyright ©1971 by Michael Moorcock
Copyright ©1992 for the Czech translation by Z.Weberová
Copyright ©1992 for Cover by M.Dubnický
Copyright ©1992 for the Czech edition by Laser

ISBN 80-85601-35-8

ÚVOD

Byly to časy oceánů světla a časy divokých bestů z bronzu, létajících prostorem měst, která se vznášela přímo pod klenbou nebe.

Stáda divokého dobytka, mohutnějšího než hrady, plnila bučením rozlehlé pastviny; mladá a halasivá stvoření navštěvovala ponuře se valící se vody řek. Byla to doba bohů, jejichž neustálou přítomnost bylo možno vysledovat ve všem, co ve všehomíru existovalo; doba obrů procházejících vodou, doba nerozumných trpaslíků a stvoření zbavených tvarů, které bylo možno přivolat neopatrnou nebo horečnatou myšlenkou a jež neodešla aniž by způsobila utrpení nebo pokud jim nebyla složena krutá oběť. Byla to doba magie, zjevení a nestálé přírody, doba událostí zdánlivě nemožných paradoxů, které mohly přivést k šílenství; přání, jež se poslušně vyplňovala, a přání, jež se stávala opakem; doba nočních můr, které se náhle stávaly skutečností.

Byla to doba zajímavá a temná. Doba vlády Mečů. Byly to časy, kdy Vadhaghové a Nhadraghové, věční nepřátelé, vymírali. Čas, kdy se na světě objevil Člověk, otrok strachu. Nebyl si vědom toho, že většina utrpení a bolestí, které jej obklopovaly, nebyla výsledkem ničeho jiného než toho; že sám započal svou existenci. Byla to jedna z mnoha ironů osudu svázaných s tím, kdo sám svou rasu nazýval „Mabdeni“.

Mabdeni žili krátce, ale hojně se množili. Během několika století se jim povedlo získat převahu na západním kontinentu, kde začala jejich evoluce. Před většími výpravami proti územím obydleným Vadhaghy a Nhadraghy je zadržovaly předsudky. Trvalo to několik století, ale nakonec se osmělili. Nesetkali se s odporem, ale začali závidět starším rasám, jejich početné komplexy se ztělesnily v podobě závisti a násilí.

Vadhaghové a Nhadraghové nebyli připraveni na takový vývoj věcí. Ovládali milión – snad více – let celou planetu a ta se teď začala měnit. O existenci Mabdenů věděli, ale nepozorovali mezi nimi a ostatními divokými zvířaty větší rozdíl. Obě rasy nezapomněly na vzájemnou nenávist, ale jejich představitelé trávili současně mnoho času tvorbou uměleckých děl, abstraktními úvahami a podobnými činnostmi. Byli zkušení, nepřipouštěli si, že by se mohlo cokoli změnit. Hlavně z tohoto důvodu ignorovali znamení předpovídající soumrak jejich epochy.

Mezi oběma věčnými rivaly se už konflikty nevyskytovaly, poslední bitvu svedli před mnoha staletími, avšak i nadále mezi sebou neudržovali kontakty.

Vadhaghové obývali se svými rodinami hrady odříznuté od světa na kontinentu, který nazývali Bro-an-Vadhag. Neměli mezi sebou spojení a chuť k cestování je přešla už velmi dávno. Nhadraghové žili ve městech postavených na ostrovech uprostřed moří, severozápadně od Bro-an-Vadhagh. I oni žili v osamění a nezajímalo je ani nejbližší příbuzenstvo. Obě rasy se považovaly za neporazitelné. Obě se mýlily.

Člověk, jehož epocha právě začínala, se rozmnožoval jako nákaza a tak se šířil světem. Tato nákaza ničila staré časy, kdekoliv se s nimi setkala. Člověk s sebou přinášel nejen smrt, ale současně i strach. Jeho hlavní starostí bylo, aby po předchůdcích nezůstalo nic kromě ruin a kostí. Aniž si to uvědomoval, byl psychickým hybridem a to nedokázali přes všechnu svou moudrost pochopit ani Velcí Dávní Bohové.

Tak Velcí Staří Bohové poprvé poznali, co to znamená Strach. Člověk, otrok strachu, arogantní ve své nevšímavosti, pokračoval v ničivém pochodu. Byl slepý k výsledkům

pustošení, způsobeného jeho malichernými ambicemi. Současně, vzhledem k tomu, že jeho smysly byly omezené, neměl ani ponětí o existenci mnoha rozměrů vesmíru, z nich každý byl nějakým způsobem svázaný s ostatními. Člověk nebyl jako Vadhaghové a Nhadraghové, kteří ovládli umění pohybu mezi rozměry pomocí síly vůle, poznali pět Plánů a současně pochopili přítomnost mnoha jiných rozměrů, v nichž Země existovala – pochopili jejich význam.

Proto se zdálo být velmi nespravedlivé, že tak šlechetné rasy mají ze světa zmizet kvůli bytostem, jež se i nadále příliš nelišily od zvířat. Bylo to, jako by už supové rozbili svůj tábor u těla mladého básníka, který stále ještě při vědomí mohl pouze pozorovat, jak jej ptáci pomalu připravují o zázračný život. A nikdy se nedozví a nepochopí, co zničili.

„Kdyby znali hodnotu toho, co rabují, kdyby dokázali pochopit, co zabíjejí," říká starý Vadhagh v románu ‚Jediný květ podzimu', „pak bych netrpěl."

Byla to nespravedlnost.

Tím, že stvořil člověka, Vesmír zradil staré rasy.

Ale byla to nespravedlnost obvyklá a logická. Kdokoliv může milovat a oceňovat Vesmír, ale ten nemiluje ani neodsuzuje nikoho. Vesmír nedělá rozdílu mezi mnohostí stvoření a objektů, z nichž je složen. Všichni jsou si rovni. Nikdo není zvýhodněný. Vesmír, vybavený pouze hmotou a schopností tvořit, tvoří neustále; trochu toho, trochu onoho. Nekontroluje, co stvořil, a sám nemůže být kontrolován svými výtvory (i když někteří soudí jinak). Ti, kteří proklínají Vesmír, odhodlávají se k něčemu, co i tak zůstane nezasažitelné. Ti, kteří zatínají pěsti, míří jimi k slepým hvězdám.

Ale neznamená to, že neexistují ti, kteří se pokoušejí bojovat a dosáhnout nedosažitelného.

Takové bytosti se najdou vždy, občas jsou obdarovány nadprůměrnou inteligencí a nemohou se smířit s nezúčastněnou bezduchostí Vesmíru.

Kníže Corum Jhaelen Irsei byl takovou bytostí. Byl zřejmě poslední z řady Vadhaghů, známý rovněž jako kníže v Šarlatovém Plášti. Tato kronika vypráví právě o něm.

Už víme. jak mabdenští stoupenci hraběte Glandytha-a-Krae (kteří se nazvali Denledlysii – nebo Vrahy) vyvraždili knížeti Corumovi jeho příbuzné a nejbližší rody a jak se Kníže v Šarlatovém rouchu naučil nenávidět, zabíjet a toužit po pomstě. Slyšeli jsme, jak Glandyth mučil Coruma, uťal mu ruku a vypíchl oko, a jak byl Corum zachráněn obrem Brunátným z Laahru a odvezen na hrad markraběnky Rhaliny. Hrad postavený na hoře obklopené mořem. Přestože Rhalina byla mabdenská žena (z rodu pocházejícího ze země Lywn-an-Esh), ona a Corum se do nebe zauhlovali. Když Glandyth přesvědčil kmeny Ponyů, lesních barbarů, aby napadly markraběnčin hrad, Corumovi pomohly nadpřirozené síly. Tak se Corum s Rhalinou dostali do rukou čaroděje Shoola, jenž ovládal ostrov zvaný Svi-an-Fanla-Brool – Dům Přejedeného Boha. Tak měl Corum možnost setkat se s velice zvláštními a morbidními silami světa. Shool s ním mluvil o snech i realitě. („Vidím, že začínáš uvažovat v mabdenských rozměrech," řekl Corumovi. „Je to pro tebe asi jediné dobré východisko, chceš-li žít v tomto mabdenském snu." – „Je to snad sen?" ptá se Corum. – „V jistém smyslu ano. Je však velice reálný. Je to něco, o čem můžeš říci, že je snem Boha. Můžeš také říci, že je to sen, kterému Bůh dovolil, aby se stal skutečností. Mám samozřejmě na mysli Knížete mečů, který řídí pět Plánů.")

Shool měl Rhalinu jako rukojmí a donutil uzavřít Coruma obchod. Dal mu dva dary – ruku Kwlla a oko Rhynna – aby mu nahradil jeho vlastní chybějící orgány. Tyto drahocenné a odcizené věci byly majetkem dvou bratří-bohů, kteří jsou, od té doby, co záhadně zmizeli, známi jako Ztracení bohové.

Poté řekl Shool Corumovi, co musí udělat, aby Rhalinu zachránil. Corum musí jít do říše Knížete Mečů – Ariocha – Boha Chaosu, který vládne nad pěti Plány od té doby, co je vyrval z rukou Arkyna – Boha Zákona. Tam musí Corum najít srdce Knížete mečů, které je uloženo

ve věži jeho hradu, a které Shoolovi umožní dát hmotě na Zemi tvar a tak získat moc (bez ní by Bůh Chaosu nemohl vládnout smrtelníkům).

S malou nadějí se Corum vydal v člunu do království Ariocha, ale téměř u cíle jeho loď ztroskotala, když ji těsně minul veliký obr. V zemi podivného národa Rhaga-dar-Kheta zjistil, že Oko je schopné nahlédnout i do hrozného podsvětí, a že Ruka může přimět strašné bytosti tohoto světa, aby jí sloužily. Zjistil také, že ruka vycítí nebezpečí a nelítostně vraždí, dokonce i tehdy, když Corum vraždit, nechce. Uvědomil si, že tím, že přijal Shoolovy dary, převzal i logiku jeho světa a nyní před ni nemůže uniknout.

Během těchto dobrodružství poznal Corum odvěký svár mezi Zákonem a Chaosem. Podivný cestovatel ze země Lywm-an-Esh ho poučil. „Jsi řízen vůlí Bohů Chaosu, oni tebou vládnou a Arioch je jedním z nich. Před dávnými dobami vedly síly Zákona válku se silami Chaosu. Síly Chaosu vyhrály a ovládly patnáct Plánů, a jak tomu rozumím, i daleko více. Někteří říkají, že Zákon byl zcela zničen a všichni jeho Bohové zmizeli. Říkají, že Vesmírná Rovnováha byla posunuta příliš jedním směrem, a proto je na Zemi tolik svévole. Říkají, že svět byl kdysi kulatý a nikoli placatý jako talíř…“

„Některé vadhaghshé pověsti říkají. že kulatý skutečně byl,“ odpověděl Corum.

„Ó, ano, vždyť Vadhaghové zde byli již dávno před tím, než byl Zákon vypovězen. A také proto Vládci Mečů tolik nenávidí staré rasy. Ony nejsou jejich výtvory. Velcí Bohové však nemohou přímo zasahovat do smrtelných záležitostí, proto tak činí mabdenskýma rukama…“ – „Je to pravda?“ zeptal se Corum. Hanafax pokrčil rameny. „Taková je pravda…“

Později, v Ohnivé zemi, kde žije slepá královna Oorese, viděl Corum záhadnou postavu, která zmizela téměř okamžitě, jakmile rukou Kwlla zabil Hanafaxe (ruka věděla, že ho Hanafax zradí). Corum se dozvěděl, že Arioch je Rytíř Mečů, Xiombarg je Královna Mečů, která vládne nad další částí pěti Plánů, zatímco nejmocnějším panovníkem Mečů, který vládne posledním z pěti Plánů, je Mabelode – Král Mečů. Corum se dozvěděl, že všechna srdce Vládců Mečů byla uložena tak, aby jich dokonce ani oni sami nemohli dosáhnout. Ale po dalších dobrodružstvích v Ariochově hradu nakonec uspěl a našel srdce Rytíře Mečů, které, aby si zachránil život, zničil. Tím zbavil Ariocha moci a umožnil Arkynovi vrátit se na svůj starý hrad. Corum však vyslechl kletbu Vládců Mečů, a zničením Ariochova srdce předurčil svůj vlastní osud. Hlas mu řekl: „Ani Zákon, ani Chaos nemohou ovládat osudy smrtelných Plánu. Musí zde být rovnováha.“ Ale Corumovi se zdálo, že zde nebyla žádná rovnováha, když vládl Chaos. „Rovnováha se někdy posune,“ odpověděl hlas. „Musí se to uvést do pořádku. A v tom je síla smrtelníků, v nápravě rovnováhy. Už jsi začal. Nyní musíš pokračovat až do samého konci. Možná v půli cesty zahyneš, ale někdo jiný tě bude následovat.“

Corum vykřikl „Já tohle nechci. Já nemohu unést tahové břímě.“

Hlas odpověděl: „MUSÍŠ!“

Po svém návratu Corum zjistil, ze Shoolova moc pominula a Rhalina je svobodná.

Vrátili se na nádherný hrad na Moidelské hoře a věděli, že již nikdy více nebude nikdo rozhodovat o jejich osudech…

Kniha Coruma

KNIHA PRVNÍ

ve které se kníže Corum setkává s básníkem, slyší zlé znamení a plánuje cestu.

KAPITOLA I

Co vydal bůh moře

Čisté letní nebe se klenulo nad tmavě modrým mořem, zelenými lesy na pevnině, horou Moidel porostlou travou i nad hradem z bílého kamene, který se tyčil na jejím vrcholu. A poslední z rodu Vadhaghů, Kníže Corum v Šarlatovém plášti, byl vášnivě zamilován do ženy z rodu Mabdenů, markraběnky Rhaliny z Allomglyl.

Corum Jhaelen Irsei, který měl pravé oko přikryté páskou posázenou tmavými drahokamy tak, že připomínalo oko hmyzu, a jehož vlastní levé oko bylo velké, mandlového tvaru se žlutou zřítelnicí a purpurovou duhovkou, patřil nepochybně k Vadhaghům. Jeho hlava byla protáhlá, s kuželovitou bradou a zašpičatělýma ušima bez laloků, připlácnutýma k hlavě. Jeho světlé vlasy byly krásnější než vlasy nejkrásnější mabdenské dívky. Měl široká ústa s plnými rty a růžovou kůži se zlatavými skvrnami. Byl by býval určitě krásný, nebýt toho nezvyklého znetvoření pravého oka a děsivého úšklebku na rtech. A pak tu byla ta cizí ruka, která často zavadila o rukojeť meče, když Corum poodhalil svůj šarlatový plášť.

Tato levá ruka měla šest prstů a zdálo se, že je ukrytá v rukavici poseté drahokamy. Ty však tvořily kůži na této ruce. Byla to strašlivá zbraň. Rozdrtila srdce samotného Rytíře mečů – Ariocha, Boha Chaosu, a tím dovolila, aby se vrátil Arkyn, Bůh Zákona.

Corum byl skutečně odhodlán pomstít svůj vyvražděný národ a zabít hraběte Glandytha-a-Krae, služebníka krále Lyr-a-Brode z Kalenwyru, jenž vládl na jihu a na východě kontinentu, který kdysi patřil Vadhaghům. Byl příkazem Zákona vázán bojovat proti Chaosu, jehož služebníkem byl Lyr se svými stoupenci. Vědomí odpovědnosti mu dodávalo rozvahu a odhodlání, ale také tížilo jeho duši. Byl zneklidněn pomyšlením na sílu, kterou získalo jeho tělo – na sílu Ruky a Oka.

Markraběnka Rhalina byla krásná, její něžný obličej rámovaly husté tmavé vlasy. Měla velké tmavé oči a jemné, červené rty. I ona byla zneklidněna pomyšlením na kouzelné dary mrtvého čaroděje Shoola, ale snažila se na ně příliš nemyslet. Stejně jako dříve se bránila myšlenkám na svého manžela, který se utopil, když jeho loď ztroskotala na cestě do Lywm-an-Esh, do země, kde sloužil, a kterou později zaplavilo moře.

Těšila se ze života více než Corum a byla mu velkou oporou. Dříve, když byl bez viny, se také smál svému údělu. Toužebně na ty doby vzpomínal. Vzpomínal i na svou rodinu, která zneuctěna a zohavena leží pohřbena u vypáleného hradu Erorn. Znovu viděl Glandytha, jak se ohání mečem potřísněným krví Vadhaghů. Tyto kruté vzpomínky byly silnější než myšlenky na dřívější klidný život. Navždy se mu usadily v hlavě. Někdy jej celého zaplavily, jindy se ukryly v jeho podvědomí a hrozily, že se znovu vynoří. A když se zdálo, že touha po pomstě ochabuje, znovu ji oživily. Oheň, těla a krev; válečné vozy barbarských Denledhyssiů – mosaz, železo, surové zlato, malí koně s hustou hřívou. Statní vousatí válečníci v ukradeném vadhagském brnění triumfálně jásají, zatímco v plamenech pukají a řítí se dolů kamenné zdi starého hradu Erorn. Tehdy Corum poznal, co je nenávist a násilí…

Ve snech často vídal brutální Glandythovu tvář, která byla mnohem strašnější než ztýrané tváře mrtvých rodičů a sester. A tak se často probouzel uprostřed noci se zuřivým

křikem.

Jedině Rhalina ho dokázala uklidnit. Hladila mu znetvořený obličej a pevně objímala jeho třesoucí se tělo.

Tenkrát na začátku léta se ještě mohli klidně projíždět na koních lesem bez obav z příslušníků znepřáteleného kmene Ponyů, kteří prchali před lodí mrtvých. Vyzvedl ji z mořského dna čaroděj Shool tu noc, kdy zaútočili na Moidel. Byla to loď, jejíž osádku tvořili nebožtíci, kterým velel sám mrtvý markrabě, Rhalinin manžel.

Lesy byly plně sladkého života, malých zvířat a zářivých květin opojných vůní. A třebaže se jim to nikdy docela nepodařilo, pomáhaly hojit rány v Corumově duši. Nabízely mu něco jiného než konflikty, smrt a hrůzu. Ukázaly, že jsou ve vesmíru věci, které jsou klidné, řádné a krásné, a že Zákon nabízí víc než strohý Řád, že usiluje o nastolení takové harmonie v patnácti Plánech, ve které by mohly existovat všechny bytosti, bez ohledu na to, jak jsou rozdílné. Zákon nabízí takové prostředí, ve kterém by se mohly rozvíjet všechny hodnoty.

Corum ale věděl, že pokud Glandyth a jemu podobní žijí, je Zákon pod stálým tlakem a hrozí mu, že netvor Strachu vše zničí.

„Glandyth musí zemřít!“ řekl Rhalině Corum jednoho krásného dne při projížďce lesem, když o něm hovořili, s očima zahleděnýma do krás lesa.

Rhalina přikývla, ale nezeptala se, proč se tak náhle rozhodl, neboť to za podobných okolností slyšela již mnohokrát. Přitáhla uzdu a zastavila svou klisnu uprostřed paseky s lupinami a pryskyřníkem. Sesedla z koně, a přidržujíc si své dlouhé sukně z aksamitu protkávaného zlatem, brodila se trávou, která jí sahala až ke kolenům. Corum zůstal v sedle svého hřebce a pozoroval ji.

Pohled na ni mu působil radost, a ona to věděla. Na pasece bylo teplo, ale koruny jilmů, dubů a jasanů, ve kterých měly své domovy veverky a ptáci, zde tvořily příjemný stín.

,.Ach, Corume kéž bychom tu mohli zůstat navždy! Mohli bychom si tu postavit dům s nádhernou zahradou…“

Pokusil se o úsměv. „Ale my nemůžeme,“ řekl. „Vždyť i tahle chvíle je prchavá. Shool měl pravdu. Tím, že jsem přijal logiku konfliktu, přijal jsem určitý osud. I kdybych zapomněl na slib, že se pomstím. i kdybych nechtěl bojovat na straně Zákona proti Chaosu, Glandyth by stejně přišel a přinutil nás bránit tento mír. A Glandyth je silnější než teto vznešené lesy. Rhalino. Zničil by je přes noc, a myslím, že by to udělal s velkou chutí, kdyby věděl, jak je milujeme.“

Poklekla a přivoněla ke květinám. „Musí to tak být? Musí nenávist vždy plodit nenávist a láska musí být tak bezmocná?“

„Má-li Bůh Arkyn pravdu, nebude tomu tak navždy. Ale ti, co věří, že láska by měla být mocná, musí být připraveni i zemřít, aby její moc ještě posílili.“

Zvedla hlavu a podívala se na něj očima plnýma úzkosti. Pokrčil rameny. „Je to pravda,“ řekl.

Pomalu se vrátila zpět ke svému koni. Vsunula nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla. Corum zůstal a pozoroval, jak se tráva a květiny znovu pomalu napřimují v místech, kde před chvílí Rhalina prošla.

„Je to pravda.“

Vzdychl a obrátil koně směrem k pobřeží.

„Raději bychom se měli vrátit,“ zamumlal, „než moře zaplaví hráz.“ Za chvilku se vynořili z lesa a cválali podél pobřeží. Modré moře se rozlévalo po bílém písku, ale ještě byl před nimi vidět kus přírodní hráze, vedoucí po mělčině k hoře, na které stál hrad Moidel, vzdálené a zapomenuté místo civilizace v Lywm-an-Esh. Kdysi stál zámek na pevnině uprostřed lesů, ale nyní tuto zemi zalévalo moře.

Mořští ptáci s křikem kroužili pod bezoblačným nebem, občas se potopili, aby zobáky

ulovili rybu, a s kořistí se pak vraceli do hnízd mezi skalisky Moidelské hory. Corum a Rhalina se přibližovali k hrázi, kterou mělo za chvíli pohltit moře, a kopyta jejich koní dusala v písku a v pěnivém příboji.

Vtom Corumovu pozornost upoutal jakýsi pohyb daleko na moři. Vzpřímil se v sedle a zadíval se do dálky.

„Co to je?“ zeptala se ho.

„Nevím to jistě, možná nějaká velká vlna. Ale v této době nebývá moře rozbouřené. Podívej se,“ ukazoval do dáli.

„Vypadá to, jako by se tam v dálce asi dvou mil obloha zatáhla mlhou…“

„Těžko se to sleduje,“ řekla ohromeně. „Je to vlna!“

Také voda u pobřeží se začala vzdouvat mohutným přílivem vln. „Jako by kolem proplouvala obrovská loď velkou rychlostí,“ řekl Corum. „Vypadá to jako…“

Potom se pozorně zahleděl na mlžný opar v dálce.

„Vidíš to – ten stín – siluetu muže v mlze?“

„Ano, vidím to. Je to obrovské. Je to přelud nebo nějaký světelný klam…“

„Ne,“ řekl Corum. „Už jsem to viděl. Je to obr, Velký Rybář, který způsobil ztroskotání mé lodi u pobřeží Kloolocrah!“

„Toulavý Bůh,“ řekla. „Znám ho, nazývají ho Rybářem. Legenda vypráví, že je to osudové znamení, když se objeví.“

„I pro mne to bylo osudové znamení, když jsem ho naposled viděl,“ řekl Corum s trochou humoru. Teď se začaly valit ke břehu velké vlny a oni na koních ustupovali zpět. Přízrak se přibližoval a mlha se táhla za ním.

Mlha byla hustší a hustší, vlny se zvětšovaly, a obrovský Rybář byl blíž a blíž. Teď už mohli zcela jasně rozpoznat jeho siluetu. Ramena měl schýlená, jak za sebou táhl velikou síť, a pomalu se brodil vodou.

„Co si myslí, že tady chytí?“ zašeptal Corum. „Velryby? Vodní nestvůry?“

„Všelicos,“ odpověděla Rhalina. „To, co je na mořské hladině i pod ní!“ Zachvěla se.

Přírodní hráz byla nyní zcela skryta pod mohutnějícími vlnami a pokračovat dále již nebylo možné. Museli ustoupit ještě více k lesu, protože se k nim valily obrovské vlny, které se rozbíjely o skaliska a pobřežní štěrk.

Mlha se dostala až k nim. Trochu se ochladilo, i přesto, že na obloze stále zářilo slunce. Corum si přitáhl plášť. Doléhal k nim zvuk burácející vody, jak se obr dál brodil pravidelnými kroky příbojem. Corumovi připadal jako bytost, která je navždy odsouzena vléci všemi oceány světa své břímě – obrovskou síť – aniž by našel to, co hledal.

„Říká se, že loví ryby pro svou duši,“ zašeptala Rhalina. „Pro svou duši …“

Najednou se postava napřímila a vytrhla svou síť z vody. Zmítalo se v ní mnoho tvorů – někteří z nich zcela neznámí. Toulavý Bůh si pozorně prohlédl svůj úlovek a potom vytřepal všechno zpět do moře. Pomalu kráčel dál, v marné snaze ulovit cosi, co se mu zřejmě nikdy ulovit nepodaří.

Mlha na pobřeží se začala rozplývat a nejasná silueta obra zamířila zpět na moře. Hladina se začala uklidňovat, mlha zmizela za obzorem.

Corumův kůň zafrkal a nohou hrabal ve vlhkém písku. Kníže v Šarlatovém plášti se podíval na Rhalinu. Měla vyděšené oči upřené k obzoru. Ztuhly jí rysy.

„Nebezpečí je pryč,“ řekl a snažil se ji uklidnit.

„To nebylo nebezpečí,“ odpověděla Rhalina. „To bylo varování před nebezpečím, které Toulavého Boha obvykle následuje, jak říkají legendy.“

Pohlédla na něj a její oči znovu ožily. „A cožpak nemáme důvod věřit starým legendám?“

Corum kývl hlavou. „Pojď, ať jsme zpátky na hradě, než se hráz zatopí podruhé.“

Koně se vděčně pohnuli směrem k požehnanému moidelskému hradu. Moře se zvedalo po obou stranách kamenité cesty a koně se sami od sebe rozběhli.

Konečně se dostali k velké hradní bráně, která se otevřela, aby mohli vjet dovnitř. Rhalinini bojovníci byli rádi, že je jejich paní s Corumem zpátky na hradě. Se znepokojením jim sdělovali, co viděli.

„Viděla jste také toho obra, má paní?“ ptal se vzrušeně správce Beldan, když seběhl ze schodů západní věže. „Možná je to další spojenec Glandytha!“ Tvář jindy tak veselého muže byla dnes velice zachmuřená. „Co ho asi odehnalo?“

„Nic,“ řekla Rhalina a sesedla z koně. .„Byl to Toulavý Bůh, vyšel si jen na lov.“

Beldan si oddechl, protože jako všichni obyvatelé moidelského hradu stále očekával nový útok. V podstatě se však nemýlil, neboť dříve nebo později Glandyth znovu přitáhne a přivede s sebou spojence, kteří budou daleko odvážnější než pověrčiví a zbabělí bojovníci kmene Ponyů. Slyšeli, že se Glandyth po neúspěšném útoku na moidelský hrad vrátil na dvůr Kalenwyr, aby požádal krále Lyr-a-Brode o armádu. možná, že až příště přijde. připlují s ním i lodě, které budou útočit z moře, zatímco on je napadne po souši. Takový útok by byl určitě úspěšný, protože moidelská posádka je malá.

Slunce zapadalo, když zamířili k hlavnímu paláci, kde je čekala večeře. Corum, Rhalina a Beldan zasedli společně k jídlu, avšak Corumova mrtvá ruka častěji zamířila ke džbánu s vínem a jen zřídka sáhla po jídle. Corum byl zamyšlený a jeho sklíčenost nakazila i ostatní, takže všichni seděli mlčky a téměř nikdo se nesnažil navázat hovor.

Strávili takto dvě hodiny a Corum pil a pil.

Najednou zvedl Beldan hlavu a naslouchal. Také Rhalina zaslechla nijaké zvuky a svraštila čelo. Corum však vypadal, jako by niv neslyšel. Bylo to neustálé klepání. Pak bylo slyšet hlasy a klepání na chvilku ustalo. Když hlasy utichly, klepání se opět ozvalo. Beldan vstal. „Zjistím to…“

Rhalina pohlédla na Coruma. „Zůstanu tady.“

Corum měl skloněnou hlavu a zamyšleně si prohlížel dno svého poháru. Občas si sáhl na pásku zakrývající jeho záhadné oko nebo si zamnul šest prstů na ruce Kwlla a hloubal nad bezvýchodnou situací.

Rhalina pozorně naslouchala. Uslyšela Beldanův hlas. Ťukání opět ustalo a pro změnu byl všude klid.

Beldan se vrátil do haly.

„U brány čeká nějaký poutník,“ informoval ji.

„Odkud je?“

„Říká, že je prostý poutník, který se dostal do nesnází a hledá útočiště.“

„Není to nějaký úskok?“

„Nevím.“

Corum vzhlédl.

„Cizinec?“

„Ano, pane,“ odpověděl Beldan. „Možná nějaký Glandythův špeh!“

Corum nejistě vstal. „Půjdu se podívat k bráně.“

Rhalina se dotkla jeho ruky. „Jsi si jist…?“

„Samozřejmě.“ Přejel si rukou obličej a zhluboka se nadechl. Dlouhými kroky pak zamířil ven k bráně, následován Rhalinou a Beldanem. Když došel Corum k bráně, klepání se ozvalo znovu.

„Kdo jsi?“ zavolal Corum. „Co tě přivádí a co žádáš od obyvatel moidelského hradu?“

„Jsem Jhary-a-Conel, poutník. Nemám zvláštní přání, ale byl bych vám velice vděčen za trocho jídla a možnost přespání v nějakém suchém koutě.“

„Jsi z Lywm-an-Esh?“ zeptala se Rhalina.

„Jsem odevšad a odnikud. Jsem možná člověk a možná ne, ale jedno určitě nejsem –

nejsem váš nepřítel. Jsem celý mokrý a třesu se zimou.“

„Jak jsi se dostal k Moidelu. když je hráz zatopena vodou?“ zeptal se Beldan. Obrátil se ke Corumovi: „Už jsem se ho na to ptal, ale on mi neodpověděl.“

Cizinec za branou něco podivného zamumlal.

„Co to bylo?“ vykřikl nervózně Corum.

„Čert tě vem! Něčím takovým se člověk nerad chlubí. Byl jsem chycen společně s rybami do obrovské sítě a zavlečen sem! Ze sítě jsem se dostal kousek od pobřeží. Doplaval jsem k tomuto proklatému hradu, vyšplhal se po těch prokletých skalách a zaklepal na tuhle prokletou bránu a teď se asi dohaduji s pěknými hlupáky. Cožpak na Moidelu nevědí, co je to dobrá vůle a ochota?“

Všichni tři stáli užasle u brány a byli stále více přesvědčeni, že cizinec není spojencem krutého Glandytha.

Rhalina dala pokyn a její bojovníci začali otevírat mohutnou bránu. Když se se skřípáním částečně otevřela, vešel dovnitř nepatrný, urousaný chlapík. Na sobě měl zvláštní oděv, na zádech nesl vak a na hlavě měl klobouk, jehož široká krempa byla nasáklá vodou a visela mu přes obličej. Také jeho dlouhé vlasy byly úplně mokré. Byl poměrně mladý a vypadal docela dobře. I přes zubožený vzhled se mu v očích zračil náznak pohrdání. Uklonil se Rhalině.

„Jhary-a-Conel k vašim službám, madam.“

„Jak sis mohl uchránit klobouk a vak, když jsi plaval v moři takovou dálku?“ zeptal se ho Beldan.

Jhary-a-Conel vyslechl otázku a přimhouřil oči. „Nikdy neztrácím svůj klobouk a jen zřídkakdy svůj vak. Poutník jako já se brzy naučí udržet si svůj skromný majetek za všech okolností.“

„Jste opravdu poutník?“ zeptal se Corum.

Jhary-a-Conel vypadal trochu netrpělivě. „Vaše pohostinnost mi připomíná něco, s čím jsem se setkal v zemi zvané Kalenwyr…“

„Vy přicházíte z Kalenwyru?“

„Byl jsem v Kalenwyru. Ale vidím, že vás se nemohu dotknout ani tímto přirovnáním…“

„Promiňte,“ řekla Rhalina. „Pojďte, prosím, jídlo je už na stole. Řeknu služebnictvu, aby vám přinesli suché šaty na převlečení a ručník.“

Vrátili se do paláce, kde se Jhary-a-Conel rozhlédl kolem sebe. „Útulné,“ pravil významně.

Posadili se a pozorovali ho, jak ze sebe stahuje mokré šaty, až před nimi stál úplně nahý. Poškrábal se na nose a když mu sluha přinesl suchý ručník, začal se pečlivě otírat, ale jiný oděv odmítl. Místo něj se zabalil do druhého ručníku, posadil se ke stolu a dal se do jídla a pití. „Vezmu si své vlastní šaty až uschnou.“ řek sluhovi. „Necítím se dobře v cizích šatech. Dej pozor, až budeš sušit klobouk. Krempa musí být sklopená přesně takto!“

Když dal služebnictvu pokyny, obrátil se ke Corumovi s podivným úsměvem na rtech. „Jaké máš zvláštní jméno v této zvláštní době, na tak zvláštním místě, můj příteli?“

„Nerozumím ti,“ zavrtěl Corum hlavou.

„Ptal jsem se na tvé jméno. To se totiž mění, tak jako moje. Rozdíl je však v tom, že já o tom většinou vím a ty ne – nebo naopak. Někdy jsme stejní tvorové a někdy tak pouze vypadáme.“

Corum potřásl hlavou. Ten člověk mluvil jako blázen…

„Například,“ pokračoval Jhary a hltal z talíře plátky mořských ryb, „já jsem se jmenoval někdy Timeras a jindy zas Shalenak. Občas jsem hrdina, většinou však hrdiny pouze doprovázím.“

„Tvá slova nedávají příliš mnoho smyslu, pane, řekla Rhalina opatrně. „Obávám se, že ti kníže Corum nerozumí a my ostatně také ne.“

Jhary se usmál. „Pak to ovšem znamená, že si náš hrdina neuvědomuje svoji vlastní

existenci, i když vím, že kývá obtížné a někdy i nepříjemné mít na paměti tolik různých převtělení, která nás obklopují, zvláště když mohou existovat současně. Já poznávám knížete Coruma jako starého přítele, ale on nepoznává mne. To však nevadí.“ Dojedl, znovu si utáhl ručník kolem pasu a pohodlně se opřel.

„Vypadá to, že nám tu dáváte hádanku a nechcete nám podat bližší vysvětlení,“ řekl Beldan.

„Hned vám to vysvětlím,“ odpověděl trpělivě Jhary, „protože si z vás nechci zbyečně tropit žerty. Nejsem obyčejný poutník a mým osudem je, jak se zdá, pohybovat se v čase a ve všech Plánech. Nevím, kdy jsem se narodil, a nepočítám s tím, že zemřu. Někdy se nazývám Timeras, avšak jsem-li kdekoliv ‚mimo‘, říkají mi Tanelorn.“

„Ale ‚Tanclorn‘, to je mýtus vykřil Beldan.

„Všechno je svým způsobem mýtus – však Tanelorn je mýtus více než bytostný. Můžete ho najít a setkat se s ním, hledáte-li ho, kdekoliv ve vesmíru.“

„Kdo tedy opravdu jsi?“ zeptal se znovu Corum.

„Svého času jsem psal poezii a hry, ale mým hlavním povoláním by mohlo být to, že jsem přítelem všech důležitých postav a hrdinů. Cestoval jsem pod různými jmény a samozřejmě v různém přestrojení s Rackhirem, rudým lukostřelcem, do Xerlerenes, kde lodě plují po obloze stejně tak, jako tvé po mořích; s Elricem z Melnibone jsem putoval do království Mrtvého Boha; s Agniolem z, Pompejí jsem se dostal do hloubi vesmíru, kde se prostor neměří na míle, ale galaxie; s Hawkmoonem z Kölnu jsem putoval do Londry, kde lidé nosí masky z drahých kamenů, které představují různá zvířata. Viděl jsem budoucnost i minulost. Viděl jsem různé planetární systémy a poznal, že čas vlastně neexistuje a že prostor je pouhá iluze.“

„A bohové?“ zeptal se ho Corum.

„Myslím, že si je vytváříme, ale nejsem si jist. Tam, kde si primitivové vytvořili kruté bohy, aby si dokázali vysvětlit bouře, tam si kultivovanější národy stvořily bohy chytřejší, pro vysvětlení věcí abstraktních. které pro ně byly záhadou. Často slýchávám, že bohové by nemohli existovat bez smrtelníků a smrtelníci bez bohů.

„Ale bohové se zjevují,“ přerušil ho Corum, „mohou ovlivňovat naše jednání a osudy.“

„A my můžeme ovlivnit jejich, že ano?“

„Tvoje vlastní zkušenosti to potvrzují.“ zašeptal Beldan Corumovi.

„Takže ty můžeš podle přání putovat mezi patnácti Plány…“ řekl Corum tiše. „Tak jako kdysi jeden Vadhagh.“

Jhary se usmál. „Mohu a nemusím putovat, kam se mi zachce – podle přání. Mohu se také vrátit k Tanelornu, jestliže si to přeji, ale většinou putuji od existence k existenci bez zřejmého důvodu. Také obvykle zjistím, že jsem nucen hrát svou roli, ať jsem, kde jsem. Tou rolí je být společníkem vítězů, věčným přítelem hrdinů, proto jsem tě hned poznal. Ty jsi totiž, jak já říkám, jeden z nich – věčný vítěz. Poznám ho v jakékoli podobě. Snad jen v dobách, kdy jsem býval oslepen a ztrácel jsem paměť, jsem ho vždy s jistotou nepoznal.“

„A ty sám nejsi nikdy hrdinou?“

„Bývaly takové doby, možná si na ně i někdo vzpomene; nebyl jsem však hrdinou c pravém slova smyslu. Je to asi můj osud, pouze doprovázet hrdiny nebo být součástí skupiny několika mužů, kteří dohromady tvoří jednoho velkého hrdinu. Naše vlastní identita je větry rozváta po celém vesmíru. Dokonce jsem slyšel i teorii, podle níž jsou všichni smrtelní tvorové pouze jednotlivými stavebními kameny a dohromady tvoří jednu velikou kosmickou identitu. Někteří dokonce zastávají názor, že i samotní bohové jsou součástí této identity, že všechny Plány existence, všechna období, veškerý prostor, který se oltjeví a zase zanikne, všechny myšlenky tohoto vesmírného ducha jsou jenom různými fragmenty jeho osobnosti. Takovéto spekulace možná nevedou nikam, ale zcela určitě mohou změnit chápání našich bezprostředních problémů.“

„S tím souhlasím," řekl mu Corum s porozuměním. „A teď nám prosím vysvětlit, jak jsi se dostal až na Moidel?"

„Vysvětlím, co budu moci, příteli Corume. Náhodou jsem se ocitl na ponurém místě zvaném Kalenvyr. Jak jsem se tam dostal, si vůbec nepamatuji, ale na to jsem už zvyklý. Kalenwyr – kamenitý a nepřívětivý – se mi vůbec nelíbil. Byl jsem tam sotva několik hodin a už jsem upadl v podezření místních obyvatel. Jen díky tomu, že jsem ukradl válečnou dýku, vyšplhal na střechy, ukradl váleční vůz a pak na řece člun, jsem se před nimi zachránil a podařilo se mi dostat k moři. Protože jsem se obával přistání u pobřeží, plul jsem v uctivé vzdálenosti, když najednou vše zahalila mlha a moře vypadalo jako před bouří. Ve stejném okamžiku jsem se se svým člunem ocitl v pestré směsici ryb, nestvůr, mužů a všelijakých ostatních tvorů, které bych těžko popisoval. Chytil jsem se i s člunem do obrovské sítě, která mne, stejně jako ostatní, uvěznila a vlekla velkou rychlostí po mořské hladině. Najednou se síť obrátila jakoby naruby a my jsme byli všichni volní. Moji společníci se rozprchli na všechny strany a já jsem zůstal ve vodě sám. Zahlédl jsem tuto horu a váš hrad. Pomocí nějaké dřevěné desky jsem doplaval až sem…"

„Kalenwyr!" řekl Beldan. „Slyšel jsi v Kalenwyru o muži jménem Glandyth-a-Krae?"

Jhary se zamyslel.

„O nějakém hraběti Glandythovi mluvili v krčmě, a s určitým uznáním. Usoudil jsem, že je to silný bojovník. Vůbec celé město vypadalo, jako že se připravuje na válku, ale nepochopil jsem, kdo je jejich nepřítel. Myslím, že se značným odporem mluvili o nějaké zemi zvané Lywm-an-Esh. A čekali spojence ze zámoří."

„Spojence? Snad z ostrovů Nhadraghů?" zeptal se ho Corum.

„Ne. Myslíte, že ne, myslím, že mluvili o zemi Bro-an-Mabden.

„Kontinent na západě!`` řekla Rhalina téměř bez dechu „Neznám mnoho obyvatel, kteří na Mabdenu žijí, co však je přinutilo připravovat se na válku proti Lywm-an-Esh?"

„Možná stejný duch, jaký je vedl k tomu, aby zničili můj národ," řekl trpce Corum. „Závist a nenávist."

Jhary se znovu zamyslel. „Tvůj národ, jak jsi řekl, přijal mnoho vadhaghských zvyků. To by mělo stačit k vítězství nad Glandythem a jeho druhy."

„To je pravda," řekla Rhalina, „pak to ale znamená, že nejsme jediní, kdo jsou v nebezpečí. Lywm-an-Esh nevedla válku už více než sto let, tato země nebude na invazi připravena."

Sluha přinesl Jharyho oděv. Byl suchý a čistý. Jhary poděkoval a začal se oblékat se stejnou samozřejmostí, s jakou se před tím svlékl. Jeho košile byla ze světlemodrého hedvábí a široké kalhoty měly stejně jasnou šarlatovou barvu, jako Corumovo roucho. Kolem pasu si zavázal širokou žlutou šerpu a k ní si připnul opasek s pochvou, ve které visela dlouhá šavle. Natáhl si měkké boty, které mu sahaly až ke kolenům, a kolem krku si uvázal šátek. Tmavě modrý plášť položil na lavici vedle sebe, společně s kloboukem, který si pečlivě upravil podle svého. Na lavici pak pozorně položil i vak. Zdálo se, že je spokojený.

„Raději byste mi měli říci vše, o čem se domníváte, že bych měl vědět, pak vám možná pomohu," navrhl. „Získal jsem na svých cestách velké množství zkušeností a informací – většinou zbytečných…"

Corum mu tedy řekl o Vládcích Mečů a patnácti Plánech, o bitvě mezi Zákonem a Chaosem, o pokusech zachovat vesmírnou rovnováhu. Jhary-a-Conel mu naslouchal a zdálo se, že mnoho z toho, co slyšel, už zná.

Když Corum končil, Jhary prohlásil: „Je jasné, že v tuto chvíli by nemělo pražádný smysl snažit se spojit s lordem Arkynem a požádat ho o pomoc. Ariochova logika totiž stále vládne nad těmito Plány a musí být úplně zničena, aby Arkyn a s ním i Zákon mohli opravdu uplatnit svoji skutečnou moc. Symbolem bojů mezi bohy je vždy nutoho mrtvých a tato válka, kterou teď povede král Lyr-a-Brode proti Lywm-an-Esh, bude zcela určitě znamenat

pro jiné Plány válku mezi Zákonem a Chaosem. Jestliže armáda krále Lyr-a-Brodeho zvítězí, bude to znamenat, že Arkyn může znovu ztratit svou moc a Chaos bude triumfovat. Arioch však není nejmocnější ze všech Vládců Mečů. Xiombarg má v těchto Plánech větší moc než on a Mabelode je z nich ze všech nejmocnější. Domnívám se, že jste tu ještě nezažili skutečnou vládu Chaosu.“

„Nepotěšil jsi mne,“ řekl Corum.

„Možná je lepší znát celou pravdu,“ snažila se ho potěšit Rhalina.

„Mohou podle tebe poslat ostatní Vládci Mečů pomoc králi Lyrovi?“ zeptal se Corum

„Přímo ne. Je však mnoho způsobit, jak by mohli zasáhnout, pomocí nastražených poslů a agentů. Víš něco o Lyrových plánech?“

„Chtěl bych,“ odvětil Corum. „Ale to je nemožné.“

Jhary se usmál „Doufám, že chápeš, jak užitečné je mít tak zkušeného společníka jako jsem já.“

Domluvil a sáhl do svého vaku. Vyndal z něj něco, co začalo jevit známky života. Vypadalo to klidně, vzhledem k tomu, že to strávilo minimálně jeden den ve vaku. K velikému úžasu všech kolem to otevřelo velké oči a zavrčelo to. Byla to kočka. nebo spíš nějaké zvíře kočce podobné, protože na zádech to mělo složená krásná, černá, bíle tečkovaná křídla. Zbytek těla byl černý a bílý jako u obyčejné kočky, černý čenich, bílé tlapky a náprsenka. Vypadalo to přátelsky a klidně. Jhary tomu podal jídlo ze stolu a ono to divoce zamávalo křídly a pustilo se do něj.

Rhalina poslala sluhu pro mléko, a když se to malé míře napilo, posadilo se na lavici vedle Jharyho a začalo se mýt. Nejdřív hlavu, pak tlapky a nakonec i křídla.

„Takové zvíře jsem nikdy neviděl!“ zamumlal Beldan.

„Ani já jsem na svých cestách nepotkal jiné podobné zvíře.“ přikývl Jhary. „Je to přátelský tvor a velmi často mi pomáhá. Občas se naše cestu rozdělí, to ho pak nevidím celou věcnost, ale pakjsme zase spolu a on na mne nikdy nezapomene. Říkám mu Vousáč. Není to zrovna originální jméno, já vím, ale on tak vypadá, ne? Myslím, že vám nyní pomůžeme oba.“

„Jak nám můžeš pomoci?“ zeptal se nedůvěřivě Corum a upřeně se díval na okřídleného kocoura.

„Jak, moji přátelé? – Tady Vousáč může letět nad královský dvůr krále Lyra a zjistit, co se tam děje. Až zjistí, co potřebujeme, vrátí se zase zpět!“

„Copak on umí mluvit?“

„Pouze se mnou, není to totiž řeč jako taková a tak se domlouváme trochu zvláštním způsobem. Dovolíte tedy, abych ho tam poslal?“

Corum byl velice překvapen, na tváři se mu objevil úsměv, a pravil „Proč ne?“

„Pak tedy půjdu hned teď s Vousáčem na cimbuří vašeho hradu a s vaším dovolením mu řeknu, co má dělat.“

Všichni tři tiše pozorovali Jharyho, jak si obřadně nasadil klobouk, vzal kocoura, uklonil se jim a zamířil ke schodům, které vedly na cimbuří.

„Připadá mi to jako sen,“ lekl Beldan, když Jhary-a-Conel zmizel.

„Sen?“ povzdechl si Corum. „Nový sen teprve začíná, doufejme, že ho přežijeme…“

KAPITOLA II

Shromáždění v Kalenwyru

Malý okřídlený kocour letěl černou nocí na východ, až se konečně dostal nad ponurý Kalenwyr.

Nad celým městem stoupal kouř z tisíců pochodní a zdálo se, že úplně zakryje svit měsíce. Temné žulové kvádry, ze kterých byly postaveny domy a hrady, byly nerovné a křivé. Byly typickým znakem města, jehož hlavní dominantou bylo sídlo krále Lyr-a-Brodeho. Přestože bylo nebe bez jediného mráčku, kolem temného cimbuří hradu se neustále blýskalo ve všech barvách jako při bouřce.

A právě k tomuto sídlu teď zamířil malý kocour. Snesl se na šikmou střechu hradní věže a složil křída na záda. Rozhlédl se svýma žlutýma očima kolem, jako by se rozmýšlel, kudy vstoupit do hradu.

Měl naježenou srst, dlouhé vousy se mu vzrušeně chvěly a ocas měl toporně vztyčený. Nejenže si uvědomoval přítomnost magických sil, ale také cítil přítomnost jednoho zvláštního tvora, kterého nenáviděl daleko víc než všechno ostatní. Obezřetně se spustil dolů po straně věže, až se dostal k úzkému oknu, a protáhl se dovnitř. Ocitl se v temné kruhové místnosti. Otevřenými dveřmi byly vidět točité schody, které vedly dolů do věže. Začal ostražitě sestupovat po schodech a chvílemi se ztrácel ve stínech, které obestíraly schodiště a celý hrad. Kalenwyrský hrad byl královstvím stínů.

Najednou zahlédl před sebou mihotavou záři pochodní, zastavil se a opatrně nahlížel do dveří. Pochodně ozařovaly dlouhou úzkou chodbu s dveřmi, za nimiž bylo slyšet hlasy, řinčení zbraní a cinkot konvic s vínem. Kocour roztáhl křídla a přelétl do stínu pod střechou, kde spíš tušil, než viděl tmavý trám, po kterém mohl sešplhat dolů. Trám vedl skrz zeď. Kolem něj byl malý otvor, kterým se kocour protáhl, a uviděl dole shromáždění Mabdenů. Popošel ještě o kousek dál, posadil se a pozorně sledoval každý pohyb pod sebou.

Uprostřed velkého paláce Kalenwyrského hradu byl stupínek vytesaný z hrubého obsidiánu a na něm žulový trůn. Kdosi se snažil vyrýt do kamene jakési obludy, ale dílo zůstalo jen v hrubých rysech a nedokončené. Nicméně tyto výjevy působily určitě daleko zlověstněji u tomto stavu, než kdyby byly dokončeny.

Na trůně seděly tři osoby. Na každém z asymetrických ramen seděla nahá dívka s obscénním tetováním na těle a držela v ruce džbán, ze kterého dolévala vínem pohár muži, který seděl na samotném trůně. Byl velký – určitě více než sedm stop vysoký – ve zcuchaných vlasech mu prosvítaly bílé pramínky, kterým se snažil, jak se zdálo, vrátit jejich původní barvu. Také vousy měl žluté, místy prošedivělé. Obličej měl vychrtlý, posetý drobnými žilkami, a z očních důlků hleděly oči podlité laní, plné nenávisti a prohnanosti. Od hlavy až po paty byl zahalený do roucha, které kdysi patřilo Vadhaghům. Brokát a samet byl potřísněný vínem a krví. Přes roucho měl přehozený špinavý plášť z vlčí kůže. Ten nepochybně ušily kmeny východních Mabdenů, kterým tento muž vládl. Ruce měl poseté ukradenými prsteny, které strhal z prstů zavražděných Vadhaghů a Nhadraghů. Jedna jeho

ruka spočívala na rukojeti velkého železného meče. Druhá svírala bronzový pohár posetý diamanty, ze kterého kapalo kalné víno. Kolem trůnu stála stráž. Tvořili ji bojovníci, z nichž každý byl stejně velký nebo dokonce ještě větší než sám muž na trůně. Stáli nehybně, těsně vedle sebe, zády ke svému pánovi. Měli velké štíty a dlouhé meče; mosazné přilby jim z větší části zakrývaly obličej a jejich zlostný pohled byl upřen do prázdna. Byla to Asperova a Grimova garda, naprosto oddaná muži na trůně.

Hrál Lyr-a-Brode otočil velkou hlavu a přehlédl celou síň. Byla zaplněna bojovníky.

Jedinými ženami v této síni byly nahé tetované služky, které nalévaly víno. Měly špinavé vlasy a těla samou modřinu. Pohybovaly se jako neživé přízraky a s těžkými džbány, které si opíraly o boky, se proplétaly mezi brutálními mabdenskými bojovníky ve válečné zbroji.

Z těchto mužů čpěl pot a zápach krve, kterou prolévali. Kůže jejich oděvů podivně vrzala a výzbroj řinčela, když zvedali k odulým rtům poháry s vínem.

Ještě nedávno se tu konala hostina, ale teď byly stoly i lavice uklizené a kromě těch, kteří nevydrželi příval vína a byli odtaženi do koutů, všichni bojovníci stáli, pozorovali svého krále a čekali, až promluví.

Světlo z kovových pánví zavěšených na stropních trámech vrhalo nepravidelné stíny, ve kterých oči válečníků plály jako oči dravých šelem.

Vojáci, kteří se nacházeli v této síni, však byli pouze velitelé. Byla to hrabata, vévodové a kapitáni, kteří přijeli ze všech koutů Lyrova království, aby se zúčastnili tohoto shromáždění. Lišili se od sebe nejen svým zjevem, ale i částmi oblečení. Jedni měli obyčejné kožešiny, jiní byli oblečeni do sametu ukradeného Vadhaghům a Nhadraghům. A právě tito válečníci přijeli přes moře jako vyslanci kamenité země Bro-an-Mabden, ležící na severovýchodě kontinentu, na němž se kdysi dávno zrodili první Mabdeni.

Král Lyr-a-Brode se opřel rukama o opěradlo trůnu a pomalu se zvedl. Okamžitě se zvedlo na pět set rukou s poháry k přípitku.

„AŤ ŽIJE LYR, KRÁL TÉTO ZEMĚ!“

Ten nepřítomně odpověděl na přípitek a zamumlal: „Ať žije…“ Podíval se kolem sebe a spočinul dlouhým pohledem na jedné z dívek. jako by si místo ní představoval někoho jiného, a zamračil se.

Statný šlechtic s kalnýma, nebezpečnýma očima a Hustými černými vlasy, s vousy, jež se mu kroutily kolem úst a jen částečně skrývaly velké žluté zuby, vystoupil ze zástupu a postavil se přímo proti strážcům. Měl vysokou helmici s křídly z oceli, mosazi a zlata, z ramen mu splýval plášť z medvědí kůže. Vzbuzoval tak silný dojem autority, že se zdálo, že je mnohem větší než samotný král, který na něj shlížel ze svého trůnu.

„Hrabě Glandyth-a-Krae?“ optal se král.

„Jmenuji se Glandyth, tvůj věrný poddaný, hrabě z pouštní země Krae,“ pronesl povýšeně muž. „Velitel Dendledhyssiů, kteří zbavili tvou zem té proklaté vadhaghské havěti a pomohli také dobýt ostrovy Nhadraghů. Jsem bratr Psa, syn Rohatého Medvěda a věrný služebník boha Chaosu!“

Král Lyr přikývl. „Znám tě, Glandythe, věrný rytíři.“

Glandyth se uklonil.

Potom bylo chvíli ticho.

„Mluv,“ vybídl pak král Glaudytha.

„Existuje jeden Shefanhův tvor, který unikl spravedlnosti, můj králi. Ještě jeden Vadhagh žije,“ řekl Glandyth. Pak si uvolnil řemínek svého krátkého koženého kabátce, který přikrýval horní část jeho brnění. Sáhl pod něj a vyndal dvě podivné věci, které měl uvázané na šňůrce koktu krku. Jedna z těch dvou věcí byla malá, vyschlá a scvrklá, ruka. Druhá byla nějaký malý kožený váček. Obě věci ukázal králi a pravil: „Toto je ruka, která patřila onomu Vadhaghovi, a zde, v tomto měšci, je jeho oko. Našel teď útočiště na hradě, který leží daleko na Západním pobřeží. Ten hrad se jmenuje Moidel a patří mabdenské ženě, markraběnce

Rhalině-a-Allomglyl; jí patří země zrádců Lywm-an-Esh, země, kterou chcete zničit, protože nás odmítá podporovat.“

„To vše už jsi mi řekl,“ zastavil ho král Lyr. „mluvil jsi také o nějakém kouzlu nebo čarodějné moci, která by mohla zmařit tvůj útok na hrad. Mluv dál.“

„Rád bych vytáhl proti moidelskému hradu, neboť, jsem si jist, že proklatý Corum a ta zrádkyně Rhalina se tam ukrývají a myslí si, že jsou v bezpečí před tvou spravedlností.“

„Všechny naše armády putují na západ,“ odpověděl mu Lyr.

„To znamená, že celá naše síla má jediný cíl, zničit zem Lywm-an-Esh. Hrad Moidel bude náš. Dovoluji si vás poprosit, můj pane, abych byl nástrojem tohoto pádu.“

„Jsi jeden z mých nejlepších velitelů, hrabě Glandythe, rád bych, abys to byl právě ty a tvoji Dendledhyssiové, kteří povedou hlavní útok.

„Můj pane, dokud Corum žije, je náš cíl ohrožen. Říkám ti to upřímně, on je velmi nebezpečný nepřítel – možná mocnější než celá země Lywm-an-Esh dohromady. Zničit ho si vyžádá mnoho sil.“

„Jeden mrzácký Vadhag? To by tak hrálo!?“

„Spojil se se Zákonem, vím to jistě. Jeden z mých nhadraghských poskoků ho totiž viděl svým druhým kouzelným zrakem.“

„Kde je ten Nhadragh?“

„Čeká venku, pane. Nedovolil bych si přivést tak ohavnou stvůru do paláce bez tvého svolení.“

„Přiveď ho!“

Všichni vousatí válečníci se otočili ke dveřím s výrazem, který vyjadřoval odpor i zvědavost zároveň. Jenom stráže zůstaly bez pohnutí, s pohledem do neznáma. Král Lyr si poposedl na trůnu a gestem naznačil, že chce dolít pohár.

V otevřených dveřích se rýsoval nejasný obrys. Nebyl to muž, přestože tak vypadal.

Jeho obličej byl plochý a tmavý, vlasy mu padaly přes čelo. Na sobě měl kabát a kalhoty z tulení kůže. Jak se pomalu blížil ke Glandythovi, neustále ve ukláněl. Byl velmi nervózní.

Ústa krále Lyra se zkřivila odporem. Pokynul Glandythovi: „Donuť tu odpornou věc , ať mluví, a pak ať rychle zmizí!

Glandyth uchopil Nhadragha za vlasy. „No tak, darebáku, řekni mému králi, co jsi viděl svým zdegenerovaným smyslem!“

Nhadragh otevřel ústa a začal koktat.

„Mluv! Rychle!“

„Já – já vidím i do jiných Plánů, než je tento…“

„Viděl jsi Yffarn – viděl jsi i do pekla?“ s hrůzou se zeptal Lyr.

„Do jiných Plánů…“ Nhadragh se plaše rozhlédl kolem sebe a přikývl. „I do Yffarnu. Jsou tam bytosti, které se nedají popsat, ale mohl jsem s nimi mluvit. Řekli mi, že Arioch, bůh Chaosu…“

„Myslí Vládce Mečů, velkého Boha.“ vysvětlil Glanyth.

„Řekli mi, že ho Corum Jhaelen Irsei zabil a že Lord Arkyn, bůh Zákona, nyní vládne pěti Plánům…“ Nhadragh se znovu rozhlédl a ztišil hlas.

„Řekni vše mému hráli,“ vybídl jej ostře Glandyth a zatahal toho ubožáka za vlasy. „Řekni, co ses dověděl o Mabdenech!“

„Řekli mi, že se bůh Arkyn znovu vrátil a pokusí se opětovně získat svoji moc nad světem. Ale potřebuje ktomu smrtelníky a z nich nejdůležitější je tento Corum. Domnívají se, že většina lidí z Lywm-an-Esh bude také sloužit Arkynovi, neboť již dlouho znají způsoby Shefanhů…“

„Takže všechna naše podezření byla správná, povzdechl si král Lyr. „Děláme tedy dobře, když se připravujeme na válku proti Lywm-an-Esh. Budeme bojovat proti těm, kteří se neoprávněně nazývají Zákonem.“

„Takže souhlasíš, že je mou povinností zničit Coruma?“ zeptal se vítězoslavně Glandyth.

Král se zamračil. Potom se podíval přímo na Glandytha. „Zajisté!“ řekl a dodal znechuceně: „A teď odveď svého páchnoucího věštce z této síně. Je čas zavolat Psa a Medvěda!“

Vysoko, až u samé střechy, seděl malý kocour a cítil, jak se mu ježí srst. Nejraději by už dávno opustil síň, ale přece jen se ještě přinutil zůstat. To kvůli svému pánovi, Jhary-a-Conelovi, který mu uložil sledovat Vše, co se bude dít na tomto proklatém shromáždění krále Lyra.

Válečníci se nyní shromáždili podél zdí. Dívky zmizely. Lyr opustil svůj trůn, takže střed velkého sálu zůstal prázdný.

Nastalo ticho.

Poté Lyr, stále obklopen svojí stráží, tleskl.

Dveře Velkého sálu se otevřely a dovnitř byli vtaženi zajatci. Byli mezi nimi malé děti, ženy, a několik úplných mladíčků. Vjeli do sálu ve velké kleci z proutí. Některé děti naříkaly. Dospělí se ani nesnažili děti utišit, jen se pevně drželi klece a zírali do sálu.

„Ohó!“ vykřikl král Lyr. „Tady je potrava pro Psa a Medvěda. Pořádná strava! Chutná potrava.“ Přímo si liboval v jejich hrůze. Vykročil vpřed a následován stráží došel až ke kleci. Prohlížel si vězně a olizoval si přitom rty. „Uvařte nyní tuto potravu. přikázal. „ať je vůně masa cítit, až v pekle. Ať podráždí chutě psů a přiláká je k nám.“

Jedna z žen začala hystericky křičet, některé další omdlely. Dva muži sklonili hlavy a vzlykali hrůzou. Jedině děti hleděly nechápavě z klece, vyděšeny uvězněním a nikoli osudem, který je očekával.

V horní části klece byla skrz oka protažena silná lana, za která začali bojovníci mohutně tahat, až klec vytáhli až pod střešní trámy. Okřídlený kocour se hbitě přemístil do rohu místnosti, avšak dál pozoroval dění kolem sebe.

Přímo pod klec přitáhli obrovský kotel. Klec se povážlivě nakláněla, jak se v ní zajatci, šílení hrůzou, zmítali sem a tam. Oči přihlížejících válečníků planuly vzrušením. Kotel byl plný doběla rozžhaveného uhlí, na které sluhové vylili z připravených džbánů olej, takže plameny okamžitě vyšlehly do výšky a začaly olizovat klec. Z klece se ozvalo hrůžostrašné skučení a potom celou síň naplnil nervy drásající přerývaný zvuk.

Král Lyr-a-Brode se dal do smíchu. Také Glandyth-a-Krae se začal smát.

Ostatní hrabata, vévodové a kapitáni – všichni se začali smát. Zvuk brzy ustal a místo něj naplňoval síň jen zápach škvařícího se lidského masa.

Také smích se vytratil a ticho naplnilo síň plnou válečníků, kteří teď stáli a tiše očekávali, co se bude dít dál.

Daleko za zdí hradu Kalenwyr, daleko za město se tehdy nesl tmavou nocí ten hrůzostrašný nářek.

Kocourek se znovu protáhl po trámu až k otvoru, který spojoval sál chodbou, kterou přišel. Řev zase sílil a zdálo se, že plameny zchladly. Pak zase vyšlehly.

Síň se zahalila kouřem. Ozvěnu nářku bylo slyšet všude, stoupala a znovu se vracela; když už se zdálo, že zanikne, ozvala se ještě hlasitěji.

A potom se najednou spojila s podivným řevem!

Byl to řev Velkého Psa a Velkého Medvěda – hrozných a obávaných mabdenských bohů.

Síň se chvěla hrůzou. Nad prázdným trůnem s objevilo podivné světlo.

Konečně se na žulovém podstavci objevila silueta tvora, který byl obklopen září těžko popsatelných barev. Natahoval čenich a větřil kolem ve snaze objevit nějakou pochoutku. Byl to obrovský Pes. Strašlivě páchl. Stál na zadních nohách, jako by napodoboval ty, co ho pozorovali a celí se třásli hrůzou

Znovu zavětřil, vydal podivný zvuk a zatřásl chlupatou hlavou. Do síně však přicházel zvenku ještě jeden zvuk – jakási směs bručení a táhlého řevu. Byl stále hlasitější a hlasitější. Když ho Pes uslyšel, nastražil hlavu a přestal větřit.

Na druhé straně trůnu se objevilo tmavě modré světlo. Získalo tvar Medvěda – velkého černého Medvěda s dlouhými černými zatočenými rohy vyrůstajícími mu z hlavy. Otevřel tlamu a vycenil ostré tesáky. Natáhl se ke spálené kleci a strhl ji dolů.

Oba dva, Pes i Medvěd, se pak společně vrhli na obsah klece a cpali si tlamy spáleným lidským masem, div se nezadusili.

Když skončili hrůzostrašnou hostinu, usadili se na podstavcích kolem trůnu a svýma divokýma očima pozorovali kolemstojící vystrašené smrtelníky.

Primitivní bozi primitivního národa.

Tehdy poprvé vystoupil král Lyr-a-Brode z kordónu svých ochránců a zamířil k trůnu. Klesl na kolena a prosebně vztáhl ruce k bohům:

„Mocní bohové, vyslyšte nás!“ zasténal. „Dozvěděli jsme se, že bůh Arag byl zavražděn vaším nepřítelem, Shefanhem, který se spojil s nepřáteli ze země Lywm-an-Esh, Zaplavené země. Jsme ohroženi, a tím je i vaše vláda v nebezpečí. Pomůžete nám, bohové?“

Pes táhle zavrčel a Medvěd zafuněl.

„Pomůžete nám, bohové?“

Pes vrhl divoký pohled do sálu a zdálo se, že stejně divoký výraz měly i tváře všech bojovníků v síni. Potom promluvil.

„Víme o tomto nebezpečí. Je větší, než si myslíte,“ jeho hlas byl sípavý a jen těžko mu procházel hrdlem. „Budete muset rychle soustředit svou moc a sílu a vyrazit na nepřítele, chcete-ti si udržet svou pozici a stát se silnějšími.“

„Naši vojevůdci jsou již shromážděni a jejich armády se k nim přidají zde v Kalenwyru.“

„To je dobře. Pak vám tedy můžeme pomoci.“ Pes otočil hlavu na svého druha Medvěda.

Jeho hlas byl ostrý, ale dobře srozumitelný.

„Naši nepřátelé se budou také snažit najít pomoc, ale bude to pro ně mnohem těžší, protože bůh Arkyn je ještě slabý. Arioch, kterého vy nazýváte Aragem, se musí znovu vrátit na své právoplatné místo a vládnout nad těmito Plány. Avšak má-li se tak stát, musí dostat znovu svoji podobu, a my pro něj musíme nalézt nové srdce. Existuje jedna podoba, která se pro něj hodí. Je to srdce a tělo Coruma, Knížete v Šarlatovém plášti. Složitá kouzla budou zapotřebí, až Coruma zajmete. A on musí být zajat!“

„Nemá být zavražděn?“ ozval se nespokojený Glaudythův hlas.

„Proč ho šetřit?“ vykřikl podrážděně Medvěd.

Glandyth se otřásl hrůzou.

„My teď odejdeme,“ řekl Pes. „Naše pomoc přijde brzy. Povede ji někdo, kdo je poslem Velkého Starého Boha – pána Mečů z vedlejšího Plánu – královny Xiombarg. On vám řekne víc než my.“

A pak Pes a Medvěd zmizeli. Jen zápach uškvařeného lidského masa stále ještě zaplňoval velkou síň. Ozval se rozechvělý hlas krále Lyra: „Přineste pochodně! Přineste pochodně!“

Dveře do velkého sálu byly stále ještě otevřené a vrhaly dovnitř slabé měsíční světlo. V tom světle bylo vidět podstavec s trůnem, napal shořelou a rozervanou klec a vyhaslý kotel. A také klečícího krále, který se třásl hrůzou.

Lyr-a-Brode vypoulil oči, když mu jeho strážci pomáhali na nohy. Bylo jasné, že se mu příliš nezamlouvá to, že bohové hodili celou odpovědnost na něj. Prosebně se zadíval na Glandytha.

Ten vzrušeně dýchal, jako pes nad čerstvě ulovenou kořistí, a záhadně se usmíval.

Tehdy se kocourek vrátil do chodby, proběhl do věže a vydal se na namáhavou cestu na

hrad Moidel.

KAPITOLA 111

Lywm-an-Esh

Bylo tiché teplé odpoledne na vrcholu léta. Na horizontu se objevilo několik malých bílých obláčků. Louka byla posetá drobnými jasnými kvítky, kam oko dohlédlo, a na obzoru se svažovala do míst, kde žlutý písek odděloval pevninu od klidné hladiny oceánu. Všechny květiny zde rostly divoce, ale jejich množství a různorodost budily dojem, že zde byly kdysi pěstovány jako součást zahrady, kterou však už léta nikdo neošetřoval.

Před malou chvílí zde najel na písčinu nevelký škuner a z něho vystoupila posádka, která po lávce svedla koně na pevninu. Hedvábí a kov se třpytily ve slunečních paprscích, když celá skupina opustila loď a na koních se vydala do vnitrozemí.

Čtyři vedoucí jezdci dojeli až k louce a jejich koně se až po kolena brodili divokými tulipány, jako by se pohybovali po měkkém a pestře zbarveném sametu. Jezdci zhluboka vdechovali provoněný vzduch.

Všichni jezdci kromě jednoho byli v plné zbroji. Jeden z nich byl vysoký a měl podivné rysy. Pravé oko měl přikryté páskou posetou drahými kameny. Na levé ruce měl železnou rukavici se šesti prsty. Hlavu kryla vysoká, nepochybně stříbrná helma, jejíž spodní pohyblivou část tvořily pruhy z tenkých stříbrných plátků. Jeho brnění bylo také stříbrné, pokryté ještě mosaznou vrstvou. Košile, kalhoty a boty byly z měkké kůže. Po boku mu visel dlouhý meč, jehož hrušku a koš zdobila jemná stříbrná práce a červené karneoly a černé onyxy. V pouzdře u sedla se houpala válečná sekera, jejíž dlouhá rukojeť byla ozdobena stejně jako meč. Z ramen mu splývал plášť ze zvláštní látky šarlatové barvy. Na zádech měl toulec se šípy a dlouhý luk. Byl to Kníže Corum Jhaelen Irsei v Šarlatovém plášti, nádherně vystrojen do války.

Vedle Coruma jel jezdec, který měl na sobě pancéřovou síť, pečlivě opracovanou helmu vyrobenou z krunýře obrovské mořské ostranky a ochranný štít; vyrobený z téhož materiálu. Zbraněmi tohoto jezdce byly štíhlý meč a kopí. Byla to překrásná markraběnka Rhalina z Allomglyl, také v bojové výstroji.

Po boku Rhaliny jel hezký mladík, který měl helmu a krunýř podobný jako Rhalina: válečnou sekeru s krátkou násadou, meč, a nůž s širokou čepelí. Oděný byl do dlouhého pláště z oranžového sametu který byl stejně hebký jako jemná kůže jeho hnědáka. Drahocenný postroj koně byl mnohem cennější než výzbroj samotného jezdce. Byl to Beldan-an-Allomglyl.

Čtvrtý jezdec měl klobouk se širokou střechou ozdobený dlouhým perem, košili ze světle modrého hedvábí a kalhoty, které se vyrovnal šarlatovému rouchu knížete Coruma. Kolem pasu si omotal širokou žlutou šerpu s ošoupanou koženou pochvou na meč a za ni si zasunul šavli. Boty mu sahaly až po kolena a jeho tmavě modrý plášť byl tak dlouhý, že přikrýval i zadek koně, na němž seděl. Malý černobílý kocour se složenými křídly mu seděl na rameni a předl. Zdálo se, že je v neobyčejně dobré náladě. Jezdec mu občas něco pošeptal a pohladil ho po hlavě. Tento jezdec, který byl někdy poutníkem, jindy básníkem nebo společníkem vítězů, byl Jhary-a-Conel. Ani on ani celá družina nebyli příliš vyzbrojeni do kruté války.

Za nimi šli Rhalinini bojovníci se svými ženami. Vojáci byli oděni do allomglylských uniforem a jejich helmy, ochranné štíty a krunýře pocházely z obrovských korýšů, kteří kdysi obývali moře.

Celá skupina ozbrojenců postupovala krajinou vévodství Bedwilralnan-Rywm, nejvýchodnějšího vévodství země Lywm-an-Esh. Opustili hrad Moidel po marných pokusech probudit obrovské netopýry, spící v jeskyních pod hradem. („Chaosovy příšery," mumlal pro sebe Jhary-a-Conel. „Ty sotva přinutíme, aby nám sloužily.") Lord Arkyn byl nepochybně zaneprázdněný jinými záležitostmi, a proto nemohl vyhovět jejich žádosti. Když se okřídlený kocour vrátil zpět zprávami, bylo naprosto jasné, že hrad Moidel nemůže být zachráněn.

A tak se rozhodli pro odchod do hlavního města Lywm-an-Esh, které se jmenovalo Halwyg-nan-Vake, varovat krále před příchodem barbarů z východu a jihu.

Jak se rozhlédl kolem, Corum byl okouzlen krásou krajiny. Chápal, že se Mabdeni na ni dívají jinýma očima, a obával se, že z ní moc nezbude. Pomyslel si, jak Mabdeni tuto krásnou zemi vydrancují. Působil na něj její půvab a zvláštnosti.

Nebyla to zbabělost, která je přiměla opustit Moidelskou horu, ale opatrnost. Věděli, že Glandythovi bude trvat příprava útoku na zámek mnoho dní, možná i týdny. A to jim postačí k tomu, aby odvedli své lidi do bezpečí.

Hlavní město vévodství se jmenovalo Llarak-an-Fol a bylo ještě dobré dva dny jízdy daleko. Doufali, že tam dostanou čerstvé koně a dozví se, co je nového. Samotný vévoda žil v Llaraku a znal Rhalinu ještě jako dívku. Byla si jistá, že jim pomůže, až si vyslechne zprávu, kterou přinášejí. Halwyg-nan-Vake je vzdálený od Llaraku ještě nejméně týden jízdy na koni.

Corum, ačkoliv navrhl tento plán, se nemohl zbavit myšlenky, že utíká před někým, koho nenávidí, a měl chuť se vrátit zpět na Moidel a počkat na Glandythův příchod. Bojoval s touto myšlenkou neustále a tento vnitřní boj ho natolik zaměstnával, že se z něho pomalu stával nemluvný a zasmušilý společník.

Ostatní byli veselejší. Měli radost z toho, že mohou pomoci obyvatelům země Lywm-an-Esh připravit se na útok, o kterém si král Lyr-a-Brode myslí, že bude nečekaný. Je naděje, že s dobrými zbraněmi útok odrazí.

Jenom Jhary-a-Conel občas připomněl Rhalině a Beldanovi, že Pes a Medvěd přislíbili hráli Lyrovi pomoc, o jejímž druhu a síle nikdo nic neví.

Tu noc se utábořili na Louce květů. Příštího rána se dostali k mírně se svažující pahorkatině, která chránila Llarak-an-Fol.

Odpoledne pak přijeli k malé vesničce, která se rozkládala. na obou březích potoka. Viděli, že na návsi je plno lidí. Na kašně stál muž u tmavé kápi a promlouval k davu.

Zastavili koně na svahu a z dálky pozorovali srocený lid. Slovům, které k davu mnich promlouval, však nerozuměli.

Jhary-a-Conel se zamračil. „Zdá se, že jsou dost zneklidnění. Myslíte, že s našimi zprávami přicházíme pozdě?"

Corum zvedl prsty pásku na svém oleu a zadíval se na shromáždění. „Nepochybně nejde o nic jiného, než o běžné vesnické záležitost Jhary. Sjeďme k nim dolů a zeptejme se jich."

Jhary přikývl. Řekli pár slov ostatním a pak už rychle ujížděli dolů k vesnici.

Vtom je a celou družinu zahlédl muž v černé kápi, vztáhl k nic paže a začal něco křičet. Vesničany zachvátil zmatek.

Když Corum a Jhary přijeli na okraj vesnice a přibližovali se k zástupu lidí, černě oděný muž se šíleným výrazem v obličeji na ně křiče „Kdo jste? Na čí straně bojujete? Přicházíte nás zničit? Nemáme nic pro vaši armádu!"

„Armádu – to sotva," zamumlal Jhary a hlasitěji dodal: „Nechceme vám uškodit, přátelé! Jen tudy projíždíme do Llaraku."

„Do Llaraku? Takže jste na straně vévody. Pomůžete mu nás všechny zničit!"

„Jakým způsobem?" zvolal Corum.

„Tím, že se spojíte se slabými. Ti, co se spojí se slabochem, mluví o míru, ale přitom přinášejí hroznou válku.“

„Mluvíš nepříliš jasně,“ řekl Jhary. „Kdo jsi, pane?“

„Jsem Verenak, kněz urlehský. Sloužím této vesnici a jde mi o její blaho, o blaho celého národa.“

„Urleh je něco jako místní bůžek, který podléhá Ariochovi,“ zašeptal Corum Jharymu. „Myslím, že jeho moc by pominula, kdyby by Arioch zničen.“

„Možná proto je ten Verenak tak rozčilený,“ odpověděl Jhary zamrkal.

„Možná.“ Verenak se zblízka zadíval na Coruma. „Ty nejsi lidská bytost!“

„Jsem smrtelník,“ odpověděl Corum klidně, „ale je pravda, že nepocházím z mabdenské rasy.“

„Ty jsi Vadhagh!“ „Ano, jsem. Poslední.“

Verenak si zakryl třesoucí se rukou obličej. Znovu se obrátil k vesničanům: „Vyžeňte tyto dva odtud, aby se nám bohové Chaosu nemstili.

Chaos brzy přijde a vy musíte poslouchat boha Urleha, chcete-li přežít!“

„Urleh už neexistuje,“ řekl Corum. „Byl vyhnán v našich Plánech i s jeho pánem Ariochem.“

„To je lež!“ křičel Verenak. „Urleh žije!“

„O tom pochybuji,“ řekl mu Jhary.

Corum se obrátil k vesničanům. „Arkyn, bůh Zákona nyní vládne pěti Plánům. Přinese vám mír a větší bezpečí, než jaké jste kdy poznali.“

„Nesmysl!“ křičel Verenak. „Arioch už dávno Arkyna porazil.“

„A nyní je poražen Arioch,“ řekl Corum. „Musíme ochránit tento nový mír, který je nám nabízen. Chaos přináší zkázu a násilí. Vaši zemi ohrožují nájezdníci vaší vlastní rasy, kteří slouží Chaosu, a chtějí vás všechny vývraždit!“

„Já říkám, že lžeš – chceš nás poštvat proti velkému bohu Ariochovi i proti bohu Urlehovi. My jsme služebníci Chaosu!“

Zdálo se, že vesničané tak úplně nesouhlasí s Verenakem.

„Potom zničíte sami sebe,“ znovu opakoval Corum. „Vím, že Arioch je zničen – já jsem ten, kdo ho poslal do předpeklí. Zničil jsem jeho srdce.“

„To je rouhání!“ křičel Verenak. „Kliď se odtud. Nedovolím, abys kazil tyto nevinné duše.“

Vesničané se nevěřícně zadívali na Coruma a pak obrátili své podezíravé pohledy na Verenaka. Jeden z nich vystoupil dopředu. „Nemáme zvláštní zájem o Zákon ani o Chaos,“ řekl. „Chceme jenom žít tak, jak jsme vždy žili. Verenaku, ještě nedávno ses mezi nás nepletl, kromě toho, že jsi nám občas dal magickou radu, za kterou jsme ti zaplatili. A teď mluvíš o vážných věcech, o bitvě a násilí. Říkáš, že se musíme vyzbrojit a jít proti našemu pánovi, proti vévodovi. Nyní tento cizinec, tento Vadhagh, říká, že se musíme spojit se Zákonem, abychom zachránili sami sebe. A my stále nevidíme žádnou hrozbu, ani její předzvěst, Verenaku...“

Verenak se rozzuřil. „Viděl jsem znamení. Zjevovala se mi ve snu. Musíme se stát bojovníky na straně Chaosu, zaútočit na Llarak a projevit svou oddanost Urlehovi!“

Corum se zachvěl: „Nesmíte se spojit s Chaosem,“ řekl. „I kdybyste se nepostavili na ničí stranu, Chaos vás stejně zahubí. Nazýváte naši malou družinu armádou, což svědčí o tom, že nemáte vůbec představu co to armáda je. Jestliže se nepřipravíte na své nepřátele, vaše rozkvetlé kopce a stráně se budou černat jezdci, kteří vás rozdupou stejně jako ty květiny na stráních. Už jsem v jejich rukou trpěl, a vím, jak dovedou trýznit, než zabijí. Z vaší vesnice nezbude nic, ledaže půjdete s námi do Llaraku a naučíte se, jak uchránit svoji krásnou zem.“

„Jak vůbec začal tento spor?“ zeptal se Jhary. „Proč se snažíš poštvat tyto lidi proti vévodovi, pane Verenaku?“

Verenak se zlostně zamračil. „Protože se vévoda zbláznil. Před n celým měsícem vypověděl všechny urlehské kněze ze svého města; a dovolil, aby zůstali kněží mléka a vody, kněží ilahští. Tak se sám postavil na stranu Zákona a přestal uznávat věrnost Chaosu. Tak sám na sebe uvalil mstu Urleha – dokonce i mstu Ariocha. A proto se snažím varovat tento nebohý prostý lid a přimět ho k boji.“

„Zdá se, že ti lidé jsou mnohem chytřejší než ty, můj příteli,“ zasmál se Jhary.

Verenak zvedl paže k nebesům. „Ó, Urlehu, znič tohoto hlupák který se mi vysmívá!“

Vtom ztratil rovnováhu, začal zoufale mávat rukama a spadl do vody. Vesničané se rozesmáli. Ten, co předtím mluvil, přistoupil ke Corumovi. „Nenamáhej se, příteli, nikam nepůjdeme. Musíme napřed sklidit úrodu.“

„Nesklidíte žádnou úrodu, jestli tudy Mabdeni z Východu projdou,“ varoval ho Corum. „Nebudu vás déle přesvědčovat, ale jenom bych vás chtěl varovat. Ani my Vadhaghové jsme nevěřili, že Mabdeni jsou tak krvežízniví, nedbali jsme varování. A proto jsem byl svědkem toho, jak zavraždili mého otce, mou matku i mé sestry: A pro jsem zůstal poslední ze své rasy.“

Muž si přejel rukou přes obočí a poškrábal se na hlavě. „Budu o tom co jsi mi řekl, přemýšlet, příteli Vadhaghu.“

„A co on?“ Corum ukázal na Verenaka, který se snažil dostat z kašny.

„Už nás nebude více obtěžovat. Musí navštívit ještě mnoho vesnic se svými chmurnými zprávami. Ale pochybuji, že mnoho lidí se bude vůbec obtěžovat, aby ho vyslechli, ták jako jsme to udělali my.“

Corum přikývl.

„Dobře, ale měj, prosím tě, na paměti, že takovéto malé rozepře, nicotné argumenty a zjevně bezvýznamná rozhodnutí, jako bylo vypovězení urlehských kněží, to vše znamená, že se chystá velká bitva mezi Zákonem a Chaosem. Verenak to pociťuje stejně silně jako vévoda. Verenak se snaží získat síly pro Chaos, zatímco vévoda se staví na stranu Zákona. Ani jeden neví, že se blíží pohroma, ale oba něco cítí. A já přináším zprávu pro Lywm-an-Esh. Bitva začne co nevidět. Mějte se na pozoru, příteli, a přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl, ať už se sami rozhodnete jakkoli...“

Vesničan si povzdechl. „Budu o tom přemýšlet,“ řekl nakonec. Ostatní se mezitím rozešli po své práci. Verenak zamířil ke svému koni a ještě jednou se nenávistně podíval na Coruma.

„Přijmeš ty a tvoje družina pohostinství naší vesnice?“ zeptal se muž Coruma.

Ten zakroutil hlavou. „Děkuji ti, ale po tom, co jsem slyšel a viděl, musíme spěchat do Llarak-an-Folu a předat naše zprávy. Sbohem!“

„Sbohem, příteli,“ odpověděl vesničan zamyšleně.

Když už se vraceli zpět na kopec, Jhary se usmál. „Jak dobrá komická scéna, podobné jsem kdysi psával pro jeviště.“

„Komická, a přece je to tragédie,“ povzdechl si Corum.

„Právě proto, že všichni hrají dobrou komedii.“

Družina teď ujížděla vévodstvím Bedwilral-nan-Rywm tryskem, jako by ji bojovníci krále Lyr-a-Brode pronásledovali.

Napětí viselo ve vzduchu. Ve všech vesnicích, kterými projížděli, byli svědky rozepří mezi sousedy, protože někteří podporovali Urleha a jiní Ilaha. Ale všichni odmítali poslouchat Coruma, který jim říkal, že Chaos brzy ovládne jejich zem a oni přestanou existovat, jestliže nebudou připraveni postavit se armádě krále Lyra na odpor.

Když konečně dorazili k městu Llarak-an-Fol, zjistili, že se zde již v ulicích bojuje. Jen velmi málo měst v zemi Lywm-an-Esh bylo obehnáno hradbami: Ani Llarak nebyl vyjímkou. Město tvořily dlouhé nízké domy z kamene a vyřezávaného dřeva: Všechny byly světle natřeny. Dům vévody z Bedwilralu se na první pohled nijak nelišil od ostatních velkých domů ve městě, přesto ho Rhalina hned našla. Bojovalo se i docela blízko vévodova sídla. Nedaleko hořel nějaký dům. Allomglylská družina proto zamířila dolů do města, zanechala ženy v bezpečí a projížděla kopci před městem.

„Zdá se, že někteří Chaosovi kněží byli mnohem důraznější při přesvědčování, než byl Verenak," volal kníže Corum na Rhalinu, která si připravovala kopí.

Přijeli na okraj města. Ulice zde byly prázdné a tiché. Z centra města se však ozývala bitevní vřava.

„Raději bys nás měla vést ty," řekl Corum Rhalině, „protože ty víš, kdo jsou vévodovi muži a kdo ne."

Beze slova pobídla svého koně a oni ji následovali.

Ve městě bojovali muži v modrých livrejích a helmách se štíty podobnými těm, které měli i bojovníci Rhaliny. Proti nim stála armáda smíšená ze sedláků i žoldáků.

„Muži v modrém patří k vévodovi," volala Rhalina. „Ti v hnědých a purpurových uniformách jsou městská garda. Myslím, že vždy byli tak trochu rivalové."

Corum neměl chuť se s nimi utkat. Ne proto, že by se bál, ale protože k nim necítil žádnou zášť.

Zejména sedláci ani nevěděli, proč bojují, a městská garda si sotva uvědomovala, že Chaos jejich prostřednictvím vyvolává konflikt. Pociťovali jakýsi vnitřní neklid a vypovězení kněží boha Urleha u nich probudilo hněv.

Ale to už si Rhalina v čele svých jezdců razila cestu upřed. Kopí dopadala a Rhalina řádila s jezdci v řadách nepřítele. Většina nepřátel byli pěšáci a Corumova sekyra se míhala vzduchem, jalo se oháněl po každém, kdo se mu postavil do cesty. Jeho kůň se vzpínal a zběsile ržál. Nejméně tucet sedláků a gardistů padlo, než se družina probojovala k vévodovým mužům.

Corum si oddechl, když mnoho sedláků zahodilo své zbraně a dalo se na útěk. Několik gardistů pokračovalo v boji a Corum mezi nimi uviděl ozbrojené kněze. Malý muž, který vypadal téměř jako trpaslík, seděl na velkém rezavém koni, mával obrovským mečem a křičel a povzbuzoval své bojovníky. Podle oblečení Corum usoudil, že je to jistě samotný vévoda.

„Složte zbraně!" křičel malý muž na gardisty. „Mějte rozum a nic se vám nestane!"

Corum viděl, jak se jeden z gardistů rozhlíží kolem sebe a potom odhazuje meč. V tom okamžiku jej srazil jeden z Chaosových kněží, který byl u něho nejblíže.

„Bijte se až do smrti!" vykřikl kněz. „Jestli teď zradíte Chaos, vaše duše bude trpět víc než vaše tělo!"

Ale ostatní gardisté už zcela ztratili chuť bojovat a jeden z nich se hněvivě obrátil na kněze, který právě zabil jeho druha. Máchnutí mečem a muž se skácel k zemi. Marně se snažil zastavit krev, která mu vytryskla z poraněného krku.

Corum zasunul sekyru do pouzdra. Krátká potyčka skončila. Rhalinina družina a bojovníci u modrých livrejích obklíčili zbytek ještě bojujících gardistů a odzbrojili je.

Malý muž na koni zamířil k Rhalině, která stála mezi Corumem a Jhary-a-Conelem. Černobílý kocour seděl Jharymu na rameni a byl očividně zmatený z toho, co viděl.

„Jsem vévoda Gwelhen z Bedwilralu," pronesl malý muž obřadně. „Mnohokrát vám děkuji za vaši pomoc. Bohužel nevím, s kým mám tu čest. Nejste ani z Nyvish, ani z Adwyn. Přicházíte-li však zdaleka, jak jste se mohli dozvědět o mé svízelné situaci a vypravit se mi na pomoc?!"

Rhalina si posunula helmu a promluvila stejně obřadně jako vévoda: „Cožpak ty mne nepoznáváš, vévodo Gwelhene?"

„Ne, nevzpomínám si. Nemám paměť na tváře…“

Rhalina se zasmála. „Bylo to před mnoha lety. Jsem Rhalina, ta, co si vzala za muže syna tvého bratrance...“

„Ten se oženil z markraběnkou z Allomglylu. Ale já jsem se domníval, že zahynul, když ztroskotala jeho loď.“

„To je pravda,“ řekla Rhalina vážně.

„Myslel jsem, že hrad Moidel byl už dávno smeten do moře. Kde jsi byla, mé dítě?“

„Až donedávna jsem spokojeně vládla na Moidelu, ale pak nás barbaři z východu vyhnali a my vás přijíždíme varovat. To, co jste zažili teď, je jen nepatrný zlomek toho, co chce Chaos udělat, ztratíme-li nad ním jen na chvíli kontrolu.“ Rhalina se vážně dívala na vévodu.

Vévoda si zamyšleně mnul vousy, otočil se v sedle, vydal rozkazy ohledně zajatců a potom se usmál. „Dobrá, dobrá. A kdopak je tento statečný chlapík s páskou na oku, a tenhle, s tím krásným kocourem na rameni a...“

Rhalina se usmála. „Vše ti vysvětlím, vévodo Gwelhene. Dovolíš nyní, abychom byli tvými hosty?“

„Ale s radostí, má drahá! Pojďte. Tohle smutné divadlo již skončilo. Vydáme se do paláce.“

V Gwelhenově neokázalém paláci nejdříve dostali prosté jídlo. Skládalo se ze sýra a studeného masa, vše pak zapili místním pivem.

„Nejsme v těchto dnech připraveni na boj,“ řekl pak vážně Gwelhen, když mu Rhalina a její přátelé vysvětlili, proč přicházejí do Llaraku. „Jsem přesvědčen, že dnešní šarvátka nemusela být tak krvavá, kdyby moji muži byli lépe vycvičeni. Mohli bychom lépe ovládnout situaci a většinu rebelů zajmout. Jsem přesvědčen, že už bych byl dávno mrtev, kdyby se v poslední chvíli neobjevila vaše družina. To, co jsem od vás vyslechl o válce Zákona, a Chaosu, vysvětluje mnoho věcí, které se v poslední době udály. Už jste jistě slyšeli, že jsem vypověděl fanatické kněze boha Urleha. Jeho stoupenci se dopustili hrozných činů. Došlo i k několika vraždám i jiným věcem. Neuměl jsem si to vysvětlit, přece jsme zde žili spokojeně. Nikdo nehladověl, nikdo nestrádal, takže nebyly důvody k nepokojům. Musí tedy jít o síly, které neumíme ovládat. Nelíbí se mi to, ať už je to moc Zákona či Chaosu. Nejraději bych zůstal mimo tento mocenský svár.“

„Ano,“ přerušil ho Jhary-a-Conel, „ale ať už si člověk myslí cokoliv, je načase, abychom se správně rozhodli, jinak bude zničeno vše, co je nám drahé. Nevidím jinou možnost, přestože vím, že zaujmout krajní stanovisko nemusí být vždy nejlepší řešení.“

„Plně s vámi souhlasím,“ pronesl tiše Gwelhen a připil Jharymu džbánem piva.

„My také,“ přidala se Rhalina. „Nepřipravíme-li se na útok krále Lyra, bude celá Lywm-an-Esh zničena.“

„Tato země tak jako tak umírá., neboť moře si z ní ubírá každým rokem větší díl,“ dodal zamyšleně Gwelhen. „Avšak má-li zemřít, ať se tak stane přirozeným způsobem. Musíme však přesvědčit našeho krále...“

„Kdo teď vládne v Halwyg-nan-Vake?“ zeptala se Rhalina. Překvapeně na ni pohlédl. „Tvé markrabství je skutečně vzdálené! Onald-an-Gyss je naším králem. Je synovcem starého Onalda, který již zemřel a neměl žádné potomky.“

„A jaký má názor – podporuje Zákon či Chaos?“

„Myslím, že Zákon, ale nedá se asi totéž říci o jeho velitelích. Vojáci jsou vojáci...“

„Možná, že se už rozhodli,“ podotkl Jhary. „Jestliže se celá zem zmítá v šarvátkách, může klidně jeden z jeho silných protivníků krále sesadit. Tak, jako se o to pokoušeli v tvém případě, vévodo Gwelhene.“

„Musíme okamžitě vyrazit do Halwygu,“ řekl Corum.

Vévoda přikývl. „Ano – okamžitě. Vyšlu s vámi větší družinu, ale bude vám trvat nejméně týden, než se dostanete do hlavního města.“

„Družina může jet za námi,“ rozhodla Rhalina. „Beldane, budeš velet a přivedeš ji do Halwygu.“

Beldan se netvářil příliš nadšeně. „Ano, ale raději bych jel s tebou, má paní.“

Corum vstal od stolu. „Potom se tedy my tři vydáme do Halwygu dnes v noci. Byli bychom ti vděčni, vévodo Gwelhene, kdybychom si mohli hodinku nebo dvě odpočinout.“

Gwelhenova tvář byla smutná. „To je rozumné, neboť všichni víme, že v nejbližších dnech nebudete mít na odpočinek mnoho času...“

KAPITOLA IV

Zeď mezi královstvími

Jeli velmi rychle. Cesta je vedla zemí, stále více proniknutou znepokojením lidí, kteří nedovedli pochopit, proč na ně najednou doléhají tak zvláštní pocity. Proč stále více myslí na násilí, když ještě nedávno naplňovala jejich mysl jen láska.

A Chaosovi kněží, z nichž mnozí byli přesvědčeni o tom, že jednají z těch nejčistších pohnutek, neustále rozněcovali šarvátky a rozsévali nejistotu.

Vyslechli toho mnoho při krátkých zastávkách, když si chtěli trochu odpočinout nebo vyměnit honě. Ale nic z toho, co se dozvěděli, se nepodobalo té hrůzostrašné pravdě, literou chtěli lidu sdělit oni. Nikdo jim nevěřil, a proto se brzy vzdali své snahy varovat obyvatelstvo. Raději napřed promluví š králem, ten pak ze své moci rozhodne.

Ale podaří se jim krále přesvědčit? Jak mu dokáží, že mají pravdu? Tyto otázky vyvolávaly v jejich myslích velké znepokojení, zatímco ujížděli směrem k Halwyg-nan-Vake krásnou krajinou posetou malými a tichými farmami, které mohou být už za několik dní zcela zničeny.

Halwyg-nan-Vake bylo staré město, plné vysokých štíhlých věží z bílého kamene. Sbíhaly se k němu cesty z mnoha stran, po nich putovali sedláci, kupci, vojáci i kněží stejně jako herci nebo muzikanti, jichž bylo v celé zemi bezpočet. K tomuto městu teď po východní cestě ujížděli Corum, Rhalina a Jhary, unavení a celí zaprášení.

Halwyg byl obehnán vysokými hradbami, které však plnily spíše dekorační než obranné účely. Byly do nich vytesány různé mýtické motivy, zvířata a složité výjevy ze slavné minulosti města. Když přijeli až k nim, zjistili, že všechny brány jsou otevřené a několik ospalých strážců se ani nenamáhalo, aby je pozdravili, když kolem nich projížděli branou do města. Ocitli se na ulicích plných květů, kolem každého domu byla zahrádka, každé okno zdobily květy. Město bylo plné vůně a Coruma napadlo, že vytvářet tak nádherné prostředí musí být pro obyvatele města radostným zaměstnáním.

Potom, když vjeli do královského paláce, viděli, že věže i cimbuří zdobí květiny, celý hrad byl pak porostlý vínem. Z dálky to vypadalo, jako by byl postaven jenom z květin. I Corum byl příjemně překvapen, když to spatřil.

„To je krása," řekl. „Je možné, že by se našel někdo, kdo by si přál takovou nádheru zničit?"

Jhary se zadíval na palác. „Najdou se takové bytosti. Barbaři to udělají."

Rhalina oslovila několik strážců u nízké zdi.

„Přicházíme s naléhavou zprávou pro krále Onalda. Přijeli jsme zdaleka, a je to opravdu velmi důležité."

Jeden ze strážců; oblečený do slušivé uniformy, která se však pramálo hodila do boje, se jim uklonil a pronesl „Počkáte-li laskavě zde, půjdu vás ohlásit u krále."

Zakrátko byli uvedeni ke králi.

Seděl v nádherné síni zalité sluncem, ze které byl překrásný pohled na jižní část města. Na mramorovém stolku byly rozloženy mapy jeho země, které si velmi pečlivě prohlížel. Byl mladý, menší postavy, jemných rysů a vypadal téměř jako chlapec. když vešli, povstal a přivítal je. Měl na sobě jednoduchý oděv ze žlutého sametu a jedině čelenka vetknutá ve světle hnědých vlasech prozrazovala jeho královský stav.

„Musíte být unaveni," řekl, když je uviděl, a obrátil se na sluhu. „Přines pohodlná. křesla a nějaké občerstvení."

Sám zůstal stát, dokud nepřinesli křesla, a pak se teprve společně s nimi posadil nedaleko okna u malého stolku, na. kterém bylo připraveno jídlo a pití.

„Řekli mi, že přicházíte s naléhavou zprávou," pravil král. „Přijeli jste z našeho východního pobřeží?"

„Ze západu," řekl Corum.

„Ze *západu*? Cožpak i tam začínají nepokoje?"

„Promiň, králi Onalde," řekla Rhalina a sundala si přilbici a tak uvolnila své nádherné vlasy, „ale nevěděli jsme, že na východě dochází také k nějakým šarvátkám."

„Nájezdníci," řekl. „Barbarští piráti. Není to tak dlouho, co přepadli náš přístav Dawish-an-Wod, srovnali ho se zemí a všechny obyvatele vyvraždili. Několik lodí zaútočilo také na různých místech podél celého pobřeží. Obyvatelstvo většinou nebylo na nájezd připraveno, pravděpodobně byli pobiti dřív, než si stačili uvědomit nebezpečí nebo začít bojovat. Přesto se v jednom nebo ve dvou městech postavila posádka na odpor. Jednoho z nich zajali a přivedli sem. Je to blázen."

„Blázen?" zeptal se Jhary.

„Ano – je přesvědčen, že, je jakýsi křižák předurčený k tomu, aby zničil celou Lywm-an-Esh. Mluví o nějaké pomoci nadpřirozených sil a o obrovské armádě, která prý táhne proti nám…"

„Není to blázen," řekl mu Corum tiše. „Alespoň ne pokud jde o to, co říká. Proto jsme tady také my – abychom tě varovali před velkým útokem. Barbaři z Bro-an-Mabden – neboť nepochybně oni, jsou těmi pobřežnímu nájezdníky – jsou barbaři ze země, kterou ty nazýváš Bro-an-Vadhagh. Spojili se a pozvali na pomoc dokonce i boha Chaosu a jeho nestvůry. Rozhodli se, že zničí všechny, kteří stojí, ať už vědomě nebo nevědomě, na straně boha Zákona. Protože bůh Chaosu byl vypovězen a může se vrátit k vládě nad pěti Plány jen tehdy, budou-li přívrženci Zákona přemoženi. Jeho sestra královna Xiombarg mu sice nemůže poskytnout přímou pomoc, ale podněcuje všechny své přívržence, aby se postavili na stranu barbarů."

Král Onald si štíhlými prsty mnul bradu a byl stále zachmuřenější. „Je to horší, než jsem si myslel. Snažil jsem se najít nějaký způsob, kterým by se daly zastavit barbarské útoky na pobřeží, ale teď si nedovedu představit nic, co by se mohlo úspěšně postavit na odpor takovéto síle."

„Tvůj lid musí být varován před blížícím se nebezpečím!" řekla Rhalina ustaraně.

„Samozřejmě," řekl Onald. „Znovu otevřeme zbrojnice a vyzbrojíme každého muže. Ale i potom…"

„Zapomněli jste, jak se bojuje," poznamenal Jhary.

„Čtete mi myšlenky, pane," přikývl král.

„Kéž by byl Arkyn upevnil svou moc nad touto zemí," prohlásil Corum. „Mohl by nám pomoci. Ale teď již nezbývá mnoho času. Lyrova armáda táhne z východu a jeho spojenci se blíží ze severu…"

„Nepochybně je právě toto město jejich cílem," doplnil potichu Onald. „Domnívám se, že se *nemůžeme* takové síle ubránit."

„A nevíme také, jaké nadpřirozené spojence mají nebo budou mít na své straně," připomněla Rhalina. „Nemohli jsme na hradě Moidel zůstat déle a zjistit to." Potom mu vysvětlila, jak se dozvěděli o Lyrových plánech. Jhary se usmíval.

„Je mi líto, že můj kocour nemůže letět znovu přes rozlehlé vodní plochy, příliš ho to vyčerpává."

„Snad by nám mohli pomoci kněží Zákona…" jakoby pro sebe řekl Onald:

„Snad," souhlasil Corum, „ale myslím, že teď mají jen malou moc."

„Nemáme ani žádné spojence, které bychom mohli navolat na pomoc;" zachmuřil se ještě více král Onald. „Musíme se tedy připravit na smrt!" Nastalo hluboké ticho.

O chvilku později vešel sluha a pošeptal cosi králi. Když se král obrátil na své hosty, jeho tvář odrážela překvapení.

„Všechny nás svolávají do chrámu Zákona," řekl vzrušeně. „Možná, že moc Zákona je větší, než si myslíme nebo, jak se zdá, vědí o vaší přítomnosti zde ve městě." Potom se obrátil na sluhu. „Ihned dejte připravit kočár, který nás tam odveze!"

Než byl kočár připraven, rychle se umyli a vzali si nejlepší šaty, jaké měli. Potom opustili palác a nasedli do otevřeného kočáru, který je vezl ulicemi města, až dojeli k veliké budově na západním konci. U vchodu stál muž. Vypadal velmi rozrušeně. Měl na sobě bílé roucho na němž byl zřetelně vyšit šíp – symbol Zákona. Měl krátké šedivé vousy, dlouhé šedé vlasy a jeho kůže byla také popelavá.. Při tom všem to vypadalo, že velké hnědé oči patří někomu jinému:

Když k němu došel král, uklonil se mu.

„Buď vítán, můj králi, i ty, paní Rhalino, kníže Corume a i ty, pane Jhary-a-Conele. Promiňte mi, že vás tak náhle svolávám, ale – ale…" Pokynul jim a. zavedl je do studeného, téměř nevyzdobeného chrámu.

„Jsem Aleryon-a-Nyvish," řekl jim kněz. „Dnes ráno mě vzbudil můj pán pánů. Řekl mi mnoho věcí a nakonec jmenoval také vás tři cestovatele, prý budete dnes v královském paláci, a že vám sem musím přivést…"

„Tvůj pán pánů?" řekl Corum.

„Sám bůh Arkyn, kníže Corume, sám bůh Arkyn!"

A pak zahlédli vysokého maže, který k nim kráčel z druhého konce chrámu. Byl to vysoký, statný muž, oblečený jako šlechtic z Lywm-an-Esh. Na tváři se mu objevil lehký úsměv, v jeho pohledu se zračila moudrost i smutek.

I když se podstatně změnil, Corum v něm okamžitě poznal Arkyna, boha Zákona.

„Můj pán Arkyn," zvolal Corum.

„Dobrý Corume, jakpak se ti vede?"

„Mou mysl naplňují obavy," odpověděl Corum. „Neboť Chaos vytáhl do boje proti nám všem."

„Vím, a bude trvat ještě dlouhou dobu, než své panství zbavím Ariochova vlivu – stejně dlouho, jako jemu trvalo zbavit se vlivu mého. Nemohu ti teď nabídnout velkou pomoc, stále ještě sbírám sílu. Jsou zde však jiné možnosti, jak ti mohu pomoci. Mohu ti prozradit, že Lyrovi spojenci se k Ariochovi již přidali. Jsou to příšery z podsvětí. Vím také, že Lyr má ještě jednoho velkého spojence. Je jím kouzelník, který se nepodobá člověku. Je osobním poslem královny Xiombarg a je dokonce schopen přivolat další pomoc ze svého Plánu, na rozdíl od královny, která by se zahubila, kdyby se pokusila vstoupit do našich Plánů."

„Ale kde bychom mohli najít nějaké spojence my, pane?" zeptal se opatrně Jhary.

„Ty žádné neznáš, ty, který máš mnoho jmen?" zasmál se Arkyn. Poznal Jharyho-a-Conela a věděl, o koho jde.

„Vím, že kdyby existovala odpověď, byl by to jistý paradox," odpověděl Jhaxy. „S takovouto situací jsem se v životě již setkal, v roli společníka vítězů."

„I samotná existence je paradoxem, příteli Jhary. Co je dobré, je zároveň i zlé. Věř mi, tím jsem si jist," pravil Arkyn.

„Ano, a to je právě to, co nás tak znepokojuje."

„Tak to je to, co vás tak znepokojuje."

Jhary se usmál a po chvilce se znovu zeptal: „Existuje tedy přece jenom nějaká odpověď, můj pane?"

„Právě proto jsem tady, abych vám řekl, že pokud si nenajdete pomoc, Lywm-an-Esh zahyne a s ním i Zákon. Vy sami dobře víte, že nemáte ani sílu, ani zkušenost v boji, abyste se postavili na odpor Lyrovi, Glandythovi i ostatním, zejména pozvou-li si na pomoc Psa a Medvěda. Vím však o jednom národě, který by snad byl ochoten vám pomoci. Bohužel tento národ nežije ani v tomto, ani v jiných Plánech, ve kterých vládnu. Ariochovi se podařilo zničit všechny, kteří by se mu mohli postavit na odpor," odpověděl mu Arkyn, bůh Zákona.

„Kde žije ten národ?" zeptal se Corum.

„V říši královny Xiombarg," povzdechl si Arkyn:

„Ale právě ona je naším největším nepřítelem!" vykřikla Rhalina. „I kdybychom mohli vstoupit do její říše, i když nevím jak, tak by nás jistě velice ráda zavraždila!"

„Souhlasím, že byto udělala, kdyby vás našla. Ale pokud byste se tam přece jenom vypravili, museli byste doufat, že její pozornost bude upřena na události v této říši a že si vaší přítomnosti nevšimne."

„A to, co tam je, by nám mohlo skutečně pomoci?" zeptal se Jhary. „Zákonu určitě. Královna Xiombarg je přece mocnější než byl její bratr. V její říši musí mít Chaos absolutní nadvládu?"

„Ne tak docela a už určitě ne tolik, jako v říši jejího bratra krále Mabelodeho… V její říši je město, které se postavilo na odpor a ubránilo se všem, které proti němu Xiombarg poslala. Říká se mu Město v Pyramidě a obývají ho velice kultivované bytosti. Jestliže se do tohoto města dostanete, najdete možná bytosti, které vám pomohou."

„Ale jak bychom se mohli dostat do říše královny Xiombarg?"zeptal se Corum. „My přece nemáme takovou moc?"

„Já vám v tom mohu pomoci," odpověděl klidně Arkyn.

„Jak však máme v celých pěti Plánech najít jediné místo?" zeptal se znovu Jhary.

„Musíte se ptát," odpověděl mu prostě Arkyn. „Ptejte se na Město v Pyramidě. Město, které se postavilo a odolalo útokům královny Xiombarg. Půjdete? To je vše, co vám mohu navrhnout, chcete-li se zachránit…"

„A máte-li být zachráněn také vy," poznamenal Jhary s úsměvem. „Znám vás, bohy, a vím, že používáte smrtelníků, abyste se dostali tam, kam sami nemůžete, abyste dosáhli toho, čeho sami nemůžete, nebol v tom je síla smrtelníků. Určitě máte ještě jiné důvody, proč nám chcete pomoci, lorde Arkyne."

Arkyn se na něj pobaveně podíval. „Ty znáš způsoby bohů, jak říkáš. Ale já ti mohu zaručit jediné. Nejde mi o nic jiného než o vaše životy a o můj osud. To, co vy riskujeme; riskuji i já. Jestliže se vám to nepodaří, zahynu a zahyne v této říši vše vznešené a dobré. Nemusíte chodit do říše královny Xiombarg…"

„Jsou-li tam naši možní spojenci, pak tedy půjdeme," pravil Corum odhodlaně.

„Pak tedy otevřu Stěnu mezi říšemi," řekl Arkyn tiše. „Připravte se," řekl, obrátil se, a odešel do tmy.

Corum náhle uslyšel u hlavě zvuk, který ho zcela naplňoval a přehlušoval ostatní zvuky. Podíval se po ostatních, zřejmě slyšeli totéž. Něco se v šeru před nimi začalo pohybovat a ze zdí prostého chrámu vyrůstal před ním a jeho společníky nejasný obrys čehosi. Vzduch se zachvěl.

Pak se to stalo.

Zvláštní útvar ve tvaru kříže stál náhle uprostřed chrámu. Obešli ho a s překvapením zjistili, že ať se na něj člověk podívá z kterékoli strany, je stejný. Šířil kolem sebe stříbrný třpyt. V jeho nitru mohli pak vidět jako oknem část podivné krajiny.

Vtom se za nimi ozval Arkynův hlas.

„Zde je vchod do Plánu královny Xiombarg!“

Na malém kousku oblohy, který mohli spatřit tím zvláštním oknem, létali podivní černí ptáci. V dáli bylo slyšet jejich krákání.

Corum se zachvěl. Rhalina se k němu přimkla.

Zaslechli hlas krále Onalda: „Jestliže tu nezůstanete, nikdy už o vás neuslyším…“

„My ale *musíme* jít,“ řekl Corum téměř jako ve snu. „Musíme!!!“

Ale první krok učinil Jhary. V očekávání věcí příštích se s vyzývavým pohledem podíval nahoru a prohlížel si ty podivné ptáky. „Jak se dostaneme zpět?“ zašeptal Corum.

„Budete-li úspěšní, sami si najdete cestu zpět,“ ozval se Arkyn. Jeho hlas slábl. „Pospěšte si, nemohu déle držet bránu otevřenou. „Corum s Rhalinou, držíce se za ruce, prošli a ohlédli se.

Křížový útvar ze stříbra se zvolna ztrácel. Ještě na okamžik zahlédli Onaldovu znepokojenou tvář, která rychle mizela, až byla. úplně pryč. „Tak tohle je tedy říše královny Xiombarg,“ promluvil první Jhary a zhluboka se nadechl. „Cítím to ve vzduchu.“

Tmavé hory se tyčily po obou stranách a obloha. byla zatažená. Stále povykující ptáci směřovali k horám. Před nimi omývalo kalné moře skalnaté pobřeží.

KNIHA DRUHÁ

ve které si kníže Corum a jeho přátelé ještě více znepřátelí boha Chaosu a poznají novou magickou sílu.

KAPITOLA I

Jezero Nářků

„Kudy?“ ohlédl se na něj Jhary. „Přes moře nebo přes hory? Ani jedno není příliš lákavé…“

Corum se zhluboka nadechl. Ta morbidní krajina na něj působila silně depresívně. Rhalina ho uchopila za ruku a v očích se jí zračilo porozumění.

Ačkoliv se dívala na Coruma, mluvila s Jharym. Ten si na rameni upravoval vak, který s sebou stále nosil. „Jít po souši bude jistě lepší, když nemáme žádný člun.“

„A také žádné koně,“ namítl Jhary. „Bude to strašná a dlouhá cesta. A kdo nám může říci, zda jsou ty hory vůbec schůdné?“

Corum věnoval Rhalině krátký smutný pohled plný vděčnošti. „Rozhodli jsme se, že půjdeme do tohoto Plánu. Teď se musíme rozhodnout kterou cestou se vydáme.“ S rukou .na meči se upřeně díval směrem k horám. „Už jsem něco poznal z moci Chaosu, když jsem cestoval na Ariochův dvůr, ale zdá se mi, že právě tato moc zaplňuje celý tento Plán. Půjdeme k těm horám. Tam možná najdeme nějaké obyvatele a ti snad budou vědět, kde leží Město v pyramidě, o kterém nám řekl lord Arkyn.“

A tak se vydali přes nepříjemné, nepravidelné a ostré skály. Později se ukázalo, že tady se slunce na obloze vůbec nepohne. Ticho se neustále vznášelo nad krajinou a přerušovalo ho jen příšerné skřehotání černých ptáků, kteří hnízdili vysoko v horách. Byla to krajina, ze které jakoby vyzařovalo zoufalství. Jhary se pokusil zapískat nějakou veselou melodii, ale zvuk hned zanikl, jako by ho ta opuštěná země spolkla.

„Tohle je výsledek hrozné Chaosovy zvůle,“ řekl Corum. „Je to strašné.“

„To je vše, co zůstane ze země, když ji Chaos vyčerpá,“ odpověděl mu Jhary. „Chaos přináší mnohem hlubší úpadek než cokoliv jiného, co pohrdá Zákonem. Pořád bude vyhledávat víc a víc senzací, víc a víc marných zázraků, než toho nechá a zapomene, co vlastně chtěl.“

Když je přemohla únava, uložili se na pustou skálu a usnuli. Když se probudili, zaznamenali jen jedinou změnu…

Velcí černí ptáci byli blíž. Kroužili přímo nad jejich hlavami.

„Z čeho tady mohou být živi?“ divila se Rhalina. „Není tady žádná zvěř, žádné rostliny. Kde berou potravu?“

Jhary se významně podíval na Coruma, který pokrčil rameny.

„Jdeme,“ řekl Kníže v Šarlatovém plášti. „Pokračujme dál. Čas je možná relativní, ale mám pocit, že nesplníme-li naše poslání brzy, Lywm-an-Esh padne.“

Ptáci kroužili stále níž a níž, takže byla vidět jejich těla s kožovitými křídly, dlouhé zobáky i pronikavý a chtivý výraz oči.

Jharyho kocour, jakmile je zahlédl, se nahrbil a vydal podivný zvuk. Plahočili se dál, až terén začal ostře stoupat a oni stanuli na úpatí nejbližších hor. Tyčily se nad nimi jako spící obři. Zdálo se, že se mohou každou chvíli probudit a pohltit je. Skály byly hladké a kluzké

jako sklo. Stoupali velmi pomalu. Ptáci stále kroužili mezi skalami a bylo naprosto jisté, že pokud si dopřejí odpočinek a usnou, slétnou ještě níže a zaútočí. Uvědomovali si to a stoupali bez zastávky stále výš.

Hrozný křik, který ptáci vydávali, byl stále hlasitější a naléhavější. Slyšeli mávání křídel nad hlavami, ale raději se na ně nedívali, aby neplýtvali tou troškou energie, která jim ještě zbyla.

Hledali nějaký úkryt ve skalách, kde by se schovali a ubránili se tak útoku, pokud by byli napadeni.

Bylo slyšet jen jejich těžké oddychování a škrábání o kámen, které se mísilo s křikem a plácáním křídel těch černých netvorů:

Corum se podíval na Rhalinu a spatřil v jejích očích zoufalý strach a slzy, které jí stékaly po tvářích. Začal mít pocit, že je Arkyn podvedl, že je cynicky poslal na smrt do této pusté země.

Vtom postřehl mávající křídlo a na tváři ucítil závan studeného vzduchu. Silný dráp zavadil o jeho helmu. S potlačovaným výkřikem sáhl po meči a chystal se jej vytáhnout z pochvy. Zlostně se podíval nahoru a uviděl obrovské hejno černých ptáků s hladovýma očima špičatými zobáky. Divoce mávali křídly. Vytáhl meč a unaveně se po nich rozmáchl. Ptáci se s křikem rozlétli, jako by se Corumovi vysmívali, že se mu je nepodařila zasáhnout. Náhle se vzhůru vymrštila jeho šestiprstá ruka, neovládaná jeho vůlí, chytila jednoho z nich za. vychrtlý krk a stiskla ho stejně, jako kdysi tiskla lidská hrdla. Pták podivně zakrákal a zahynul. Kwllova ruka pak odhodila mrtvolu na kluzkou skálu.

Ostatní ptáci zděšeně odlétli kousek dál, usadili: se na nejbližším útesu a pozorovali Coruma. Bylo to už dávnou co mu ruka naposledy takto posloužila, takže Corum téměř zapomněl, jakou má sílu. Poprvé od doby, kdy zničila Ariochovo srdce, jí byl vděčný. Ptáci zlostně křičeli a hleděli na svého mrtvého druha.

Rhalina, která ještě nikdy předtím neviděla, co dokáže Kwllova ruka, hleděla s úžasem na Coruma. Jhary využil zastávky, vytáhl svůj meč a opřel ho o skálu. Kocourek mu stále seděl na rameni.

A tak pod tiše plynoucími oblaky seděli ptáci a pozemské bytosti a dívali se jeden na druhého. V té chvíli si Corum uvědomil, že když je Kwllova ruka zachránila před hrozícím nebezpečím, Rhynnovo oko jim může být ještě užitečnější. Nechtělo se mu však odkrýt pásku, která Oko zakrývala, a podívat se jím do podsvětí. Věděl, že by mohl vyvolat duchy mrtvých mužů, kteří byli z jeho příkazu zavražděni. Zejména nechtěl vyvolat ty, kteří zemřeli pod jeho podivnou Rukou, poddané královny Oorese, vadhaghské jezdce, příslušníky jeho vlastní rasy, kteří zahynuli nešťastnou náhodou. Ale něco musí udělat, aby vyřešil tuto bezvýchodnou situaci, neboť žádný z nich neměl tolik síly, aby mohl odolat hromadnému útoku ptáků. A i kdyby jich ještě pár zabila Kwllova ruka, Rhalinu.a Jharyho-a-Conela to nezachrání. Neochotně se jeho ruka zvedala k pásce přikrývající Oko.

A pak byla páska dole. Hrozné oko mrtvého boha Rhynna pohledělo do světa mnohem strašnějšího, než byl ten, ve kterém teď oni žili. Znovu Corum uviděl jeskyni, ve které přecházely podivné postavy.

Vpředu pak byly bytosti, které si přál vidět ze všeho nejméně. Jejich mrtvé oči se na něho dívaly s výrazem strašlivého smutku. Těla byla poseta četnými ranami, které nekrvácely. Patřily do Předpeklí, nebyly ani mrtvé, ani živé. Byla tam s nimi i silná šupinatá zvířata s pořezanýma nohama, sloužící jim k jízdě, a hnízda s výkukujícími čenichy. Poslední z národa Vadhaghů – ztracená část rasy, která kdysi obývala Ohnivou zemi, než si ji Arioch přetvořil pro svou kratochvíli. Všichni byli od hlavy až k patě oblečeni do červeného přiléhavého oděvu a na hlavách měli červené kapuce. V rukou drželi dlouhé oštěpy.

Corum nemohl déle snést tento pohled a snažil se vrátit pásku zpět na Oko, avšak Kwllova ruka se natáhla až do onoho strašlivého Předpeklí k mrtvým Vadhaghům. Na její

výzvu se skupina přízraků pohnula. Pomalu nasedli na svá rohatá zvířata a vydali se ze své strašlivé jeskyně ven. Najednou tvořili bojovníci jakýsi hrůzný předvoj na kluzkém svahu hory.

Ptáci se zuřivě rozkřičeli, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu nevzlétli, pouze přešlapovali z nohy na nohu a natahovali krky k rudým bojovníkům, kteří se před nimi tak náhle objevili.

Černí ptáci jakoby vyčkávali, až se mrtví Vadhaghové přiblíží téměř k nim, a teprve potom zamávali křídly a vzlétli k.oblakům.

Rhalina byla plně ohromena touto scénou. „U všech Velkých Bohů, Corume, co je to za temné síly?“

„To jsou síly, které nám pomohou,“ řekl Corum smutně a pak vykřikl: „Udeřte na ně!“

Rudí válečníci zamířili oštěpy a zasáhli ptáky přímo do srdce. Ve vzduchu zavládl zmatek a těla mrtvých ptáků dopadla na svah hory.

Rhalina pozorovala s široce otevřenýma očima mrtvé jezdce, kteří sesedli a šli sebrat své oběti. Corum už věděl, co se stane v podsvětí. Když si vyžádá pomoc svých dřívějších obětí, dostane ji jenom tehdy, jsou-li tyto oběti nahrazeny novými – jejich vlastními. Duše těch prvních jsou pak propuštěny, aby našly klid. Corum doufal, že i tentokrát to tak bude.

První Vadhagh uchopil dva ptáky za krky a přehodil si je přes záda.

Otočil na Coruma svůj znetvořený obličej a díval se na něj prázdnými očními důlky.

„Hotovo, pane,“ zahučel mrtvý hlas.

„Pak se tedy můžete vrátit,“ řekl Corum trochu přiškrceným hlasem.

„Než půjdu, musím ti předat vzkaz, pane.“

„Vzkaz? Od koho?“

„Od někoho, kdo je ti velice blízký,“ řekl mrtvý Vadhagh. „Vzkazuje ti, že musíš hledat Jezero nářků, a budeš-li mít odvahu se přes něj přeplavit, pak možná najdeš pomoc, kterou hledáš.“

„Jezero nářků? Kde to je?“ zeptal se Corum. „Kdo je ten, o kom mluvíš?“

„Jezero nářků leží za tímto pohořím. Já odcházím, pane. Děkujeme ti za vysvobození,“ pravil Vadhagh:

Corum se na něj nemohl déle dívat, odvrátil se od něj a přikryl si páskou Oko. Když se podíval zpátky, Vadhagh byl pryč a s ním i všichni ptáci, kromě jednoho, toho, kterého zabila Kwllnva ruka.

Rhalina byla bledá. „Tihle tví ‚spojenci‘ nejsou o nic lepší než Chaosovy nestvůry. Ty nám přece nemohou pomáhat, Corume…“

Jhary vstal z místa, na které usedl před příchodem Corumových příšerných válečníků. „Ale *mohou* nám pomáhat, to Chaos nás nutí k tomu, abychom jejich pomoc využívali,“ řekl tiše, „to on nás nutí bojovat. Chaos udělal zvěř ze všech, dokonce i z těch, kteří mu neslouží. S tím se musíš smířit, paní Rhalino, už je to tak.“

Sklopila oči. „Vydejme se k tomu jezeru,“ pronesla, „jak že se jmenuje?“

„Má divné jméno.“ Corum se otočil a pohlédl na posledního mrtvého ptáka. „Jezero nářků.“

Plahočili se přes hory dál a dál. Teď, když bylo nebezpečí zažehnáno, odpočívali častěji. Jedno nebezpečí překonali, ale záhy se ocitli v novém. Tím nebezpečím byl hlad a žízeň, protože sebou neměli žádné zásoby.

Konečně dosáhli vrcholu a začali sestupovat. Tu a tam zahlédli dole na svazích trávu. A za ní jezero s modrou vodou – klidné a krásné jezero. Nemohli uvěřit, že něco takového může existovat v říši Chaosu.

„To je nádherné!“ vydechla Rhalina. „Možná bychom tu mohli nalézt i potravu a konečně budeme moci uhasit žízeň.“

„Možná…“ řekl Corum, ale v jeho hlase zazněla nedůvěra.

„Myslím, že tvůj informátor řekl, že budeme potřebovat odvahu k přeplutí," připomněl Jhary. „Jsem zvědav, jaké nebezpečí v sobě jezero skrývá."

Už sotva klopýtali, když se konečně dostali na travnaté svahy, a hrubé skály jim zůstaly za zády. Na trávě si odpočinuli, a potůček, který tam pramenil, jim pomohl uhasit žízeň. Jhary něco zašeptal svému kocourkovi, ten vyskočil, roztáhl křídla a brzy zmizel z dohledu.

„Kam jsi poslal kocoura, Jhary?" zeptal se Corum.

„Na lov," řekl Jhary a mrkl na Coruma.

A skutečně. Za chvíli se kocour vrátil s králíkem v drápech. Králík byl téměř tak velký jako on. Pustil králíka na zem a zmizel hledat dalšího. Jhary se pustil do přípravy ohniště. Brzy se všichni nasytili. Když spali, jeden z nich držel hlídku, potom ho vystřídal druhý.

Po odpočinku pokračovali v cestě. Asi čtvrt mile od břehů jezera se Corum zastavil a naslouchal.

„Slyšíte je?" zeptal se.

„Já nic neslyším," řekla Rhalina.

Ale Jhary přikývl. „Já ano – hlasy – spousta hlasů, tam v dálce. Hlasy…"

„To je to, co slyším," přikývl Corum.

A jak se přibližovali přes měkký trávník k jezeru, hlasy sílily, až jim úplně zaplavily uši, a tehdy si uvědomili, proč budou potřebovat odvahu k tomu, aby se přeplavili přes Jezero nářků.

Slova, šeptání, hádky; vzdechy, výkřiky, pláč i smích – to vše vycházelo z modrých vod zdánlivě klidného jezera.

To voda mluvila.

Vypadalo to, jako by se do jezera potopily milióny lidí a stále ještě mluvily, ačkoliv jejich těla už dávno zetlela a voda je rozptýlila. Corum si rukama zakrýval oči a beznadějně se díval kolem. Viděl, že nebude možné přeplout Jezero nářků, protože na obou březích je zřejmě bažina, přes kterou se jen těžko dostanou.

Přistoupil blíž k vodě a hlasy mužů, žen i dětí snad nyní přicházely rovnou z Pekla.

„Prosím…"
„Kéž by – kéž by – kéž by…"
„Nikdo nebude –"
„Ta muka…"
„Tady není klidu…"
„Proč…"
„To byla lež. Byl jsem oklamán…"
„Já také, příliš oklamán. Nemohu…"
„Aaaaa! Aaaaa! Aaaaa!"
„Pomoz mi, prosím tě…"
„Pomoz mi!"
„Mně!"
„To se nedá vydržet…"
„Cha!"
„Pomoc…"
„Buď milosrdný…"
„Zachraň ji – zachraň ji – zachraň ji"
„Já trpím…"
„Cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha, cha…"
„Vypadalo to tak nádherně a všude kolem tolik světel…"
„Zvěř, zvěř, zvěř, zvěř…"
„Dítě… Bylo to dítě…"

„Celé ráno plakalo, až mi napadla ta věc…“
„Opuštěný v Rendan složil jsem ten verš…“
„Mír…“

A potom Corum spatřil, že u břehu jezera.na ně čeká člun.
Byl zvědav, jestli se nezblázní, než se dostanou na druhou stranu.

KAPITOLA II

Bílá řeka

Corum a Jhary se chopili dlouhých vesel. Rhalina se skrčila do člunu a potichu vzlykala. S každým záběrem vesel se voda rozčeřila, ale místo šplouchnutí vody se ozývaly podivné výkřiky. Uvědomili si, že hlasy nepřicházejí z hloubi jezera, ale přímo z vodní hladiny, jako by každá kapka vody obsahovala lidskou duši, která chce vykřičet svou bolest a utrpení. Coruma napadlo, jaké by to bylo, kdyby všechna jezera byla stejná, ale jen tohle bylo slyšet, ale rychle zapudil tuto hroznou myšlenku.

„Přeji si, aby…“

„Bylo by…“

„Kdybych já…“

„Lásku – lásku – lásku…“

„Smutné hlasy jako konejšivé písně, hlasy hladí duši jako jemné hedvábí…“

„Přestaňte! Přestaňte!“ – prosila je Rhalina zoufale, ale hlasy se ozývaly dál a Corum s Jharym se ještě silněji opřeli do vesel, se rty zkřivenými bolestí.

„Kéž by – kéž by – kéž by – kéž by…“

„Jednou – jednou – jednou. – jed…“

„Pomoz nám!“

„Propusť nás!“

„Dej nám mír! Mír!“

„Prosím mír, prosím mír…“

„Otevři, neváhej…“

„Zima…“

„Zima…“

„Zima…“

„Nemůžeme vám pomoci!“ nevydržel to už Corum. „Nemůžeme udělat vůbec nic!“

Rhalina plakala.

Jenom Jhary-a-Conel měl rty pevně sevřené, oči upřené do dálky a jeho tělo se rytmicky pohybovalo tak, jak se opíral do vesel.

„Ach, zachraň nás!“

„Zachraň mě!“

„Dítě, moje dítě, dítě je…“

„Špatný, bláznivý, smutný, radostný, špatný, bláznivý, smutný, radostný, špatný, bláznivý…“

„Buďte zticha! Nemohu nic udělat!“

„Ach, Corume, Corume! Umlč je! Cožpak neznáš žádný způsob, jak bys je utišil?“ zoufale křičela Rhalina.

„Neznám.“

„Aach…“

„Cha, Cha, Cha, Cha…“

„Nikdo, nikde nic, zbytečná bída, komu to slouží, kdo z toho má prospěch?“

„Šeptej tiše, šeptej, šeptej, šeptej…“

„Ne, ne, ne, ne, ne; ne…“

Corum upustil veslo a udeřil se rukou do hlavy, jako by z ní chtěl vyhnat ty hrozné hlasy a nářky. Rhalina se schoulila na dno člunu, a on nedokázal rozeznat její pláč, prosby a nářky od ostatních.

„Přestaňte!“

„Přestaňte, přestaňte, přestaňte“

„Prosím, přestaňte…“

„Přestaňte.“

„Přestaňte…“

Jharymu sice stékaly slzy po tváři, ale on jako by nic neslyšel, vesloval stále ve stejném rytmu. Jeho kocour vypadal zcela klidně. Seděl na sedátku mezi Jharym a Corumem a nevzrušeně si olizoval tlapky. Jezerní voda byla pro kocoura stejná jako kterákoli jiná – snažil se jí vyhnout. Jednou nebo dvakrát se nervózně podíval přes okraj člunu, ale to bylo vše.

„Zachraňte nás, zachraňte…“

A pak se náhle ozval hlas, který přehlušil všechny ostatní. Řekl:

„Proč se k nim nepřidáte? Ušetříte si tuto hrůzu. Stačí přece jen tak málo. Přestat veslovat, vystoupit ze člunu, ponořit se do vody. Stanete se jedněmi z nich. Proč chcete být hrdiny?“

„Ne. Ne. Neposlouchejte! Poslouchejte mě!“

„Poslouchejte nás!“

„Poslouchejte nás!“

„Neposlouchejte je! Jsou doopravdy šťastní, to jen váš příchod je rozrušil. Ale skutečnosti si přejí, abyste se k nim přidali – přidali – přidali…“

„Ne, ne, ne!“

„Ne, nikdy!“ zvolal Corum. Vyškubl veslo z vidlice a začal jím zuřivě bít do hladiny jezera. „Dost, dost; dost!“

„Corume!“ – vykřikl poprvé Jhary. Pevně se přidržoval člunu, který se povážlivě nakláněl ze strany na stranu. Rhalina na něj s hrůzou vzhlédla.

„Bude to ještě horší, Corume! Zničíš nás, jestli spadneme do vody!“ křičel Jhary.

„Přestaň! Přestaň! Slyšíš, přestaň!“

Jhary se jednou rukou přidržoval vesla a druhou tahal Coruma za plášť. „Corume, přestaň!“

Corum se náhle posadil a upřel pohled na Jharyho, jako by to byl nejhorší nepřítel. Pak se jeho pohled přece jen zmírnil a zdálo se, že se uklidnil. Vsunul veslo zpět do vidlice a začal veslovat. Břeh už v této chvíli nebyl příliš daleko.

„Musíme se dostat na břeh,“ povzdechl si Jhary. „To je jediný způsob, jak uniknout těm hlasům. Musíme to ještě chvíli vydržet!“

„Ano,“ zašeptal Corum. „Ano.“ Opřel se do vesla a snažil se vyhýbat pohledu na zmučený výraz Rhalinina obličeje.

„Spící hadi, staré sovy, hladoví jestřábi – mé vzpomínky na Charatatu…“

Znovu se ozval ten příjemný vemlouvavý hlas:

„Přidejte se k nim, budete moci sdílet jejich nádherné vzpomínky s nimi. Na co čekáte, přidejte se k nim, kníže Corume, paní Rhalino, a vy, pane Jhary. Přidejte se. Přidejte se. Přidejte se.“

„Kdo jsi ?“ zeptal se Corum. „Dělals tohle i všem ostatním?“

„Jsem Hlas Jezera nářků. Nic víc. Jsem duch tohoto jezera. Nabízím mír a přátelství se všemi mými dušemi. Neposlouchejte ty nespokojené, těch je pouze menšina. Takoví se vždycky najdou…“

„Ne, ne, ne…“

Corum s Jharym se ještě silněji opřeli do vesel a urputně veslovali, dokud člun nenarazil na břeh. V tom okamžiku se voda začala čeřit, až postupně vznikl obrovský vodotrysk, který hučel a burácel.

„NE! MÉ PLÁNY NIKDO NEZKŘÍŽÍ! VY PATŘÍTE MNĚ! Z JEZERA HLASŮ SE JEŠTĚ NIKDO NEDOSTAL!“

Vodotrysk se pak začal měnit a oni zahlédli zkroucený obličej, plný hněvu, a ruce, které se vynořily z vody a začaly se po nich natahovat.

„VY PATŘÍTE MNĚ! BUDETE ZPÍVAT S OSTATNÍMI! STANETE SE ČÁSTÍ MÉHO SBORU!“

Všichni tři se rychle vyškrábali z člunu a vrhli se na břeh. Za nimi stále rostla ta hrozná vodní příšera, její hlas řval hlasitěji a hlasitěji:

„JSTE MÍ! JSTE MÍ, NEDOVOLÍM VÁM ODEJÍT!“

Ale tisíc hlasů za nimi volalo:

„Utíkejte – utíkejte – neohlížejte se – utíkejte…“

„ZRÁDCI! PŘESTAŇTE!“

Hlasy utichly a nastalo podivné ticho, které přerušila příšera svým řevem:

„Ó NE! MÉ HLASY – DONUTILI JSTE MNE ZAHNAT MÉ HLASY, BUDU MUSET ZAČÍT ZNOVU! VRAŤTE SE! VRAŤTE SE!“

Všichni tři utíkali, co jim nohy stačily, a za nimi se stále zvětšovala ta ohavná příšera; její ruce se po nich hrozivě natahovaly.

Pak se v jediném okamžiku stáhla zpět do jezera. Vydávala podivný křik. Pozorovali ji, jak mizí v hlubinách jezera. Hladina byla za chvíli opět klidná, taková, jaká byla, když ji poprvé spatřili.

Hlasy zmlkly. Duše byly klidné. Ti tři zřejmě zničili moc jezerního ducha.

Corum si oddechl a posadil se na trávu.

„Je po všem,“ řekl, „všechny ty nebohé duše mají teď možná klid.“

Usmál se vystrašenému výrazu malého kocoura. Napadlo ho, jak strašný asi musel být i pro to malé zvíře vodní přízrak.

Když se vzpamatovali, vyšplhali se na kopec a zadívali se do krajiny. Před nimi se rozkládala hnědá poušť, kterou protékala řeka. Zdálo se, že v ní není voda, řeka byla bílá jako mléko a líně plynula hnědou krajinou.

Corum se náhle narazil. „Zdá se, že vše pokračuje.“

„Podívej,“ řekla Rhalina a ukázala rukou. „Podívej, jezdec!“

Muž na koni stoupal po srázu směrem k nim. Seděl sklesle v sedle a zdálo se, že je neviděl. Přesto Corum vytasil meč a ostatní učinili totéž. Jezdcův kůň šel pomalu, těžce, jako by byl na cestě už mnoho dní.

Viděli, že muž je oblečený do odřeného záplatovaného oděvu z kůže. Pravděpodobně v sedle spal. Měl široký meč pověšený na pravém zápěstí a levá ruka křečovitě svírala uzdu. Nečesané vlasy lemovaly vychrtlý obličej se zahnutým nosem. Vypadal na chudáka, ale u sedla měl pověšený vak a korunu, která vypadala, že je ze zlata. I pod silnou vrstvou prachu se dalo poznat, že je hustě posázená drahými kameny.

„Může to být zloděj?“ napadlo Rhalinu. „Možná tu korunu ukradl a teď prchá před jejím majitelem?“

Když, dojel téměř k nim, jeho kůň se zastavil a díval se na ně unavenýma očima. Potom sehnul hlavu a začal se pást na trávě.

Teprve nyní se jezdec probral, trhl sebou a zadíval se na ně. Zdálo se ale, že je příliš nevnímá. Něco si pro sebe mumlal.

„Buď pozdraven, pane," řekl mu Corum.

Vyzáblý muž vytřeštil oči a znovu pohlédl na Coruma. Sáhl za sebe pro nějakou láhev, otevřel ji a zhluboka se napil. Pak ji pevně zavřel a vrátil ji na místo za sebe.

„Buď pozdraven, pane" opakoval Corum.

Jezdec kývl. „Jo."

„Odkud cestuješ, pane?" zeptal se Jhary. „My jsme zabloudili a velice by nám pomohlo, kdybys nám řekl, co je tam za tou hnědou pustinou."

Muž se nadechl a podíval se na poušť, skrz kterou se líně valila bílá klikatá řeka.

„Tohle je Krvavá planina," řekla „Ta řeka se nazývá Bílou, nebo také Mléčnou řekou, i když v ní neteče opravdové, mléko…"

„Proč se to jmenuje Krvavá planina?" zeptala se ho Rhalina.

Muž se zamračil a napřímil se v sedle.

„Protože je pokrytá krví, madam. Ten hnědý prach je vyschlá krev, prolitá kdysi dávno v nějaké bitvě mezi Zákonem a Chaosem."

„A co je za ní?" zajímal se Corum.

„Mnoho věcí, ale žádná z nich zcela určitě není příjemná. V tomto světě je pramálo příjemných věcí, od té doby, co jej dobyl Chaos."

„Copak ty nestojíš na straně Chaosu?"

„A proč bych měl? Chaos mne připravil o všechno. Chaos mne vyhnal. A Chaos by mne byl i zabil, jenže já stále jezdím z místa na místo a jemu se ještě nepodařilo mě najít. Jednou možná…"

Jhary představil své přátele a potom i sebe.

„Hledáme-místo, kterému říkají Město v Pyramidě," vysvětlil tomu neznámému jezdci: Ten se jen zasmála pravil: „Já také. Ale nevěřím, že existuje! Možná si jej Chaos vymyslel, aby dal naději svým nepřátelům, a tím jim ještě více ublížil. Mě říkají, pane, Král bez království. Noreg-Dan bylo mé jméno a vládl jsem krásné zemi, a myslím, že dobře. Pak přišel Chaos a jeho stoupenci zničili můj národ, jen mne nechali naživu, abych bloudil a hledal mýtické město…"

„Takže ty vůbec nevěříš, že existuje Město v Pyramidě?"

„Dosud jsem ho nenašel…"

„Mohlo by být za tou Krvavou planinou?" ptal se Corum: „Mohlo, ale nejsem tak velký blázen, abych se přes ni vydal. Může být nekonečná. A vy, jestliže půjdete pěšky, máte ještě menší šanci než já. Ne, že bych byl zbabělý, ale zbyla mi ještě trocha zdravého rozumu. Kdyby tu byl les; mohli bychom se pokusit postavit člun a dostat se přes planinu pomocí Bílé řeky, ale žádný tu nevidím…"

„Ale člun tu je," řekl Jhary-a-Conel.

„Ne, vracet se k Jezeru nářků by bylo nemoudré," namítla Rhalina.

„Jezero nářků!" vykřikl král Noreg-Dan a potřásl svou nečesanou hlavou. „Ne, tam nechoďte – hlasy vás stáhnou do jezera."

Corum mu pak vyprávěl, co se jim přihodilo, a král mu pozorně naslouchal. Potom se usmál, a byl to úsměv plný obdivu. Sesedl z koně a přistoupil blíže ke Corumovi. Pozorně si ho prohlížel.

„Vypadáš zvláštně, pane, s tou rukou a páskou přes oko, s tím neobyčejným brněním, ale jsi opravdový hrdina. Obdivuji se ti – vám všem." Otočil se i k ostatním a řekl: „Myslím, že by stálo za to sjet dolů a podívat se po člunu starého Freenshaka. – můžeme použít mého kóně, aby člun přitáhl až sem!"

„Freenshak?" podivil se Jhary.

„To je jedno ze jmen té vodní příšery, se kterou jste se setkali. Vodní duch s neobyčejnou mocí, který se tu objevil, když začala vládnout královna Xiombarg. Pokusíme se tedy získat ten člun?

„Ano," usmál se Corum. „Pokusíme."

Byli trochu nervózní, když se vrátili na břeh toho strašného jezera, ale Freenshak byl zřejmě poražen a tak bez potíží zapřáhli koně do člunu a vytáhli jej až na druhou stranu kopce. Corum u něm našel dokonce i plachtu a malý stožár.

Když člun připravovali, obrátil se Corum na krále: „Ale co tvůj kůň, v člunu pro něj nebude místo."

Noreg-Dan se zhluboka nadechl.

„Škoda, ale budu se s ním muset asi rozloučit. Myslím však, že samotnému mu nebude hrozit takové nebezpečí jako v mojí společnosti a kromě toho si zaslouží odpočinek, neboť mi věrně slouží již od té doby, co jsem byl donucen utéci ze své země."

Sundal z koně postroj a položil jej do člunu. A potom se pustili do těžkého úkolu. Museli dostat plavidlo z kopce dolů, přes hnědý prach až na břeh Bílé řeky. Úkol o to nepříjemnější, že věděli, do jakého prachu se jim boří nohy. Kůň je pozoroval z kopce, ale pak se odvrátil. Noreg-Dan sklonil hlavu a zkřížil si ruce na prsou.

Slunce se ani nepohnulo, takže ztratili pojem o tom, kolik času uplynulo.

Tekutina v řece byla hustší než voda a Noreg-Dan jim radil, aby se jí radši nedotýkali.

„Může mít na kůži leptavý účinek," řekl.

„Ale co je to za kapalinu?" zeptala se Rhalina, když odrazili od břehu a vztyčili plachtu. „Nezničí také naši loď, než se dostaneme za tuto planinu?"

„Nu," řekl Král bez království. „Možná. Musíme doufat, že se tam dostaneme dřív, než se to stane." Ještě jednou se ohlédl na místo, kde zanechal svého koně, ale ten již zmizel. „Někdo říká, že prach je vyschlou krví smrtelníků a tahle řeka krví bohů, kterou zde prolili a která nikdy nevysychá."

Rhalina náhle ukázala na kopec, ze kterého se předtím dívali na řeku.

„To není možné, on se přibližuje a vzdaluje…"

„Zdánlivě," řekl Noreg-Dan.

„Zdánlivě?"

„V této zemi vládne Chaos," připomněl jí.

Začal vát mírný vánek a Corum napjal plachtu. Člun zrychlil a kopce brzy zmizely z dohledu, kolem se rozprostírala Krvavá planina a táhla se až k horizontu.

Rhalina usnula a postupně i všichni ostatní. Spali dlouho, ale když se Rhalina již potřetí probudila, stále kolem sebe neviděla nic než Krvavou pláň…

„Tolik krve, tolik krve," šeptala Rhalina.

A jak plul člun po proudu mléčně bílé řeky, Noreg-Dan jim vyprávěl, jak na tomto panství začala vládnout královna Xiombarg.

„Všichni, kteří se nechtěli podvolit vůli Chaosu, byli týráni nebo si z nich královna začala tropit podobné žerty, jako ze mne. Vládci mečů jsou známi svými žerty. Bylo dovoleno provádět smrtelníkům i ty nejzvrhlejší činy. Hrůza a děs padly na celý kraj. Moje žena… Moje děti…" Král se odmlčel a pak pokračoval: „Všichni jsme trpěli, a nevím, jestli se tak stalo letos nebo před sto lety, protože dalším královniným činem bylo, že zastavila slunce. Nevíme proto, kolik času již uplynulo…"

„Jestliže začala Xiombarg vládnout ve stejnou dobu jako Arioch, pak je to více než jedno století, králi Noreg-Dane," řekl Corum. „Xiombarg sem tedy přišla a zrušila v tomto Plánu čas," dodal Jhary. „V podstatě se to, co se stalo tady, mohlo stát kdekoliv jinde; kdyby to lidé dovolili…"

„Je to tak," souhlasil Corum. „Ale pověz nám, co jsi slyšel o Městě v Pyramidě, králi Noreg-Dane."

„To původně nepatřilo do tohoto Plánu. Myslím, že existovalo y jednom z pěti Plánů, na kterých teď vládne Xiombarg. Ve snaze uprchnout před Chaosem se stěhovalo z jednoho Plánu do druhého. Až se nakonec muselo zastavit a začít se bránit útokům královny Xiombarg. Slyšel jsem, že při útocích na toto město ztratila mnoho ze své, síly. Proto možná já a mně podobní ještě žijeme. Nevím."

„Existují ještě jiní?"

„Ano, jsou i jiní poutníci jako jsem já, nebo alespoň byli. Xiombarg je však již možná našla…"

„Anebo našli oni Město v Pyramidě."

„Možná."

„Xiombarg se však teď soustředí na sledování událostí v našem Plánu, chce znát výsledek bitvy mezi tamějšími stoupenci Zákona a Chaosu," řekl Jhary zasvěceně.

Noreg-Dan odpověděl: „A to se týká i tebe, kníže Corume. Kdyby se Xiombarg dozvěděla, že ten, kdo zahubil jejího bratra, se nachází tam, kde ho ona sama může zničit, tak…"

„Nebudeme o tom mluvit," rozhodl Corum.

A tak dál a dál plynula Bílá řeka, a všichni si už začali myslet, že je skutečně bez konce; stejně jako ta hnědá planina a tento svět bez času.

„Má to Město v Pyramidě nějaké jiné jméno?" napadlo Jharyho. „Myslíš, jestli by to nemohl být tvůj Tanelorn?" zeptala se Rhalina. Usmál se a potřásl hlavou. „Ne, znám Tanelorn dobře, tento popis se na něj nehodí."

„Jedni říkají, že je postaveno uprostřed obrovské pyramidy," řekl mu Noreg-Dan. „Jiní říkají, že samo má spíš tvar zikkuratu. Obávám se ale, že toto místo je opředeno příliš mnoha mýty."

„Jsem si jist, že jsem se s takovým místem na svých cestách ještě nesetkal," řekl Jhary.

„Napadá mne," řekl najednou Corum, „že by se mohlo podobat jednomu z velkých Nebeských měst, která se zřítila na pláň Broggfythusy během poslední velké bitvy mezi Vadhaghy a Nhadraghy. Ta města v našich legendách existují, ale aspoň jedno z nich zcela určitě existovalo i ve skutečnosti, neboť trosky z něj dopadly blízko hradu Erorn, kde jsem se narodil. Jak Vadhaghové, tak i Nhadraghové ovládali tato města, která se mohla přesouvat mezi Plány. Ale po tomto období naší historie města zmizela a my jsme začali žít pokojněji v našich hradech…"

Corum přestal vyprávět, protože se v něm znovu oživily staré vzpomínky. „Možná, že by to mohlo být nějaké takovéhle město," dodal posmutněle.

„Myslím, že bychom s tou plavbou měli raději skončit," řekl Jhary vesele.

„Proč?" zeptal se nechápavě Corum, který seděl zády k přídi. „Protože Bílá řeka a Krvavá pláň nejsou pravděpodobně nekonečné!"

Corum se rychle ohlédl. Mířili k útesu. Pláň končila, jako by ji někdo odřízl obrovským nožem, a Bílá řeka se řítila někam do propasti.

KAPITOLA III

Šelmy v propasti

Bílá řeka začala divoce pěnit a burácet, jako by se chtěla vylít z břehů. Corum a Jhary vytáhli vesla a používali je jako kormidel, aby dostali kymácející se člun ke břehu.

„Buď připravena vyskočit," křičel Corum na Rhalinu.

Ta se v člunu postavila a přidržovala se stožáru. Král Noreg-Dan jí pomáhal.

Člun se kymácel v obrovských vlnách, v jednu chvíli se už zdálo, že se dostanou na břeh, ale v tom je zase uchopil podivný proud a nesl je do středu řeky. Corum se zapotácel a div nepřepadl přes okraj člunu, jak se potýkal s vesly. Burácení řeky přehlušovalo jejich hlasy a okraj propasti byl stále blíž a blíž. Nechybělo mnoho a byli by se do ní všichni zřítili. Nejasně, skrze vodní tříšť, viděl Corum stěnu útesu. Byla alespoň míli vzdálená.

Pak se člun jakoby zázrakem přiblížil ke břehu a Corum vykřikl: „Skoč, Rhalino!"

Skočila a Noreg-Dan za ní. Padla do krvavého prachu a plazila se co nejdál od břehu. Za nimi vyskočil Jhary, ale vtom se člun znovu obrátil doprostřed řeky. Jhary skočil na mělčinu a snažil se dostat na břeh, volaje na Coruma.

Corum si pamatoval, co řekl Noreg-Dan o vlastnostech bílé kapaliny, ale nezbylo mu nic jiného, než skočit. Pevně zavřel ústa a těžce se bahnem brodil ke břehu, neboť jeho výzbroj ho stahovala dolů:

Ale váha brnění zvítězila nad proudem a jeho nohy se dotkly dna.

Corum, celý roztřesený, se vyšplhal na břeh a cítil, jak mu kapky bílé tekutiny prosakují na tělo.

Lehl si na břeh, těžce oddychoval a pozoroval, jak se člun na okamžik zastavil nad okrajem propasti a potom jim zmizel z očí.

Plahočili se po kotníky u hnědém prachu pryč od bílé řeky, dokud se hukot dravého proudu neztišil. Pak se zastavili a uvažovali, co podniknou dál.

Propast se zdála bezedná. Táhla se až k horizontu. Její okraje byly rovné a stěny příkré, takže bylo jasné, že nevznikla přirozeně. Vypadalo to, jako by zde měl být nějaký obrovský kanál míli široký a míli hluboký, který měl rozdělit útesy.

Stáli na okraji a dívali se dolů do propasti. Corum pociťoval závrať a ustoupil o krok. Stěny útesu tvořila stejná tmavá hornina jako hory, které nedávno opustili, ale tyto stěny byly úplně hladké. Hluboko, hluboko pod nimi se vznášela nažloutlá pára přikrývající dno, pokud tam vůbec nějaké dno bylo. Ti čtyři se cítili naprosto nepatrní ve srovnání s tou nekonečnou propastí. Podívali se zpět přes Krvavou pláň. Byla jednotvárná a nekonečná. Snažili se rozpoznat detaily na druhé straně útesu, ale bylo to příliš daleko.

Lehká mlha obestřela slunce, které jim stále viselo nad hlavami. Čtyři postavičky se vydaly pěšky podél okraje propasti, dál od Bílé řeky.

Konečně Corum promluvil k Noreg-Danovi: „Už jsi někdy předtím slyšel o tomto místě, králi?"

Ten zakroutil hlavou. „Nikdy jsem nevěděl, co se opravdu nachází za Krvavou plání. Tohle jsem nečekal. Snad je to nová…“

„Nová?“ Rhalina se na něj zvědavě podívala. „Co máš na mysli?“

„Chaos stále mění krajinu, dělá s ní různá kouzla, žertuje. Možná, že královna Xiombarg ví, že jsme tady. Možná, že si s námi hraje…“

Jhary lehce ťukl kocoura mezi uši.

„Zdá se, jako by to všechno prováděla královna Chaosu. Podezírám ji, že připravuje ještě horší věci pro toho, kdo zahubil jejího bratra.“

„Možná je tohle všechno jen začátek,“ poznamenala Rhalina. „Možná připravuje skutečnou pomstu…“

„Já myslím, že ne,“ tvrdil Jhary. „Bojoval jsem proti Chaosu v mnoha světech a v různých přestrojeních. Myslím, že by postupovala jinak, kdyby věděla, kdo je kníže Corum. Ne, ona se soustředila na to, co se děje v království, které jsme opustili. Tím nechci říci, že nejsme v nebezpečí,“ dodal s lehkým úsměvem.

„Přinejmenším nám hrozí hlad,“ řekl Corum. „Když nic jiného. Toto místo je nejneúrodnější ze všech – a není cesty dolů, ani zpět, ani přes…“

„Musíme jít dál, dokud nenajdeme nějakou cestu,“ řekla Rhalina. „Musí určitě ta propast někde končit?“

„Snad,“ řekl Noreg-Dan a mnul si svou hubenou tvář, „ale já vám znovu říkám, že v tomto Plánu vládne Chaos. Podle toho, co jsi mi řekl o Ariochově panství, on nikdy neměl takovou moc, jakou má královna Xiombarg – byl nejslabší z Vládců mečů. Mabelode, Král mečů, je prý ještě mocnější než ona. Říká se, že ze svého království udělal stále se pohybující hmotu, která se proměňuje rychleji než myšlenka…“

„Pak se modlím, abychom nemuseli nikdy navštívit Mabelodeho,“ zašeptal Jhary. „Tahle situace je pro mě dostatečně úděsná. Zažil jsem Totální Chaos a vůbec se mi nelíbil.“

Šli dál po kraji propasti.

Zničený únavou a jednotvárností si Corum najednou všiml, že obloha začala tmavnout. Podíval se nahoru. Že by se slunce pohnulo? Ale slunce bylo stále na stejném místě. Na obloze se náhle objevil tmavý mrak, který plynul nad propastí a mířil k jejímu vzdálenému konci. Corum neměl nejmenší ponětí o tom, zda šlo o projev kouzelné moci nebo o přírodní jev. Zastavil se. Náhle se ochladilo. Ted si mraku všimli také ostatní.

V očích Noreg-Dana bylo vidět znepokojení. Přitáhl si k tělu kožený kabát a olízl si rty.

Najednou černobílý kocour, který dosud klidně seděl Jharymu na rameni, roztáhl křídla a letěl pryč. Začal kroužit nad roklinou, až ho téměř ztratili z dohledu. Jhary vypadal znepokojeně, protože kocour se choval velice podivně.

Rhalina se přitiskla ke Corumovi a stiskla mu ruku. Objal ji kolem ramen a zadíval se na černý mrak, který se táhl po obloze odnikud nikam.

„Už se ti někdy předtím naskytl takový pohled, králi Noreg-Dane?“ zeptal se Corum v nastalém šeru. „Je to nějaké znamení?“

Noreg-Dan zakroutil hlavou. „Ne, ještě jsem to nikdy neviděl, ale bude to určitě nějaké znamení. Je to znamení – obávám se nějakého nebezpečí od Chaosu. Měl jsem podobná vidění.“

„Raději bychom se měli připravit na to, co přijde.“ Corum tasil svůj dlouhý vadhaghský meč a vytáhl na odiv šarlatový plášť se stříbrným řetězem. Také ostatní si připravili své čepele. Všichni stáli na pokraji té ohromné díry a čekali, co by je mohlo ohrozit.

Kocour Vousáč se vrátil zpět. Pronikavě a naléhavě mňoukal. Něco uviděl u propasti. Přistoupili až k samému okraji a podívali se dolů. Načervenalý stín nějakého tvora se objevil ve žluté mlze. Postupně se vynořoval a zase mizel.

Mával karmínovými křídly a jeho šklebící se hlava připomínala žraloka. Vypadalo to jako něco, co muselo žít spíše v moři než ve vzduchu. To potvrzoval také způsob, jakým to

letělo. Křídla se pomalu vlnila, jako by procházela vodou. Rudou tlamu vyplňovaly řady ostrých zubů a tělo měl velké jako statný býk. Křídla měla rozpětí téměř třicet stop.

Netvor se blížil z té hrozné díry a rozevíral čelisti, jako by už očekával kořist. Žluté hladové oči plály hněvem.

„To je Ghanh," řekl Noreg-Dan zdrceně. „Ten Ghanh, který vedl Chaosovu smečku proti mé zemi. Je to jedna z oblíbených nestvůr královny Xiombarg. Dostane nás dříve, než stačíme zaútočit meči."

„Takže u tomto Plánu ho nazýváš Ghanh?" řekl se zaujetím Jhary. „Já už jsem ho viděl dříve a pokud se pamatuji, byl mrtvý."

„Jak byl zabit?" zeptal se Corum, protože Ghanh letěl stále výš a blíže k ním.

„To jsem zapomněl."

„Jestliže se roztáhneme; budeme mít větší šancí," řekl Corum a rychle ustupoval od okraje propasti. „Rychle!"

„Když dovolíš, příteli Corume, měl bych takový návrh," řekl Jhary, když společně s Corumem ustupoval od okraje propasti. „Myslím, že tví spojenci z podsvětí by nám teď tady byli užiteční."

„Těmi spojenci jsou teď černí ptáci, s nimiž jsme bojovali u horách. Myslíš, že by mohli porazit Ghanha…?"

„Zkusme to."

Corum stáhl z oka pásku a znovu se podíval do podsvětí. Byli tam – hejno černých křičících ptáků s ranami od vadhaghských oštěpů na prsou. Viděli Coruma a poznali ho. Jeden z nich otevřel zobák a vydal tak beznadějný skřek, až jej Corum skoro začal litovat.

„Rozumíte mi?" zavolal na ně.

Vtom Corum uslyšel Rhalinin hlas.

„Už je téměř u nás, Corume!"

„My – rozumíme – pane. Máš – pro nás – odměnu?" zeptal se jeden z ptáků.

Corum se zachvěl. „Ano, pokud si ji dokážete získat."

Kwllova ruka se natáhla až do temné sluje a zakývala na ptáky. Ptáci vyletěli se strašidelným hukotem.

Letěli do světa, kde Corum a jeho společníci stáli proti Ghanlíovi.

„Tam," řekl Corum. „Tam je vaše odměna."

Černí ptáci vzlétli vysoko do oblak a začali kroužit. Mezitím se Ghanh dostal přes okraj propasti a rozevřel hrozné čelisti. Když uviděl čtyři smrtelníky, hrozivě zařval.

„Utíkejte!" vykřikl Corum.

Všichni se otočili a utíkali krvavým prachem. Ghanh, jako by se rozmýšlel, s kterým začne nejdříve, znovu zařval.

Coruma ovanul smrdutý dech nestvůry, až se zalkl. Podíval se dozadu. Vzpomněl si, jak byli ptáci zdlouhaví, jak dlouho jim trvalo, než se rozhodli na ně zaútočit. Budou mít odvahu zaútočit na Ghanha? Vždy to pro ně znamená propuštění z Předpeklí.

Ptáci se však vrhli dolů s neuvěřitelnou rychlostí. Ghanh o nich nevěděl a překvapeně zařval, když ptáci zobáky zaútočili na jeho nechráněnou hlavu. Ohnal se po nich a dvě těla mu uvízla v čelistech. Ptáci však i v jeho tlamě nepřestávali bojovat, neboť ne-mrtvé tvory z Předpeklí není možné znovu zabít.

Ghanh bil křídly do země, až se kolem zvedl oblak krvavého pachu. Corum a jeho přátelé pozorovali boj. Ghanh se zmítal, kroutil se a chňapal po ptácích, ale ti neúnavně trhali špičatými zobáky jeho lebku. Ghanh se vztyčil a padl na záda. Omotával se křídly ve snaze chránit si hlavu. Zmítal se v prachu sem a tam. Ptáci na okamžik vzlétli nabrat sila potom zaútočili znovu. Z Ghanha vytryskl proud zelené krve.

Krvavý prach se na něj nalepil a Ghanh tu ležel celý rozedraný. Nakonec se převalil přes okraj rokle a zřítil se do propasti. Všichni se běželi podívat, co se s ním stalo. Zvířený prach jim vnikal do očí a dráždil je v krku. Viděli, jak Ghanh padá do propasti. Roztažená křídla zpomalovala pád těla a černí ptáci neustále klovali jeho nechráněnou lebku, až je všechny pohltila žlutá mlha.

Corum čekal, ale nic se z mlhy nevynořilo:

„Znamená to, Corume, že už nemáš v podsvětí žádné spojence, když si ptáci neodnesli svou kořist s sebou?“ zeptal se Jhary.

Corum přikývl. Znovu zdvihl pásku na svém Oku a studená jeskyně, do které nahlížel, byla prázdná. „Ano – není tam nikdo.“

„Vznikla zvláštní situace. Ptáci nezabili Ghanha a oni sami také nemohli být zničeni,“ řekl Jhary-a-Conel. „Nicméně nebezpečí je odvráceno. Pospěšme si.“

Přímo nad nimi se zastavila černá mračna a jakoby odřízla sluneční paprsky. Pod tmavým příkrovem klopýtali dál.

Corum si všiml, že Jhary od chvíle, kdy ptáci i Ghanh zmizeli v propasti, o něčem hluboce přemýšlí. Zeptal se ho: „Co tě tak znepokojuje, Jhary-a-Conele?“

Jhary si posunul klobouk do týlu a našpulil rty. „Tak mě napadlo, že není-li Ghanh mrtev a vrátil-li se do svého brlohu – a je-li, jak říká Noreg-Dan, oblíbencem královny Xiombarg – pak se královna velice rychle dozví (pokud už to neví teď) o naší přítomnosti. Není třeba pochybovat o tom, že až se o nás dozví, rozhodne se potrestat nás za to, co jsme provedli jejímu miláčkovi…“

Corum si sundal přilbici a uhladil si štíhlou rukou vlasy. Podíval se na ostatní, kteří se zastavili a poslouchali Jharyho.

„To je pravda,“ řekl Král bez království a povzdechl si. „Můžeme očekávat, že tu královna Xiombarg bude co nevidět – nebo alespoň někdo z jejích oblíbenců, pokud se ještě nedozvěděla, že ten, kdo jí zahubil bratra, je v její říši, a myslí si, že jsme jen povýšení smrtelníci…“

Rhalina šla před ostatními. Neposlouchala rozhovor a ukazovala před sebe. „Podívejte se! Podívejte se!“ křičela.

Přiběhli k ní a dívali se směrem, kterým ukazovala. Na okraji propasti se ve skále objevil velký čtvercový otvor. Když k němu přistoupili, uviděli schody, které vedly dolů a ztrácely se v mlze. Schodiště však bylo sotva jednu stopu široké a vedlo podél masívní stěny útesu, dokud nezmizelo dole v mlze. Stačil jediný chybný krok a člověk by se zřítil do propasti.

Corum se zastavil a upřel pohled na schodiště. Neobjevilo se až teď Není to jeden z triků královny Xiombarg? Nezmizí schody, až budou v polovině cesty – jestli se vůbec do poloviny dostanou?

Druhá možnost znamenala plahočit se dál po okraji propasti a nakonec se možná znovu dostat k bílé řece (neboť Corum měl podezření, že Krvavá pláň tvoří kruh, obklopující Jezero nářků i hory, a kolem všeho se táhne tato propast).

Corum opatrně vstoupil na první schod a na nejistých nohách začal zády k hladké skále pomalu sestupovat.

I ostatní jej krok za krokem následovali po kluzkých schodech. Okraj propasti se ztrácel ve tmě a dno bylo zahaleno žlutou mlhou. Kolem bylo strašlivé ticho. Neodvažovali se promluvit ani udělat cokoli jiného, co by narušilo jejich soustředění. Jak sestupovali dolů, krok za krokem, zdálo se jim, že je propast stáhne do svých hlubin. Všichni se třásli zimou, protože je skála chladila do zad. Byli si téměř jisti, že po několika dalších krocích ztratí rovnováhu a zřítí se dolů do žluté mlhy.

Vtom to uslyšeli. Ozývalo se to z mlhy pod nimi. Bylo to podivné chrochtání a funění, které postupně sílilo, jak sestupovali dolů. Corum se zastavil a ohlédl se na ostatní, kteří se za

ním tiskli ke stěně a naslouchali. Hned za ním byla Rhalina, potom Jhary, a nakonec Král bez království.

První promluvil Noreg-Dan:

„Znám ty zvuky, už jsem je slyšel.“

„Co to tedy je?“ zašeptala Rhalina.

„Ty zvuky vydávají nestvůry královny Xiombasg. Už jsem vám říkal, že Ghanh vedl Chaosovu smečku. A právě teď tu smečku slyšíme. Můžeme si tedy představit, co se asi nachází pod tou žlutou mlhou…“

Coruma sevřel podivný chlad. Zadíval se dolů do propasti, kde neviditelné nestvůry očekávaly jejich příchod.

KAPITOLA IV

Chaosovy vozy

„Co budeme dělat?“ zašeptala Rhalina. „Co proti nim zmůžeme?“

Corum neřekl nic. Pomalu, aby neztratil rovnováhu; vytáhl meč; přidržuje se skály šestiprstou rukou, posázenou drahokamy.

Když Ghanh žil a bojoval s černými ptáky, pak z podsvětí nemohla přijít žádná pomoc.

„Slyšíš to teď?“ zeptal se Jhary. „To skřípání..?“

Corum přikývl. Společně se skřípáním se ozýval rachot. Ten zvuk mu byl povědomý. To vše se mísilo s chrochtáním, funěním a skučením. „Nedá se nic dělat,“ řekl konečně Corum. „Musíme jít dál a doufat, že se brzy dostaneme na dno propasti. Tam budeme jistější a budeme moci bojovat s tím, co vydává takové podivné zvuky.“

Pokračovali dál v nebezpečném sestupu. Jejich vytřeštěné oči hledaly obrysy blížících se nestvůr.

Corumova noha se dotkla dna propasti, aniž si to uvědomil. To proto, že tak dlouho sestupoval, opřen o skalní stěnu, a nohy si již navykly hledat ve tmě další schod. Teď schody skončily a Corum se díval na hrbolatou zem, pokrytou balvany, která se ztrácela v chuchvalcích žluté mlhy. Nikde ale neviděl nic živého.

Ostatní šli za ním. Podivné zvuky neustávaly a do nosu je přímo udeřil strašlivý zápach. Stále nebylo patrné, odkud ty zvuky a zápach přicházejí. Bylo slyšet skřípání a rachot kol.

Konečně je Corum uviděl.

„U Elvicova meče!“ zvolal Jhary. „Chaosovy vozy. To mne mohlo napadnout!“

Obrovské vozy tažené plazícími se nestvůrami se s rachotem začaly vynořovat z mlhy. Byly plné nejrůznějších tvorů, z nichž někteří leželi nebo seděli na zádech těch druhých. Každý tvor byl oděný jako člověk a všichni byli ozbrojeni. Byli tu tvorové podobní prasatům, kravám, žábám či koním, někteří deformovaní více, jiní méně – ale i tvorové podobní lidem.

„To Chaos může za tuto proměnu, to on takto znetvořil zvířata?“ zašeptal Corum.

„Mýlíš se, Corume,“ řekl Jhary.

„Proč myslíš?“

Vtom promluvil Král bez království. „Tato zvířata,“ řekl, „byli kdysi lidé. Mnozí z nich byli mými poddanými. Přidali k Chaosu, protože předpokládali, že bude mocnější než Zákon…“

„A ta proměna byla jejich odměnou?“ s odporem v hlase řekla R,halina.

„Oni si pravděpodobně tu proměnu neuvědomují,“ pošeptal jí Jhary. „Jsou již tak změnění, že si už vůbec nepamatují, čím byli dříve.“

Černé vozy se i se svou chrochtající a bučící posádkou se se skřípotem a vrzáním blížily.

Nezbývalo jim nic jiného, než se otočit a ustupovat s meči v rukou po nerovné zemi. Dusili se zápachem z Chaosovy smečky a žlutá mlha se jim lepila na tváře.

Chaosova spřež radostně zavyla a začala pobízet plazivé nestvůry k rychlejšímu pohybu. Vozy jely stále rychleji. Hrůzná armáda se radovala ze strašného honu.

Corum a jeho společníci, vyhladovělí a žízniví, již nemohli dále utíkat a za jedním z obrovských balvanů si museli odpočinout. Vozy s rachotem mířily k nim a s nimi se blížily uši drásající zvuky a šířil zápach, který až zvedal žaludek.

Corum doufal, že je vozy minou. Ale Chaosova smečka viděla i v mlze až příliš dobře a první vůz zamířil přímo k nim. Corum vyšplhal na balvan, aby se dostal nad vůz. Udeřil pěstí prasečí nestvůru, která se po něm ohnala okovanou tyčí. Vzápětí ji bodl, když se na něj chystala znovu, a ona padla k zemi na záda. Smečka, teď zaútočila i na ostatní. Rhalina dobře odrážela útoky mečem. Vtom na Coruma zaútočila psí nestvůra v helmě a ochranném brnění. Tlamu měla plnou ostrých zubů, které se Corumovi zakously do ruky. Ten se rozmáchl mečem a zasáhl nestvůru přímo do tlamy. Ruce přeměněné v tlapy s drápy chňapaly po Corumovi a rvaly mu plášť i boty. Meče bodaly a tyče bušily do kamene, na kterém Corum stál, a celé stádo potvor se snažilo vyšplhat k němu. Corum sekal mečem kolem sebe hlava nehlava, zasahoval těla, oči i srdce, a po celou dobu pociťoval přímo chorobný vztek, který mu dodávat sílu bojovat stále dál.

Chrochtání Chaosovy smečky mu znělo v uších stále hlasitěji. Z mlhy se vynořovaly další a další vozy, až balvan obklopilo několik set podivných nestvůr.

Corum si najednou uvědomil, že smečka zřejmě nemá v úmyslu je zabít. Kdyby si to přála, mohla by jej i jeho přátele už dávno zničit. Nepochybně pro ně královna připravila jiná muka – možná je promění ve stejné nestvůry, jako jsou tyhle..

Corum si s hrůzou vzpomněl na mučení Mabdenů a bojoval ještě usilovněji, v naději, že se mu podaří některou příšeru z Chaosovy smečky zabít.

Začal se ho zmocňovat strach. Mohutná masa těl se nahrnula k balvanu, takže tři Corumovi přátelé se nemohli ani hnout a zůstali u balvanu uvězněni. Jenom Corum bojoval dál. Sekal mečem a oháněl se po každém, kdo se ho snažil dostat: Potom se najednou něco připlížilo zezadu od skály, uchopilo ho to za paže a stáhlo ho to dolů; tam, kde stála Rhalina, Jhary a Král bez království, odzbrojeni a spoutáni.

Podivný netvor podobající se koni pyšně prošel mezi Chaosovou smečkou, ohrnul pysky a vycenil na Coruma jediný hnědý zub. Divoce zařehtal a okázale si nasadil na hlavu helmu. Chlupaté prsty měl nedbale zastrčené za opasek.

„Máme si vás nechat pro sebe," řekl, „nebo vás máme odvézt k naší paní? Královna Xiombarg by o vás možná měla zájem…"

„Proč by se měla zajímat o čtyři smrtelné poutníky?" zeptal se Corum.

Netvor se na něj usmál. „Možná jste víc než jenom poutníci. Možná, že jste agenti Zákona?"

„Víte, že tu Zákon už dávno nevládne!"

„Ale Zákon by si *možná přál* znovu tady obnovit svou vládu. Možná, že jste sem byli vysláni z jiného Plánu."

„Ty mě nepoznáváš!" vykřikl na něj král Noreg-Dan.

Koňská příšera si prohrábla pačesy a hloupě se podívala na Krále bez království. „Proč bych tě měl znát?"

„Protože já jsem poznal tebe. Poznávám tvé zvláštní rysy…"

„Buď zticha! Nevím, co máš na mysli!" Netvor povytáhl dýku, kterou měl zastrčenou za opaskem. „Buď zticha!"

„Protože ty si nemůžeš vzpomenout!" křičel Král bez království. „Ty jsi byl Polib-Bav, hrabě z Ternu! Ty jsi se spřáhl s Chaosem ještě dřív, než mu podlehlo mé království…"

V očích koňské nestvůry se objevil strach. Zatřásla hlavou a zafrkala. „Ne!"

„Ty jsi Polib-Bav a byl jsi snoubencem mé dcery, kterou Chaosova smečka – ach, raději nechci vzpomínat na tu hrůzu!"

„Nic si nepamatuji," vyštěkl na něj Polib-Bav. „Říkám, že jsem to, co jsem."

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Noreg-Dan. „Jak se jmenuješ, když nejsi Polib-Bav, hrabě z Ternu?“

Koňská nestvůra natáhla neforemnou hlavu až ke královu obličeji.

„Kdože jsem? Jsem oddaný královně Xiombarg a ne tobě.“

„Ani bych nechtěl, abys mi sloužil,“ ušklíbl se král a na horním rtu se mu objevila krev. „Jen se podívej; co se z tebe stalo, Polib-Bave.“

Kůň se obrátil.

„Žiji,“ řekl. „A velím této legii.“

„Legii odporných nestvůr,“ zasmál se Jhary.

Jedna z těch nestvůr, podobná krávě; kopla Jharyho do slabin, až zasténal. Hned však zvedl hlavu a znovu se zasmál. „Tohle je jen začátek, viděl jsem, jak dopadli smrtelníci, kteří sloužili Chaosu – jsou z nich hlupáci nebo znetvořené příšery!“

Polib-Bav se podrbal za ušima a řekl už trochu mírnějším hlasem.

„A co má být? Už je rozhodnuto a nelze nic změnit. Královna Xiombaxg nám slíbila věčný život.“

„Bude to věčné,“ řekl mu Jhasy, „ale nebude to život. Prošel jsem za svůj život již mnoho Plánů a tak vím; že Chaos přináší jen spoušť, prázdnotu a utrpení. To vše pak je opravdu věčné, pokud to Zákon nezachrání…“

„Fuj!“ – ušklíbl se koňský netvor. „Naložte je na vůz – na můj vůz – zavezeme je ke královně Xiombarg.“

Král Noreg-Dan se na něj znovu pokusil zapůsobit.

„Tenkrát: jsi byl hezký, moje dcera tě milovala a ty jsi miloval ji. Byl jsi můj věrný přítel…“

„A teď jsem věrný přítel královny Xiombarg,“ obrátil se na něj Polib-Bav. „Tady je její království. Bůh Zákona Shalod uprchl, jeho válečníci a spojenci byli poraženi na Krvavé planině, a ty to dobře víš…“ Ukázal směrem k planině. Pak jim sebral všechny zbraně a přikázal svým nestvůrám: „Do vozu s nimi! Jedeme do královského paláce.“

Corum byl úplně zoufalý, když musel se svými přáteli nastoupit do Polib-Bavova vozu. Měl ruce svázané provazem a nevěděl, jak se osvobodit. Jakmile bude předveden před královnu Xiombarg, ona ho určitě pozná a bude okamžitě popraven. Zabije jeho i ostatní a tím zaniknou také všechny naděje na záchranu Lywm-an-Esh. Po vítězství krále Lyra bude Chaos ještě mocnější, bude povolán další Vládce mečů a patnáct Plánů se ocitne zcela v moci bohů Chaosu.

Corum ležel vedle svých přátel u nohou Polib-Bava. A pekelné vozy se daly po dně propasti do pohybu. Kola skřípala a vozy kodrcaly přes kameny. Corum brzy ztratil vědomí.

Probudilo ho ostré světlo. Mlha se rozplynula: Zvedl hlavu a zahlédl velký útes tyčící se za nimi do ohromné výše. Vypadalo to, jako by vyjeli z propasti. Jeli totiž řídkým lesem s podivnými znetvořenými stromy. Otočil hlavu a zahlédl Rhalinu. Plakala, ale jakmile zjistila, že se na ni dívá, utřela si oči a usmála se na něj.

„Vyjeli jsme z propasti před několika hodinami tunelem,“ řekla mu Rhalina. „Do královnina paláce to však musí být ještě daleko. Ráda bych věděla, proč nepoužívají nějaká rychlejší zvířata nebo povozy.“

„Chaos je podivín,“ ozval se za ní známý hlas, hlas Jharyho-a-Conela. „A v království, kde se zastavil čas, není třeba spěchat.“

„Kde je tvůj kocour?“ zašeptal Corum.

„Byl moudřejší než já, uletěl. Neviděl jsem…“

„Ticho!“ ozvala se za nimi koňská nestvůra, která řídila vůz. „Vaše žvanění mne obtěžuje.“

„Možná tě obtěžuje,“ odvážil se poznamenat Jhary, „a možná ti to připomíná, že kdysi jsi byl také schopný myslet a souvisle mluvit…“ Polib-Bav ho udeřil do tváře, až mu z nosu vytryskla krev.

Corum se marně snažil osvobodit z pout. Polib-Bav se na něj pobaveně podíval a usmál se: „Vypadáš groteskně, kamaráde, s tím okem a s tou naroubovanou rukou. Kdybych nevěděl, kdo jsi, skoro bych si myslel, že jsi služebníkem Chaosu:“

„Možná, že ano,“ odpověděl rychle Corum. „Ty ses neptal. Jenom se domníváš, že sloužíme Zákonu.“

Polib-Bav se zamračil, ale hloupý obličej se hned znovu vyjasnil. „Zkoušíš na mě různé triky Já však neudělám nic, dokud vás neuvidí královna Xiombarg.“ Zatáhl za opratě a ta pomalá zvířata trochu zrychlila. „Koneckonců, je téměř jisté, že to byli tvoji přátelé, kdo zabili nejsilnějšího člena naší družiny. Viděli jsme, jak na vás zaútočil a pak náhle zmizel.“

„Mluvíš o Ghanhovi?“ zeptal se Corum. Jeho duše se začala vznášet.

„O Ghanhovi.“

A v tom okamžiku se Kwllova ruka sama od sebe pohnula a uchopila provaz svazující Corumovy ruce.

„Ještě uvidíš!“ pronesl vítězně Polib-Bav. „Byl jsem to já, kdo tě oklamal. Viděl jsi, že Ghanh je mrtvý a právě proto jsi mohl – Cože?!? Ty jsi volný!“ Zatáhl prudce za opratě. „Stůj!“ Vytáhl meč, ale Corum se převalil na bok a seskočil z vozu. Stáhl si pásku z oka a podíval se do jeskyně v podsvětí, odkud vždy přicházeli jeho spojenci. Teď tam ležel Ghanh s rozbitou a zakrvácenou hlavou.

Nestvůry hned zamířily ke Corumovi, ale Kwllova ruka se již natáhla do podsvětí, pokynula Ghanhovi, který velice neochotně otočil hlavu.

„Musíš splnit můj rozkaz!“ vykřikl Corum. „Potom budeš volný. Musíš si vzít svoji odměnu, aby ses mohl vykoupit.“

Ghanh nepromluvil, ale z hrdla se mu vydal výkřik, aby dal najevo, že slyšel.

„Pojď!“ křičel Corum. „Pojď, vezmi si svou odměnu.“

Ghanhova karmínová křídla se začala pohybovat a on pomalu opustil jeskyni u podsvětí a vracel se zpět do světa, ze kterého ho ptáci sprovodili.

„Ghanh se vrátil!“ křičel Polib-Bav vítězoslavně. „Ach, milý Ghanhu, ty ses k nám vrátil!“

Chaosovým příšerám se znovu podařilo zmocnit se Coruma, ale ten se teď jen smál, když viděl, jak se obrovské Ghanhovo tělo snáší na planinu vedle vozů, nebezpečně mává křídly a drtí příšery k smrti. Nestvůry, které polapily Coruma, byly tak užaslé, že se jim Corum snadno vymanil. Začala nová honička, ale Kwllova ruka nemilosrdně drtila obličej každé příšery, která se ke Corumovi přiblížila. Ten, doběhl až k vozu Polib-Bava. Vůdce nestvůr užasle stál vedle povozu. Jeho obrovské koňské oči zíraly na to, co se stalo jeho druhům. Kníže v šarlatovém rouchu vytáhl svůj meč z hromady ostatních, které ležely na podlaze Polib-Bavova vozu, a udeřil na něj. I on tasil meč a uskočil zpět. Jeho pohyby byly zmatené a nemotorné. Odrazil knížete a pokoušel se ho bodnout, ale Corum mu uhnul, takže minul. Vzápětí mu hrdlem projela vadhaghská čepel a on s chroptěním padl.

Corum rychle osvobodil z pout své přátele. I oni se rychle zmocnili svých mečů, připraveni bojovat s Chaosovými nestvůrami. Ale celá smečka se dala na útěk. Jejich vozy, prchaly nemocným lesem a obrovský Ghanh je pronásledoval. Corum se sklonil nad mrtvým tělem Polib-Bava a vzal mu láhev s vodou a mošnu na chléb. Chaosova smečka zmizela a oni zůstali sami na cestě uprostřed lesa.

Důkladně si prohlédl vůz. Tažná zvířata vypadala dost netečně. „Mohli bychom s tím jet? Co myslíš, králi Noreg-Dane?“

Král bez království váhavě zakroutil hlavou.

„Nevím, možná…“

„Myslím, že to umím řídit,“ ozval se Jhary. „Mám nějaké zkušenosti s takovými vozy a tažnými zvířaty.“

Vyskočil na vůz, chopil se opratí a obrátil se na ostatní: „Tak kam to bude? Dál do paláce královny Xiombarg?“

Corurri se zasmál. „Ještě ne, Ona si nás najde, až se dozví, co se stalo její Smečce. Myslím, že pojedeme tímto směrem.“ Ukázal mezi stromy. Pomohl Rhalině do vozu a počkal na Noreg-Dana. Nakonec vylezl na vůz sám. Jhary práskl opratěmi a otočil vůz. Vydali se lesem po stráni dolů, směrem k údolí, ve kterém viděli plno podivných předmětů. Vypadaly jako štíhlé vysoké kameny.

KAPITOLA V

Zmrzlá armáda

Nebyly to kameny. Byli to muži!

Bojovníci! Každý bojovník se zbraní v ruce ztuhlý jako socha.

„To je," řekl Noreg Dan ohromeně, „zmrzlá armáda. Poslední armáda, která se postavila Chaosu na odpor…"

„A tohle měl být trest?" zeptal se Corum.

„Ano."

„Oni žijí? Je to tak?" zeptal se Jhary, pevně svíraje opratě. „Oni vědí, že projedeme kolem nich?"

„Ano. Slyšel jsem, jak královna Xiombarg řekla, že pokud budou oddaně celým srdcem podporovat Zákon, pocítí sami na sobě, co je cílem Zákona – naprostý klid," řekl Noreg-Dan.

Rhalina se otřásla. „Je to skutečně to, čeho chce Zákon dosáhnout?"

„Tuto představu nám chce Chaos vnutit," odpověděl jí Jhary. „Ale tak to není, protože Kosmická Rovnováha vyžaduje něco z Chaosu a něco ze Zákona, neboť jeden vyrovnává druhého. Rozdíl je pouze v tom, že Zákon respektuje Rovnováhu, zatímco Chaos ji odmítá. Ale ani Chaos ji nemůže úplně popřít, protože jeho stoupenci vědí, že nerespektovat v některých případech Rovnováhu znamená být zničen. A proto si královna Xiombarg nedovolí vstoupit do říše dalšího Velkého Starého Boha, a, tak jako v případě tvého království, musí k tomu využít jiných. Ona, stejně jako ostatní, si musí dát pozor na jednání se smrtelníky, neboť ona je, i kdyby chtěla, nemůže všechny zničit – existují přísná pravidla."

„Ale neexistují žádná pravidla, která by chránila tato nebohá stvoření," řekla Rhalina.

„Někteří jsou mrtví. Ona je zabila."

Corum si vzpomněl na věž, kde našel Ariochovo srdce. Tam také byli zmrzlí muži.

„Xiombarg nemůže zabít smrtelníky," vysvětloval jim Jhary, „ledaže by na ni přímo zaútočili. Ale může je využít k tomu, aby zabili jiné smrtelníky. A jak vidíte, může v nich zastavit život, podobně jako u těchto válečníků."

„Takže jsme před královnou Xiombarg v bezpečí," řekl Corum.

„Když myslíš." Jhary se zasmál. „Nikdy nejsi v bezpečí před jejími stoupenci, a jak vidíš, má jich hodně."

„Ano, je to tak," řekl Král bez království roztrpčeně. „Ano, je jich mnoho."

Jhary podržel opratě v jedné ruce a druhou si oprášil oděv. Ten měl roztrhaný a potřísněný krví z ran, které utrpěl v boji s Chaosovou smečkou. „Co bych dal za nový oblek," zašeptal si pro sebe. „Udělám obchod se samotnou Xiombarg…"

„Příliš často vyslovujeme její jméno," pronesl nervózně král Noreg-Dan a přitiskl se ke straně kodrcajícího vozu. „Přivoláme ji sem, nebudeme-li opatrnější!"

Vtom se z oblohy ozval smích.

Zlaté světlo ozářilo mraky, jasně oranžový opar se rozprostřel do dáli před nimi a vrhal obrovské stíny na zmrzlé bojovníky.

Jhary trhnul opratěmi a zastavil vůz. Jeho obličej zbledl. Purpurová zář se snášela z oblohy jako purpurově zářící kapky. A smích neustával.

„Co to je?“ zeptala se Rhalina a sáhla po svém meči.

Král bez království si přikryl dlaněmi obličej. „To je ona, varoval jsem vás. To je ona.“

„Xiombarg?“ Corum vytáhl meč. „Je to Xiombarg, Noreg-Dane?“

„Ano, to je ona.“

Země se otřásala smíchem. Několik ztuhlých bojovníků se zakymácelo a padlo. Corum se rozhlížel kolem, aby zjistil, odkud smích přichází, kde je jeho zdroj. Že by snad v tom oparu? Nebo v té zlaté záři? Či v purpurovém dešti?

„Kde jsi, královno Xiombarg!“ Corum se rozmáchl mečem a jeho děsivý pohled vyzýval k boji. „Kde jsi, ty dábelská příšero?“

„JSEM VŠUDE!“ ozval se silný hlas. „JSEM TOTO KRÁLOVSTVÍ A TOTO KRÁLOVSTVŤ JE XIOMBARG!“

„To je naše zkáza,“ koktal Král bez království.

„Říkal jsi, že na nás nemůže zaútočit;“ obrátil se Corum na Jharya-Conela.

„Řekl jsem, že na nás nemůže zaútočit přímo, ale podívej…“

Corum se ohlédl. Přes údolí se k nim blížily podivné poskakující bytosti. Skákaly na několika nohách a z těl jim trčel tucet nebo možná i víc tykadel. Vyvalovaly obrovské oči a cvakaly mohutnými čelistmi.

„Karmanalové ze Zertu,“ podivil se Jhary. Pustil otěže a chopil se meče. „Už jsem se s nimi dříve setkal.“

„Jak jsi jim unikl?“ zeptala se Rhalina.

„Tenkrát jsem doprovázel bojovníka, který měl tu moc je zničit.“

„Já mám také tu moc,“ řekl Corum a pozvedl paži k oku. Jhary ho však chytil za ruku a podivně zkřivil obličej.

„Bojím se, že tentokrát ne. Karmanalové ze Zertu jsou nezničitelní. Jak Zákon, tak i Chaos se je svého času snažili odstranit. Jsou to vrtkaví tvorové, kteří bojují bez sebemenšího důvodu hned na jedné a hned zase na druhé straně. Nemají duši, takže to vlastně nejsou skutečné bytosti.“

„Takže nám nemohou ublížit.“ Smích zněl dál.

„Souhlasím, logicky vzato by nám neměly uškodit,“ odpověděl klidně Jhary. „Ale obávám se, že mohou.“

Asi deset tvorů se blížilo k jejich vozu, poskakovali mezi ztuhlými postavami bojovníků.

A zpívali si.

„Karmanalové ze Zertu si vždycky před hostinou zpívají,“ řekl Jhary. „Vždycky.“

Corumovi blesklo hlavou, jestli se Jhary nezbláznil. Podivní tvorové s tykadly byli téměř u nich a Jhary stále povídal, jako by si neuvědomoval nebezpečí.

Zpěv zněl harmonicky a to, co hlavně působilo děsivě, byl ďábelský smích královny Xiombasg, který jej doprovázel.

Když se poskakující bytosti přiblížily až k nim, zdvihl Jhary ruce a mávaje mečem a dýkou křičel: „Královno Xiombarg, Královno Xiombarg! Koho chceš zničit?“

Karmanalové ze Zertu se náhle zastavili a strnuli stejně jako zmrzlá armáda.

„Zabiji několik smrtelníků, kteří se postavili proti mně a způsobili smrt těch, které jsem milovala,“ ozval se hlas za nimi.

Corum se otočil a spatřil nejkrásnější ženu, která kdy existovala. Měla zlaté vlasy s červenými a černými prameny. Její souměrný obličej, oči a rty nabízely tisíckrát více, než kdy mohla žena muži nabídnout. Měla vysokou postavu dokonalých tvarů a na sobě zlaté šaty oranžové a purpurové barvy. Něžně se na něj usmívala.

„Je to ten, kterého chci zničit?“ zašeptala. „A koho také zničím, pane Timerasi?“

„Jmenuji se teď Jhary-a-Conel,“ řekl jemně Jhary. „Mohu představit…“

Córum udělal krok vpřed: „Zradil jsi nás, Jhary? Jsi spojený s Chaosem?“

„On bohužel není spojencem Chaosu,“ řekla královna Xiombarg. „Vím ale, že často doprovází ty, kteří jsou ve službách Zákona.“ Líbezně se usmála.

„Vůbec jsi se nezměnil, Timerasi. Myslím, že jako muže tě mám nejraději.“

„A já tebe jako ženu; Xiombarg.“

„Jako žena teď musím vládnout této říši. Vím, jaký dokážeš být někdy úlisný, Jhary – Timerasi. Předpokládám, že tento hezký Vadhagh s podivným okem a rukou je hrdina…“

Najednou se upřeně zadívala na Coruma. „Už vím!“

Corum se napřímil. „Teď už vím!“

Xiombarg začala stárnout. Vznášela se. Místo obličeje měla lebku, pak se proměnila v ptáka, potom v muže, až nakonec z ní byla zase krásná žena. Xiombarg však v tomto okamžiku stála asi sto stop vysoko a její tvář ztratila všechnu něžnost.

„TEĎ UŽ VÍM!“

Jhary se zasmál: „Jak jsem řekl, představuji ti Coruma Jhaelena Irseie – Knížete v Šarlatovém plášti.“

„JAK SE ODVAŽUJEŠ VKROČIT DO MÉHO PLÁNU – TY, KTERÝ JSI ZNIČIL MÉHO BRATRA? A JEŠTĚ V DOBĚ, KDY TĚ MOJI STOUPENCI V PLÁNU MÉHO BRATRA HLEDAJÍ. JSI HLUPÁK, SMRTELNÍK. ACH, JAKÁ HANBA. MYSLELA JSEM, ŽE MÉHO BRATRA ZAHUBIL STATEČNÝ HRDINA, ALE TEĎ VIDÍM, ŽE TO BYL HLUPÁK! KARMANALOVÉ – ZMIZTE!“

Poskakující příšery byly náhle pryč.

„SLADCE SE POMSTÍM TOBĚ I VŠEM, KTEŘÍ TĚ DOPROVÁZEJÍ!“

Zlatá záře bledla, oranžový opar zmizel a purpurový déšŤ ustal. Velká postava královny Xiombarg se však ještě rýsovala na obloze.

„PŘÍSAHÁM U KOSMICKÉ ROVNOVÁHY, VRÁTÍM SE, AŽ SI PROMYSLÍM, JAK SE TI POMSTÍM. BUDU TĚ PRONÁSLEDOVAT VŠUDE, AŤ SE POKUSÍŠ ZMIZET KAMKOLI. BUDEŠ LITOVAT, ŽE JSI KDY POTKAL ARIOCHA – BOHA CHAOSU, A POPUDIL JEHO SESTRU, KRÁLOVNU XIOMBARG!“

Xiombaxg zmizela a nastalo ticho.

Corum se celý rozechvělý obrátil na Jharyho. „Proč jsi jí to řekl? Teď už pro nás není úniku! Slíbila, že nás bude pronásledovat, kamkoli půjdeme, vždy jsi ji slyšel. Proč jsi to udělal?“

„Myslím, že už to stejně věděla, „řekl Jhary mírně. „A také to byl jediný způsob, jak se zachránit.“

„Zachránit!“

„Jistě! Ted už nás Karmanalové ze Zertu nebudou víc ohrožovat. Ujišťuji tě, že bychom už dávno byli bývali v jejich břichu, kdybych byl nepromluvil s královnou Xiombarg. Myslím, že nevěděla jistě, kdo jsi většina z nás se podobá bohům, ale možná se to dozvěděla, když jsme bojovali. Corume – byla to jediná možnost, jak zastavit Karmanaly.“

„Ale to nás nezachránilo. Ona teď přemýšlí, jaké hrůzy na nás pošle. Brzy se vrátí a s námi bude ještě hůř.“

„Musím přiznat,“ řekl Jhary, „že tu byl ještě jeden důvod. Teď se můžeme podívat, co se to tamhle blíží.“

Podívali se. Letělo k ním něco zářícího a bzučícího.

„Co to je?“ zeptal se Corum.

„Myslím, že to je vzdušná loď,“ odpověděl Jhary. „Doufám, že nás zachrání.“

„Anebo nás zničí?“ namítl Corum s naprosto vážnou tváří. „Stále mám pocit, že jsi neměl prozrazovat, kdo jsem, Jhary…“

„Myslím, že nejlepší je vyjít s pravdou ven;“ řekl Jhary vesele.

KAPITOLA V

Město v Pyramidě

Vzdušná loď měla trup z modrého kovu, který byl pestře pomalován, a různobarevná keramika na něm vytvářela složité ornamenty. Když loď klesala, šířila se kolem mandlová vůně. Zvuk, který loď vydávala, připomínal lidský hlas.

Až teď Corum uviděl její mosazný rám a kormidelnu zdobenou ocelí, stříbrem a platinou. Zdálo se, že mu to něco připomíná – snad dětství. Zvědavě si loď prohlížel, když vtom z ní najednou vylétlo něco malého a zamířilo to k nim.

Byl to Jharyho kocour.

Corum se podíval na Jharyho a rozesmál se. Kocour přilétl a posadil se Jharymu na rameno a začal se mu otírat o ucho.

„Ty jsi poslal svého kocoura pro pomoc, když nás přepadla Chaosova smečka!“ řekla Rhalina ještě dříve, než stačil Corum promluvit. „Proto jsi řekl královně Xiombarg, kdo je Corum, protože jsi věděl, že pomoc už přichází, a myslel jsi, že tvůj plán bude zmařen v poslední chvíli.“

Jhary pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, jestli kocour najde pomoc, ale doufal jsem u to.“

„Odkud ten podivný stroj přiletěl?“ zeptal se Král bez království.

„Nu, odkud by mohl přiletět – přece z Města v Pyramidě. Poslal jsem kocoura, aby ho hledal. Myslel jsem, že by ho mohl najít.“

„Ale jak se domluvil s lidmi v tom městě?“ zeptal se Corum, když se přiblížili k lodi.

„Jak víš, v nebezpečí dokáže kocour komunikovat se mnou. Je-li však nebezpečí zvlášť veliké, je chopen komunikovat s kýmkoli.“

Vousáč předl a olizoval Jharyho tvář svým drsným jazykem. Ten mu něco pošeptal a usmál se. Potom se obrátil na Coruma

„Raději bychom si měli pospíšit, protože Xiombarg začne jistě přemýšlet nad tím, proč jsem jí vyzradil tvé jméno. Jednou z vlastností Vládců Chaosu je, že jednají unáhleně a příliš při tom nepřemýšlí.“

Nebeská loď byla dobrých čtyřicet stop dlouhá a po celé své délce měla sedadla. Vypadalo to, že je prázdná, ale potom z kormidelny vyšel vysoký příjemný muž a zamířil k nim. Usmál se, když viděl, jak je Corum překvapený.

Kormidelník vzdušné lodi byl nepochybně stejné rasy jako Corum. Byl to Vadhagh, Měl protáhlou hlavu, jeho šikmé oči byly zlaté a purpurové barvy a uši zašpičatělé. Štíhlé a křehké tělo bylo plné energie.

„Vítám tě Corume, Kníže v Šarlatovém plášti,“ řekl. „Přišel jsem, abych vás vzal sebou do Gwläs-cor-Gwrys, jediné bašty v tomto království, která bojuje proti Chaosovým nestvůrám, s nimiž jste se zrovna setkali.“

Jako omámený nastoupil Jhaelen Irsei do nebeské lodi a kormidelník se stále smál jeho překvapení.

Všichni se posadili poblíž kormidelníkovy kabiny. Vysoký Vadhah pomalu zvedl plavidlo a zamířil tím směrem, odkud přiletěl. Rhalina se ohlédla na les zmrazených bojovníků, kteří zůstali za nimi.

„Copak neexistuje žádný způsob, jak bychom mohli pomoci těmto nebohým duším?“ zeptala se Jharyho.

„Jediný, kdo jim může pomoci, je Zákon z našeho vlastního Plánu. Musí poslat pomoc tomuto Plánu, stejně jako teď Chaos posílá pomoc do naší země,“ odpověděl jí Jhary.

Brzy přeletěli přes močály a bahniště, z nichž se k nim vymršťovaly jakési podivné výhonky a snažily se je stáhnout dolů do bahna. Občas se v bahně objevily obličeje a to se pak z bahna zvedaly ruce, které jako by o něco prosily.

„Chaosovo moře,“ řekl jim král Noreg-Dan. „V tomto království je teď mnoho takových míst. Někteří říkají, že takhle nakonec dopadnou ti smrtelníci, kteří slouží Chaosu.“

„Už jsem je viděl,“ přikývl Jhary.

‚Potom se pod nimi objevil podivný les, který vystřídala údolí věčně hořících ohňů. Viděli řeky s roztaveným kovem a krásné hrady postavené z drahokamů. Občas na ně zaútočily hrůzostrašné létající nestvůry, ale když poznaly loď, uhnuly stranou, přestože loď neměla zvláštní ochranu.

„Ti lidé musí mít obrovskou kouzelnou moc, když přinutí lodě létat,“ zašeptala R‚halina Corumovi. Ten však hned neodpověděl, protože byl hluboce pohroužen do svých myšlenek.

Nakonec řekl: „To není kouzelná moc jako taková,“ řekl jí. „Nepotřebuje žádná slova a zaříkání, ale je to moc ve své podstatě mechanická. Ta nepotřebuje žádná zaklínadla. Některé bytosti – mnohé z nich jsou mnohem křehčí a jemnější, než si Mabdenové uměli kdy představit jsou obdařeny schopnostmi vdechnout sílu strojům, které pohánějí takovéto lodi, a dokáží ještě i jiné věci. Některé z těchto strojů by jednou mohly prolomit stěny mezi Plány a snadno se dostat z jednoho Plánu do druhého. Říká se, že moji předkové vytvořili podobné stroje, ale většinou je nepoužili, protože dávali přednost jinému životnímu názoru. Matně si vzpomínám na legendu; která vypráví, že jedno Nebeské město – tak totiž svá města pojmenovali – celé opustilo náš Plán a přemístilo se v obrovském vesmíru do jiného Plánu. Možná, že bylo více takových měst, neboť vím, že jedno bylo zničeno, když se dostalo mimo kontrolu během bitvy o Broggfythus a zřítilo se nedaleko hradu Erorn, jak jsem ti o tom vyprávěl. Možná, že jiné město se jmenovalo Gwläs-cor-Gwrys a teď je známé jako Město v Pyramidě.“

Kníže Corum se vesele zasmál a byl velmi vzrušený. Svou vlastní rukou tiskl Rhalininu paži.

„Ach Rhalino, umíš si představit, co teď cítím, když jsem zjistil, že ještě žijí někteří příslušníci mé rasy a že Glandyth všechny nezabil?“

Usmála se na něj.

„Myslím, že ano, Corume:“

Vzduch se začal chvět a loď se otřásala. Kormidelník na ně zvolal ze své kabiny: „Nebojte se, vstupujeme do jiného Plánu.“

„Znamená to, že unikáme z říše královny Xiombarg?“ zeptal se vzrušeným hlasem Král bez království.

Jhary mu hned odpověděl: „Ne. Říše královny Xiombarg se rozšířila do pěti Plánů a my přelétáme pouze z jednoho do druhého, alespoň si to tak myslím.“

Intenzita světla se změnila a když se podívali ven, objevil se pod nimi vír různobarevného plynu.

„Tak vypadá prapůvodní říše Chaosu. Královna Xiombarg zde ještě nezasáhla,“ řekl Jhary.

Dostali se přes ten obrovský vír neznámých plynů a letěli nad horskými hřebeny, z nichž každý byl nejméně tisíc stop vysoký a měl tvar krychle. Za těmito horami se rozprostírala

tmavá džungle a za ní krystalická poušť. Krystaly na poušti byly stále v pohybu a vydávaly nepříjemný zvuk. Mezi nimi se pohybovala obrovská primitivní zvířata, která se jimi živila.

Poušť se pozvolna měnila v rovinatou černou pláň a v dáli se rýsovalo Město v Pyramidě:

Mělo podobu jakéhosi zikkuratu. Na každé jeho terase bylo mnoho domů. Podél teras rostly stromy, keře a květiny, a ulice se hemžily lidmi. Nad celým městem blikalo nazelenalé světlo, které vytvářelo jakousi světelnou pyramidu. Uvnitř ní se nacházel vlastni zikkurat. Jak se vzdušná loď přibližovala, její stín dopadl na blikající pyramidu, až konečně pronikl dovnitř. Loď zakroužila nad nejvyššími budovami, kovovými hrady s mnoha věžemi, a potom začala klesat, až přistála na vyvýšené plošině na jednom z hradních cimbuří. Corum vykřikl radostí, když viděl shromážděné obyvatele, kteří je vítali.

„Ti všichni jsou moji lidé!“ volal na své společníky. „Ti všichni jsou moji lidé!“ Pohlédl na muže a ženy, kteří vzhlíželi na palubu lodi a v úžasu si prohlíželi tváře svých hostů.

Kormidelník vyšel ze své kabiny a vzal Coruma kolem ramen. Corum a jeho přátelé se udiveně rozhlíželi kolem sebe.

Corum byl velice překvapen, když se vedle něj znenadání objevili tři místní lidé. Jeden z nich, starý muž štíhlé postavy s holí v ruce, postoupil o krok dopředu.

„Vítej v posledním království Zákona,“ řekl.

O něco později všichni zasedli ke krásně zdobenému stolu rubínově kovové barvy a poslouchali tohoto starého muže, který se představil jako princ Yurette Hasdun Nury, velitel Gwläs-cor-Gwrys, Města v Pyramidě. Potvrdil, že Corumovy dohady byly správné.

Během jídla jim vyprávěl, jak se po bitvě o Broggfythus rozhodl, že se pokusí se svými lidmi proletět Zdí mezi říšemi dál za pět Plánů, zatímco Corumův lid se rozhodl zůstat dál na svých hradech. Proletět se jim podařilo, ale nemohli se nikdy vrátit zpět, protože ztratili sílu, kterou se jím již nikdy nepodařilo obnovit. „Od té doby stále zkoumáme pět Plánů, a když začal boj mezi Chaosem a Zákonem, zůstali jsme neutrální.

Byli jsme hlupáci, že jsme to udělali. Mysleli jsme si, že se nás to netýká. Čas od času jsme sice bránili své město proti nestvůrám královny Xiombarg, ale bylo již pozdě. A tak jsme jen sledovali, jak Chaos postupně získává všechnu moc nad Zákonem a my proti němu již nemůžeme bojovat. Královna Xiombarg proti nám poslala a stále ještě posílá armády. Dosud jsme se jim ubránili, i když ne bere ztrát. Xiombarg na nás brzy pošle další armádu, strašnou a obrovskou armádu, a my budeme muset podstoupit další boj. Bojím se, že my zde jsme poslední stoupenci Zákona. Zachraň nás!“

„Zákon znovu získal moc v našich pěti Plánech,“ řekl mu Corum. Vylíčil mu svá dobrodružství, svou bitvu s Ariochem a konečné vítězství, které mělo lordu Arkynovi vrátit zpět jeho království. „Ale to je nyní znovu ohroženo, protože moc Zákona je ještě příliš slabá a všechny síly Chaosu se chystají proti němu.“

„Ale Zákon má přece ještě nějakou moc!“ vykřikl princ Yurette. „My to přece víme. Dozvěděli jsme se, že Vládcové mečů panují nad všemi královstvími. Kéž bychom se mohli vrátit, dostat se zpět Zdí mezi říšemi i s naším městem a pomoci vám. My však nemůžeme. Tolikrát jsme to už zkoušeli. V těchto Plánech však neexistuje vhodná hmota pro vytvoření takové síly, jakou bychom potřebovali.“

„A kdybyste takovou sílu získali?“ zeptal se Corum. „Kolik byste potřebovali času na to, abyste se vrátili zpět do naší říše?“

„Moc ne. Jsme však stále oslabováni. Ještě několik útoků královny Xiombarg – nebo možná jeden silný útok – a budeme zcela zničeni. „Corum se upřeně díval na stůl a s pocitem hořkosti si pomyslel, jak je hrozné, že mu bylo souzeno najít lid Vadhaghů jen proto, aby je viděl umírat tak, jako kdysi viděl umírat svoji rodinu.

Nahlas pak řekl: „Doufali jsme, že s námi půjdete zpět a pomůžete nám zachránit Lywm-an-Esh, ale teď vidíme, že je to nemožné, a zdá se, že i my tady teď budeme nuceni zůstat a tak nebudeme schopni pomoci našim přátelům.“

„Kdybychom jen měli ten vzácný minerál…“ princ Yurette se odmlčel. „Ale vy byste ho pro nás mohli obstarat.“

„Možná, ale my se nemůžeme vrátit,“ poznamenal Jhary-a-Conel. „Nemůžeme se dostat zpět do našeho Plánu: Kdyby to bylo možné, pak bychom se samozřejmě pokusili najít ten minerál – ale i kdyby se nám to podařilo, nemůžeme si být jisti, že se nám podaří vrátit se s ním zpět…“

Princ Yurette se zamračil. „Mohli bychom s vámi poslat jednu naši nebeskou loď. Máme možnost to udělat, i když to velmi citelně oslabí naši obranu, ale domnívám se, že stojí za to riskovat.“

Corumovi se viditelně zvedla nálada. „Správně, princi Yurrete – stojí za to riskovat, má-li být Zákon zachráněn!“

Zatímco se princ Yurette radil se svými vědci, Corum a jeho společníci se procházeli nádherným městem Gwläs-cor-Gwrys. Bylo celé z kovu – z kovu velice zvláštního nejen svojí strukturou, ale i bohatstvím barev. Ani Corum, ani jeho přátelé si nedovedli představit, jak mohlo být něco takového vyrobeno. Věže, chrámy, ploty, klenby a chodníky byly z tohoto kovu stejně jako rampy a schody mezi terasami. Celý systém fungoval nezávisle na okolním prostředí, dokonce i vzduch se tvořil uvnitř ochranné sféry mezi blýskajícími se kužely zeleného světla. Toho světla, které vrhalo podivné stíny na boky Gwläs-cor-Gwrys.

V městě se obyvatelé věnovali svým každodenním pracem. Jedni pracovali na početných zahradách, jiní rozváželi potraviny. Bylo tu hodně umělců, hudebních skladatelů a těch, co vystavovali své obrazy – obrazy na aksamitu, mramoru a skle – obrazy malované podobnou technikou; jakou užíval Corumův lid, jenom náměty byly odlišné. Na některých obrazech nemohl dokonce Corum rozeznat, co zobrazují. Některé byly skutečně zvláštní.

Ukázali jim také obrovský stroj, který udržoval město při životě. Měli možnost si prohlédnout mohutnou výzbroj, která město chránila před Chaosovými nájezdy, i prostory pro nebeské lodě. Viděli školy, restaurace, divadla, muzea, galerie – všechno to, o čem se Corum domníval, že Glandyth-a-Krae a jeho barbaři navždy zničili. Ale i tomu všemu nyní hrozí zničení a to stejným nepřítelem.

Po prohlídce města se najedli a šli spát; a zatímco spali, zruční krejčí podle jejich roztrhaných šatů ušili nové, přesně stejné. Zvláště Jhary-a-Conel byl potěšen pohostinností tohoto města, a když byli pozváni k princi Yurettovi, vyjádřil mu přímo svoji vděčnost.

„Nebeská loď je připravena,“ oznámil jim princ Yurette. „Musíte si ale pospíšit, neboť královna Xiombarg připravuje mohutný útok proti našemu: městu:“

„Budete však schopni odolat, když budete oslabeni?“ zeptal se Jhary s obavami.

„Doufám, že ano.“

Král bez království udělal několik kroků dopředu a řekl: „Promiň, princi Yurette, ale chtěl bych tě požádat, zda bych nemohl zůstat s tebou tady. Má-li Zákon bojovat s Chaosem v mém vlastním království, pak budu bojovat s ním:“

Yurette sklonil hlavu. „Jak si přeješ. Ale teď už si pospěšte, kníže Corume. Nebeská loď na vás již čeká na střešní plošině. Postavte se tam do toho mozaikového kruhu a budete dopraveni k lodi. Vpřed!“

Postavili se na mozaikový kruh v podlaze a než se nadáli, byli znovu na palubě létající lodi.

Pozdravil je stejný kormidelník, se kterým letěli poprvé.

„Jsem Bwydyth-a-Horn,“ řekl. „Posaďte se, prosím, na stejná místa, kde jste seděli prve a pevně se držte.“

„Podívejte se,“ Corum ukázal přes černou pláň na zelenou pyramidu. Znovu tam byla vidět obrovská silueta královny Xiombarg a její rozzuřený obličej. Pod ní pochodovala obrovská armáda, armáda zloduchů a ďáblů.

Nebeská loď se však již vznesla do výšky, proletěla zeleným oválem a dostala se do prostoru, kterým se nesly dábelské hlasy.

A nad všemi těmito hlasy se vznášel šílený, pomstychtivý hlas královny Xiombarg.

„DŘÍVE JSEM SI S NIMI JEN ZAHRÁVALA, JÁ SI TOTIŽ RÁDA HRAJI! TEĎ VŠAK POSKYTLI PŘÍSTŘEŠÍ A POMOC VRAHOVI MÉHO BRATRA – ZHYNOU VE STRAŠNÝCH MUKÁCH!!!“

Vzduch se začal chvět a nebeskou loď obklopila jakási světelná koule. Město v Pyramidě, pekelná armáda i královna Xiombarg – všechno pomalu mizelo. Loď se bláznivě houpala ze strany na stranu a ze všech stran ji obklopovalo bolestné skučení.

A pak již opustili říši královny Xiombarg – byli zpět v říši Arkyna, boha Zákona.

Letěli nad zemí Lywm-an-Esh, která se však již mnoho nelišila od té země, kterou právě opustili. Chaos i zde již vítězně postupoval.

KNIHA TŘETÍ

ve které kníže Corum a jeho společníci vedou válku, zvítězí a nastoupí cestu Zákona.

KAPITOLA I

Pekelná hora

Hustý kouř stoupal z hořících měst a vesnic. Patrně se nacházeli někde jihovýchodně od řeky Ogyn, kde se rozkládalo vévodství Kernow-a-Laun, u jehož pobřeží, jižně od hory Moidel, přistála jedna z armád krále Lyr-a-Brodeho.

„Rád bych věděl, zda Glandyth už zjistil, že jsme zmizeli," pronesl Corum a upřeně se zadíval z nebeské lodi na hořící zem. Úroda byla zničená, všude ležely mrtvoly, které se již rozkládaly v žáru letního slunce. Ani zvířata nebyla ušetřena. Rhalině se udělalo špatně, když viděla, co se stalo s její zemí, nemohla to již déle vydržet.

„Nepochybně ano," odpověděla mu. „Armáda tu jistě řádí už nějaký čas."

Občas zahlédli skupinu barbarů ve vozech nebo na chundelatých ponících, jak drancují už beztak zničené osady, a hledají, zda tam přece ještě něco nezůstalo. Jinde viděli uprchlíky. Mířili k horám na jih, kde, jak doufali, najdou úkryt. Když se konečně dostali až k samotné řece Ogyn, byla téměř ucpaná mrtvolami. Ve vodě plavaly celé mrtvé rodiny společně s dobytkem, psy i koňmi. Barbaři, kteří se hnali za hlavní armádou, jako by kontrolovali, zda po armádě nezůstalo něco živého.

Rhalina se najednou rozplakala a Corum s Jharym byli zamračení, protože se snažili, aby se k ní pach mrtvol nedostal, a měli zlost, že nebeská loď, pohybující se rychleji než jakýkoli kůň, neletí rychleji.

Najednou uviděli malé hospodářství.

Děti se utíkaly schovat domů. Jejich otec byl ozbrojen starým rezavým mečem. Matka se snažila zabarikádovat vchod.

Corum z výšky sledoval blížící se nebezpečí. Skupina barbarů, asi tak tucet, se blížila s pochodněmi u rukou a s řevem, který naháněl strach.

Corumovi připomínali Mabdeny, kteří ho zajali a týrali. Vůbec se nelišili od barbarských bojovníků Glandytha-a-Krae, až na to, že jeli na ponících a ne na vozech. Na sobě měli špinavé kožichy a byli ověšeni uloupenými náramky a náhrdelníky:

Corum vstala vešel do kormidelny.

„Musíme dolů," řekl ostře Bwydyth-a-Hornovi. „Je tam rodina – je ohrožená…"

Bwydyth se na něj smutně podíval.

„Ale máme málo času, princi Corume." Zapnul si svůj kožený kabát. „Musíme tento seznam látek dopravit do Halwygu-nan-Vake, máme-li zachránit město a tím také zachránit Lywm-an-Esh…"

„Dolů!" přikázal mu Corum.

Bwydyth pokorně přikývl. „Dobře." Chopil se řízení a podíval se do hledáčku, který mu ukazoval zemi dole. „Tamta farma?"

„Ano, ta."

Nebeská loď začala klesat. Corum se vrátil na palubu a pozoroval, co se dole děje. Barbaři uviděli loď. Překvapením zastavili své poníky a ukazovali na ní nahoru. Loď

zakroužila a směřovala na dvůr farmy, kde bylo místo pro přistání. Kuřata se s křikem rozprchla, když na ně dopadl stín lodi, a prase se hnalo do svého chléva.

Jak klesali dolů, byl hukot lodi stále silnější. „Máš připravený meč, Jhary?“ zeptal se Corum.

Jhary už měl meč u ruce. „Je jich deset nebo možná i více a my jsme jenom dva. Použiješ svou moc?“

„Doufám, že ne. Jsem znechucen vším, co pochází od Chaosu.“

„Ale dva proti deseti…“

„Je tu kormidelník a ten farmář.“

Jhary našpulil rty a víc už nic neřekl. Loď dosedla na zem. Kormidelník se objevil s dlouhou halapartnou.

„Kdo jste?“ ozval se bázlivý hlas z nízkého dřevěného stavení.

„Přátelé,“ odpověděl Corum a řekl kormidelníkovi: „Vezmi ženu a děti na palubu lodi.“ Corum přeskočil zábradlí. „Pokusíme se je zatím zadržet.“ Jhary ho následoval. Nejistě vykročili na zem.

Barbaři se pomalu a opatrně blížili. Jejich velitel se rozesmál, když spatřil, s kolika protivníky mají bojovat. Vydal krvelačný pokřik, odhodil stranou svou pochodeň, vytáhl obrovskou palici, kterou měl za opaskem, a pobídl poníka vpřed. Corum stačil uskočit stranou, když palice zasvištěla nad jeho helmou. Udělal náhlý výpad mečem. Meč zasáhl muže do kolena a ten zuřivě zařval. Jhary přeskočil barikádu a sebral odhozenou pochodeň. Ostatní jezdci mu již byli v patách. Rychle se s pochodní vrátil na dvůr a zapálil otepi proutí. Plameny vyšlehly zrovna v okamžiku, kdy přes ně skákal další jezdec. Jhary po něm mrštil dýku a zasáhl jezdce přímo do oka. Muž zařval a svalil se na zem. Jhary se chytil za uzdu, vyšvihl se na splašené zvíře a snažil se ho otočit. Mezitím již barikáda začala hořet a Corum uhnul před palicí, jejíž povrch byl hustě posetý zvířecími tesáky. Ohnal se mečem a zasáhl útočníka do boku. Jezdec přeletěl přes hlavu poníka a ten jej vláčel za sebou přes celý dvůr. Kníže v Šarlatovém plášti viděl, jak se ostatní jezdci snažili dostat přes hořící hranici.

Zatím Bwydyth pomáhal mladé farmářově ženě odnést do lodi dětskou kolébku. Děti utíkaly za nimi. Farmář, který byl stále ještě překvapený tím, co se stalo, přiběhl poslední, s rezavým mečem v ruce. Tři jezdci náhle pronikli barikádou a hnali se ke skupině.

Byl tam však Jhary se svojí dýkou. I tentokrát se trefil do oka nejbližšího jezdce. Ten spadl, nohy mu vyklouzly z třmenů a tělo se sesulo ze sedla. Corum se vrhl po poníkovi a s taseným mečem vyskočil do sedla. Snažil se ubránit před ranou těžké sekery, která na něj mířila. Sjel mečem po rukojeti sekery tak, že ho barbar již nemohl zasáhnout: Zatímco se muž snažil zvednout sekeru, Jhary ho zezadu probodl ostrou šavlí. Vtom se objevili další barbaři. Farmář zacházel s mečem spíš jako dřevorubec. Nejprve jím poranil poníkovi nohy a zatímco se bezbranný barbar snažil vyprostit nohy ze třmenů, rozsekl ho od ramen až po hrudník.

Děti a žena už byly na palubě lodi. Corum chytil jednoho z barbarů za krk a mrštil jím na zem. Ten narazil do farmáře, který nepříčetně bodal do mrtvoly. Corum ukázal k lodi. Zprvu se zdálo, že farmář nerozumí, ale potom sebral svůj zakrvácený meč a běžel směrem k nebeské lodi. Corum se ohnal po svém protivníkovi. Jhary sesedl z poníka a sebral svoji dýku. Kníže obrátil koně, podal ruku Jharymu a pomohl mu do sedla. Tryskem se rozjeli směrem k lodi. Vyskočili na palubu a loď vzápětí začala zvolna skrz hustý kouř stoupat vzhůru.

Dva jezdci překvapeně zírali na ztrácející se loď. Netvářili se šťastně, neboť počítali se snadným vítězstvím a teď byla většina jejich druhů mrtvá a kořist se jim ztrácela v oblacích.

„Můj majetek,“ povzdechl si farmář a smutně se díval dolů.

„Ale vy jste naživu,“ poznamenal Jhary.

Rhalina uklidňovala mladou ženu. Markraběnka byla připravena přidat se k mužům, kdyby to bylo zapotřebí. Teď její meč ležel na sedadle vedle ní a ona kolébala nejmenšího chlapce a hladila ho po vlasech.

Jharyho kocour vykoukl ze skříňky pod sedadlem a když se přesvědčil, že nebezpečí již pominulo, otřepal se a znovu se usadil na pánově rameni.

„Víš něco o jejich hlavní armádě?“ zeptal se Corum farmáře a lehce se dotkl malé ranky, kterou utrpěl na své smrtelné ruce.

„Slyšel jsem – slyšel jsem hrozné věci. Slyšel jsem, že to snad vůbec nejsou lidi.“

„To je asi pravda,“ souhlasil s ním Corum, „ale nevíš, kde asi teď je.“

„Možná, že už někde u Halwygu – jestli ne už přímo v něm. Řekni, pane, kam nás vezeš?“

„Obávám se, že do Halwygu,“ řekl mu Corum.

Vzdušné plavidlo letělo nad zničenou krajinou. Dole byly vidět skupiny jezdců, kteří patřili k hlavní armádě. Mnozí zpozorovali nahoře nad svými hlavami loď a její posádku. Někteří dokonce vystřelili pár šípů, jiní hodili kopí. Neúspěch je brzy odradil a oni se přidali k ostatním a pokračovali ve zkázonosném díle – v násilí a vraždění.

Toho se však Corum ani tolik neobával, spíš čarodějné moci Lyr-a-Brodeho.

Farmář se upřeně díval dolů na zem. „Jsou všichni takoví jako ti tam dole?“ zeptal se smutně.

„Pokud víme, tak na Halwyg táhnou dvě armády – jedna z východu a jedna z jihozápadu. Pochybuji, že by bro-an-mabdenští barbaři byli milosrdnější než jejich váleční druhové.“ Corum odvrátil tvář.

„Ráda bych věděla, jak dopadl Llarak-an-Fol,“ řekla Rhalina a houpala spící dítě. „Jestlipak tam Beldan zůstala nebo jel dál s našimi muži do Halwygu? A co vévoda?“

„Doufám, že se vše brzy dozvíme.“ Jhary dovolil malému černovlasému chlapci, aby si sáhl na jeho klobouk, ale kocour to považoval za útok.

Corum přecházel nervózně po palubě a stále upíral oči k obzoru. Vyhlížel věže Halwygu.

„Tamhle jsou,“ vykřikl najednou Jhary. „Tam je ta pekelná armáda.“

Corum se podíval dolů a uviděl obrovskou masu těla oceli, která se valila po zemi. Tisíce mabdenských jezdců. Vozatajové, pěšáci a mezi nimi podivné bytosti. Nebyli to Mabdeni, ale bytosti stvořené čarodějnou silou a naverbované v říši Chaosu. Byla tam celá armáda Psa – obrovská zvířata, která byla velká jako koně – a armáda Medvěda – každý medvěd šel vzpřímeně a nesl ochranný štít a obrovskou hůl. Byla tam také armáda samotného Chaosu – znetvoření bojovníci, kteří se podobali těm, s nimiž se setkali ve žluté propasti. Vedl je vysoký jezdec v lesknoucím se brnění, které ho chránilo od hlavy až k patě. Nepochybně to byl posel královny Xiornbarg, o kterém už slyšeli.

A vpředu před touto armádou se rýsovaly zdi Halwyg-nan-Vake, který z té dálky vypadal jako velký květinový model.

Hluboký zvuk bubnů se nesl z řad pekelné armády, doprovázený drsným hlasem trumpet. Z této hrůzostrašné hudby přímo čišela krvelačnost Mabdenů. Hrozivý smích se nesl až k nebeské lodi a škodolibé vytí psí armády jakoby již ohlašovalo vítězství.

Corum plivl dolů na tu odpornou hordu a Chaosův zápach ho přímo udeřil do nosu. V jeho smrtelném oku se zračil hněv, který se ho v tom okamžiku zmocnil. Znovu plivl na ten zkázonosný dav dole a sáhl po meči. Vzpomněl si na hroznou nenávist Mabdenů, se kterou zavraždili jeho rodinu a jeho zmrzačili. Viděl prapor krále Lyr-a-Brodeho, na kterém bylo znamení Psa a Medvěda. Snažil se najít v řadách armády svého největšího nepřítele, hraběte Glandyth-a-Krae.

Rhalina na něj zavolala: „Corume, šetři své síly. Uklidni se a šetři energii pro boj, který na nás ještě čeká!“

Corum klesl na sedadlo. Do očí se mu pomalu vracel klid. Těžce oddychoval, jako ti psi, kteří pochodovali pod nimi. Zdálo se, jako by i drahokamy na klapce Rhynnova oka vyzařovaly jeho hněv…

Rhalina se celá rozechvěla, když ho takto spatřila. Vůbec nevypadal jako smrtelník, ale spíše jako posedlý polobůh ze starých legend. A místo lásky k němu pocítila hrůzu.

Corum sklonil hlavu do šestiprsté ruky a sténal, dokud ho vztek nepřešel. Pak zvedl hlavu a opět vypadal klidně. Vnitřní boj s hněvem ho ale vyčerpal. Bledý a skleslý se opřel o sedadlo a přidržoval se mosazného zábradlí lodi, protože začali kroužit nad Halwygem a klesat dolů.

„Nejsou ani míli od Halwygu," zašeptal Jhary. „Nebudou-li zastaveni, ráno obklíčí hradby."

„Cožpak my bychom je mohli zastavit?" zeptala se Rhalina zoufalým hlasem. „Obávám se, že vláda boha Arkyna už nebude mít dlouhé trvání."

Bubny zněly stále hlasitěji, jako by ohlašovaly slavnost. A trubky troubily na znamení triumfu. Vytí armády Psa a ryk armády Medvěda, řinčení brnění Chaosových bojovníků, dunění země pod kopyty koní, skřípání a vrzání válečných vozů – tak se ta horda pekelných válečníků se škodolibým smíchem barbarů neodvratně, s každým úderem srdce, blížila k městu květů.

KAPITOLA II

Obléhání začíná

Nebeská, loď se snášela stále níž a níž nad tichým městem. Slunce už zapadlo a od věží se odrážely hlasy ďábelské armády, která se neúprosně blížila k hradbám.

Ulice a parky Halwygu byly plné unavených vojáků, kteří tábořili všude, kde se dalo. Květiny byly pošlapány. Všechno, co se dalo jíst, bylo již otrháno, aby se tím válečníci, které zahnaly zpět do Halwygu nepřátelské síly, mohli nasytit. Vojáci byli tak unavení, že jen někteří zvedli hlavu, když nad nimi přeletěla Corumova loď mířící na střechu paláce krále Onalda. Přistáli na opuštěném cimbuří, kam okamžitě přiběhla stráž v helmách a s ochrannými štíty, zdobenými pravými perlami, ozbrojená meči a kopími. Chtěla je zatknout, neboť se domnívala, že to jsou nepřátelé. Ale když uviděli Rhalinu a Coruma, ulevilo se jim. Někteří z nich byli zranění z předchozích střetnutí s barbarskou armádou.

„Kníže Corum," vykřikl velitel. „Řeknu králi, že jste tady."

„Děkuji. A zatím mohou někteří z vašich mužů pomoci těmto lidem, které jsme zachránili před Lyrovými bojovníky."

„Stane se, i když potravy máme velice málo."

Corum to předpokládal a tak řekl: „Toto plavidlo je vám k dispozici, můžete s ním obstarat nějaké zásoby, ale nesmí se poškodit. Možná najdete nějaké potraviny."

Kormidelník vyndal svitek, který měl zasunutý pod kabátem, a podal ho Corumovi. „Tady, kníže Corume, je seznam vzácných materiálů, které naše město potřebuje, má-li se znovu pokusit prorazit Zeď mezi říšemi."

„Jestliže se zjeví Arkyn," řekl Corum, „dám mu ten seznam, protože on je Bůh a ví toho mnohem víc o těchto věcech než kdokoli z nás."

V královské komnatě, kde byly stále ještě rozložené mapy, našli smutného Onalda.

„Jak se vede tvému národu, králi Onalde?" zeptal se ho Jhary-a-Conel, když vešli do místnosti.

„Těžko ještě lze hovořit o národu. Jsme stále zatlačováni dál a dál. To, co z mého národa ještě zůstalo, je tady v Halwygu." Ukázal na velkou mapu Lywm-an-Eshe a řekl skleslým hlasem: „Hrabství Arluth-a-Cal bylo obsazeno od moře nájezdníky z Bro-an-Mabdenu, hrabství Pengarde a jeho starobylé hlavní město Enyn-an-Aldarn shořelo. Podle zpráv sahaly plameny až k jezeru Calenyk. Slyšel jsem, že vévodství Oryn-nan-Calywn se ještě brání v Jižním pohoří, stejně jako vévodství Haun-a-Gwyragh, ale Bedwilral-nan-Rywm je úplně obsazeno, stejně jako hrabství Gal-a Gorow. O vévodství Palantyrn-an-Kenak nevím…"

„Padlo," řekl Corum.

„Ach, padlo…"

„Zdá se, že postupují ze všech stran," řekl Jhary, pozorně se dívaje na mapu. „Vylodili se podél celého vašeho pobřeží a teď začínají systematicky uzavírat kruh. Celá armáda se setká v Halwyg-nan-Vake. Ale nemyslím, že by barbarská armáda byla schopná takové rafinované taktiky – nebo že by byla schopná ji dodržet, i kdyby ji vymyslela…"

„Zapomínáš na vyslance královny Xiombarg," poznamenal Corum. „On jim nepochybně pomůže nejen vypracovat plán, ale také podle něj postupovat."

„Máš na mysli tu nestvůru, která jede v čele té šílené armády v briliantovém brnění?" zeptal se král Onald.

„Ano. Ty o něm něco víš?"

„Nic, co by nám mohlo pomoci. Podle všeho je nezranitelný, ale jak říkáš, určitě organizuje tu barbarskou hordu. Často jede po boku krále Lyra. Slyšel jsem, že se jmenuje Gaynor – Princ Gaynor, řečený Prokletý."

Jhary přikývl. „Často se objevuje v podobných konfliktech. Je odsouzený sloužit Chaosu celou věčnost. Takže teď je lokajem královny Xiombarg, že ano? To má lepší postavení, než měl v minulosti."

Král Onald se podivně zadíval na Jharyho a pak pokračoval. „I bez Chaosovy pomoci nás počtem převyšují v poměru deset ku jedné. S našimi lepšími zbraněmi a lepší taktikou bychom se jim mohli bránit několik let – nebo je alespoň držet na pobřeží, ale princ Gaynor jim radí na každém kroku. A jeho rady nejsou špatné."

„Má hodně zkušeností," řekl Jhary a zamnul si bradu.

„Jak dlouho můžete vydržet obléhání?" zeptala se Rhalina krále. Ten pokrčil rameny a zadíval se z okna ven na své přeplněné město. „Nevím. Bojovníci jsou velice unavení, naše hradby nejsou vysoké a Chaos bojuje na straně krále Lyra…"

„Raději bychom si měli pospíšit do chrámu," řekl Corum, „a zjistit, zda se nám zjeví lord Arkyn."

Jeli přecpanými ulicemi a všude viděli obličeje plné beznaděje. Po širokých ulicích jezdily vozy a na trávnících plály táborové ohně. Polovina armády byla zraněna a ostatní nebyli dobře vyzbrojeni. Zdálo se, že Halwyg by jen stěží odolal prvnímu útoku Lyrovy armády. Obléhání nebude trvat dlouho, pomyslel si Corum, když se snažil proklestit si cestu davem.

Konečně se dostali do chrámu. Na zemi spali zranění vojáci a kněz Aleryon-a-Nyvish stál u vchodu do chrámu, jako by věděl, že přijdou. Srdečně je vítal.

„Našli jste pomoc?"

„Snad," odpověděl Corum. „Ale musíme mluvit s bohem Arkynem. Můžeme ho zavolat?"

„Už vás očekává. Přišel před chvílí."

Rychle zamířili do studené tmy. Všude byly žíněné podložky, ale byly prázdné. Čekaly na raněné a umírající:

Obrys velkodušného boha Arkyna se pomalu začal zhmotňovat ze stínu. „Jak se vám vedlo v říši královny Xiombarg?"

Corum mu vše vyprávěla také mu řekl, co potřebují. Na Arkynovi bylo vidět, že ho zprávy znepokojily. Natáhl ruku. „Dej mi ten seznam. Budu hledat hmotu, kterou potřebuje Město v Pyramidě. Ale bude to chvíli trvat, než najdu místo, kde se taková hmota nachází."

„Osud dvou obsazených měst – Gwläs-cor-Gwrys v říši královny Xiombarg a Halwyg-nan-Vake tady je zatím velmi nejistý," řekla Rhalina. „Osud jednoho je závislý na osudu toho druhého."

„Tak to často bývá v boji mezi Zákonem a Chaosem," přidal se Jhaxy.

„Ano, bývá," souhlasil bůh Arkyn. „Ale musíte se snažit udržet Halwyg, dokud se nevrátím. Dokonce ani potom si nemůžeme být jisti, že Gwläs-cor-Gwrys ještě bude stát. Naší výhodou je, že královna Xiombarg teď vede dvě bitvy – jednu v mém Plánu a jednu ve svém vlastním."

„Ale její vyslanec princ Gaynor, řečený Prokletý, je zde a zdá se, že ji plně zastoupí," poznamenal Corum.

„Kdyby byl Gaynor zabit," řekl Arkyn, „barbaři by byli ztraceni. Nejsou to rození válečníci a v taktice se nevyznají. Bez něj v jejich armádě zavládne zmatek.

„Ale jejich velký počet už sám o sobě je velkou výhodou," řekl Jhary. „A pak je tady také armáda Psa a armáda Medvěda…"

„Souhlasím, pane Jhaxy. Ale stejně opakuji, že největším vaším nepřítelem je Gaynor Prokletý."

„Ale on je nezranitelný."

„Může ho zničit jedině stejně silný jedinec se stejným osudem," řekl bůh.Arkyn a významně se podíval na Coruma. „Ale k tomu by bylo potřeba mnoho odvahy a také to může znamenat, že zahynou oba…"

Corum sklonil hlavu.

„Budu mít na paměti, co jste řekl, lorde Arkyne."

„A teď běžte."

Postava zmizela a oni zůstali v chrámu sami.

Corum se podíval na Rhalinu a potom na Jharyho. Ale oni se jeho pohledu vyhnuli. Oba dobře věděli, co od něj bůh Arkyn žádá, jakou odpovědnost vložil na jeho bedra.

Corum se zachmuřil a prstem si přejel po drahocenné pásce přikrývající mu oko.

„S okem od Rhynna a Kwllovou rukou," řekl po chvíli, „s těmito Shoolovými hnusnými dary, které byly vnuceny mé duši stejně jako mému tělu, se pokusím zbavit tuto říši prince Gaynora Prokletého."

KAPITOLA III

Gaynor Prokletý

„Kdysi byl tento princ Gaynor hrdinou," řekl Jhary, když v noci stáli na hradbách a dívali se na tisíce ohňů Chaosovy armády kolem města. „Také bojoval na straně Zákona. Ale pak se zamiloval – myslím, že v tom byla žena – a stal se z něj odpadlík, který spojil svůj osud s Chaosem. A byl potrestán. Říká se, že ho potrestala sMa Rovnováhy. Teď už se asi nikdy nedá do služeb Zákona a nebude znát jejich příjemné stránky. Navěky musí sloužit Chaosu, stejně jako ty Zákonu…"

„Navěky?" znepokojeně řekl Corum.

„Víc už neřeknu," dodal Jhary. „Ty znáš mír a klid. Princ Gaynor na mír jen vzpomíná, ale nikdy, po celé věky, nenajde klid."

„Ani ve smrti?"

„Je odsouzen k věčnému životu, neboť smrt znamená usmíření. I když trvá třeba jen okamžik před znovuzrozením."

„Potom ho nemohu zabít?"

„Nemůžeš ho zabít, stejně jako nemůžeš zabít nikoho z Velkých Starých Bohů. Ale můžeš ho zapudit. Musíš však vědět, jak to udělat…"

„Ty to víš, Jhary?"

„Myslím, že ano." Jhary kráčel soustředěně se sklopenou hlavou vedle Coruma po hradbách. „Vzpomínám si na legendu, která říká, že Gaynor může být přemožen jedině v okamžiku, kdy se se zvednutým hledím podívá na někoho, kdo slouží Zákonu. Ale jeho hledí může zvednout jen obrovská síla a takovou nemá žádný smrtelník. To je vše, co vím."

„To je dost málo," odsekl Corum.

„Ano."

„Musí to být dnes večer. První noc obležení nebudou očekávat z naší strany žádný útok. Musíme se postavit proti Chaosově armádě, rychle udeřit a pokusit se zničit nebo zapudit (to už je jedno) prince Gaynora Prokletého. On řídí tu zrůdnou armádu. Ta se stáhne zpět do své říše, pokud nebude mít Gaynora."

„Jak jednoduché," poznamenal trochu ironicky Jhary. „Kdo pojede s námi? Beldan je tady. Viděl jsem ho."

„Nebudu riskovat život nikoho z obránců. Bude třeba každé zdravé ruky, jestliže plán nevyjde; pojedeme sami," řekl Corum.

Jhary jen pokrčil rameny a vzdychl.

„Ty bys měl raději zůstat tady, příteli," řekl svému kocourovi.

V noci proklouzli do tábora Chaosovy armády, kde Mabdeni hodovali a drželi jen malé stráže. Kopyta koní tlustě obalili hadry, aby je klapot neprozradil.

Podle zápachu snadno poznali, kde táboří pekelná armáda prince Gaynora. Pololidské bytosti se potácely kolem ohňů v rituálním tanci, který připomínal spíš páření zvířat než

pohyb lidí. Kolem přihlížela hloupá zvířata a s bezduchým – výrazem hltavě pila kyselé víno, aby zapomněla na to, co bylo předtím, než se zaprodala Chaosu.

Uprostřed, blízko planoucího ohně seděl princ Gaynor, od hlavy až k patě oděný v blýskavé zbroji, která se leskla chvíli stříbrně, hned zase zlatě či ocelově. Přilbici zdobilo žluté pero a náprsní krunýř pokrýval Chaosův erb – osm šípů paprskovitě vybíhajících z jednoho středu, které podle Chaosovy filozofie představují neomezené možnosti. Princ Gaynor se neveselil, nejedl, nepil, jen se občas díval na své bojovníky. Jeho ruce v kovových rukavicích svíraly velký meč, který vrhal stejné kovově barevné záblesky jako brnění. Byl zcela klidný, princ Gaynor Prokletý.

Museli se vyhnout několika chrápajícím stráží, než se dostali do Gaynorova ležení. Rozkládalo se nedaleko od hlavního tábora; naproti armádě Psa a Medvěda: Několik Lyrových mužů se sice potácelo kolem nich, ale protože Corum a Jhary byli zahaleni do plášťů s kapucemi, byli jen velice těžce odlišitelní od bojovníků Mabdenů. Nikoho však ani nenapadlo, že by dva muži z obléhaného města přišli až do jejich tábora. Když se dostali ke světlu ohně a přiblížili se k bestiím, jež se u něj tlačily, nasedli na koně a chvíli pozorovali záhadnou postavu prince Gaynora Prokletého.

Za celou tu dobu se ani nepohnul. Seděl na zdobeném sedadly z ebenového dřeva a slonoviny, ruce složené na hrušce meče, a tupě zíral na řádění svých bojovníků.

Pobídli koně a vjeli do osvětleného kruhu. Kníže Corum Jhaelen Irsei, služebník Zákona, se postavil tváří v tvář princi Gaynoru Prokletému, služebníkovi Chaosu.

Corum měl na sobě typickou vadhaghskou výzbroj – vybraný stříbrný krunýř, kónickou helmu a šarlatové roucho. V pravé ruce držel dlouhé kopí a v levé měl válečný štít.

Princ Gaynor vstal a zvednutím ruky zastavil řádění svých bojovníků. Pekelná legie se obrátila na Coruma, začala vrčet a cosi pokřikovat, když ho poznala.

„Ticho!“ vykřikl princ Gaynor Prokletý a udělal několik kroků kupředu ve svém blýskaném brnění a s vytaseným mečem. „Osedlejte mého koně! Myslím, že kníže Corum a jeho přítel přišli se mnou bojovat.“

V jeho zdánlivě veselém hlase bylo i cosi tragicky smutného.

„Budeš se mnou bojovat sám, princi Gaynore?“ zeptal se Corum.

Princ se rozesmál: „Proč bych měl? Doba rytířství je už nenávratně pryč, kníže Corume. A já jsem se zavázal své milence, královně Xiombarg, že udělám vše, abych tě zničil. Nevím, proč tě nenávidí, ale nenávidí tě, Vadhaghu! A jak tě nenávidí!“

„Možná proto, že se mě bojí,“ namítl Corum.

„To je možné.“

„Pak tedy vyšleš celou svou armádu proti nám dvěma?“

„A proč ne? Když jsi tak hloupý a vstoupil jsi do mého tábora…“

„Ty nemáš trochu hrdosti?“

„Myslím, že žádnou.“

„Ani čest?“

„Ani trochu.“

„A odvahu?“

„Nemám naprosto žádné takovéto vlastnosti. Jediné, co mám, je strach.“

„Jsi však čestný.“

Pod spuštěným hledím se ozval hlasitý smích. „Snad tomu nevěříš. Proč jsi přišel do mého tábora, kníže Corume?“

„Ty nevíš proč?“

„Chceš mne zabít, protože já jsem mozek, který řídí celou tuhle barbarskou masu? To není špatný nápad. Ale já nemohu být zabit. Kdyby to bylo možné, prosil bych o smrt, často jsem o ni prosil. Doufáš, že když mne zničíš, získáš čas na dobudování vaší obrany. Možná se

ti to podaří, ale já tě také zabiji a tím připravím Halwyg-non-Vake o jeho schopného a zkušeného velitele.“

„Když tedy nemůžeš být zabit, proč se mnou nebojuješ sám?“

„Protože nechci plýtvat časem. Bojovníci!“

Pololidé se postavili do řady za svého pána. Ten nasedl na bílého koně, v jedné ruce kopí, v druhé štít.

Corum odsunul pásku z Rhynnova oka a podíval se daleko za prince Gaynora a jeho muže, podíval se do jeskyně v podsvětí, kde byly jeho poslední oběti. Celá Chaosova smečka, kterou ze světa smetl a rozdrtil svými křídly ohromný Ghanh. Byl tam také Polib-Bav, vůdce smečky s koňskou hlavou. Kwllova ruka se natáhla do podsvětí a zvala Chaosovu smečku na pomoc.

„Teď bude Chaos bojovat s Chaosem!“ vykřikl Corum. „Vezmi si svou odměnu, Polib-Bave, a budeš propuštěn z Předpeklí.“

Hrůza se střetla s hrůzou a ohavnost s ohavností, když Chaosova smečka vtrhla do Gaynorova tábora a vrhla se na své bratry. Psí nestvůry bojovaly se zrůdnými kravami a koňské bestie s obrovskými ropuchami. Vzduchem létaly sekery, obušky a tesáky a rozsévaly smrt na prostranství plném zmatku. Z davu se ozývalo chrochtání a pomatené kňučen.

Princ Gaynor Prokletý se na to vše díval a pak se obrátil na Coruma. „Blahopřeji, kníže Corume, vidím, že ses nespoléhal na mou rytířskost. Teď budete vy dva bojovat se mnou?“

„To ne,“ odpověděl mu Corum a potěžkal kopí. „Můj přítel je zde jen proto, aby ostatní informoval, jak dopadl boj. On bude bojovat jen tehdy, bude-li se muset bránit.“

„Turnaj podle všech pravidel, eh?“ znovu se zasmál princ Gaynor. „Výborně!“

I on se postavil do střehu.

Souboj začal.

Corum pobídl koně do útoku proti nepříteli, pozvedl kopí a štítem si chránil obličej, protože mu scházelo Gaynorovo hledí,

Nablýskané brnění prince Gaynora jej trochu oslepilo, ale i tak vymrštil kopí vší silou proti princově hlavě. To zasáhlo přilbici, ale neprorazilo ji. Gaynor se zapotácel a nebyl schopen se okamžitě chopit kopí, a tak získal Corum čas, aby znovu zvedl svou zbraň a odskočil. Gaynor se tlumeně zasmál a snažil se zasáhnout Coruma do obličeje. Ten mu však nastavil štít a ubránil se.

Všude kolem pokračoval boj mezi dvěma zvířecími hordami. Chaosova smečka byla sice menší, ale měla výhodu, přicházela ze záhrobí a nemohla být tedy zabita.

Najednou se oba koně vzepjali a zaútočili na sebe kopyty tak, že málem shodili jezdce ze sedel. Corum se však pevně držel otěží a znovu kopím ohrožoval Gaynora, ten byl vymrštěn ze sedla a padl na zem do bahna tábořiště. Jakmile zpozoroval Corumův útok, vymrštil se a znovu se snažil kopím rozbít Corumovu obranu. Kopí se mu zaseklo do štítu a tříska z jeho špičky zasáhla Corumovo fazetové oko. Corum vytasil meč a s Gaynorovým kopím ve štítě znovu zaútočil. Kov zařinčel. Gaynor odrazil Corumův útok svým štítem, sám se rozmáchl mečem ve snaze zasáhnout Corumova koně. Poranil mu nohu. Kůň se zhroutil do bahna.

I přes tíhu svého brnění zvedl Gaynor rychle meč a hnal se na Coruma, který se zoufale snažil postavit se na nohy. Meč zasvištěl vzduchem a zasáhl Corumův štít. Čepel projela vrstvou kůže a dřeva, ale zastavila se o zbytek Gaynorova kopí, které tam stále ještě vězelo. Corum chtěl zasáhnout Prokletého prince do nohou, ale ten vyskočil a unikl tak Corumově ráně. Corumovi se konečně podařilo postavit se na nohy. Odhodil štít, který byl téměř celý rozštípaný a teď již zbytečný.

Gaynor se tiše smál a jeho hlas dutě zněl v přilbici, kterou nikdy nesundával.

„Nebojuješ špatně, kníže Corume, ale jsi smrtelný a já ne!“

Bitevní vřava zburcovala i ostatní bojovníky v táboře, ale barbaři nevěděli, co se děje. Byli zvyklí poslouchat Lyra a ten zase spoléhal na Gaynorovy příkazy. Gaynor však nyní neměl čas říci Lyrovi, co má dělat.

Oba bojovníci se připravovali k dalšímu boji. Kolem nich zuřila bitva Chaosových netvorů.

Ve stínu, kam už nedosáhlo světlo táborového ohně, se objevily tváře pověrčivých barbarů, kteří pozorovali souboj a nechápali, co se děje. Corum se vzdal štítu a sňal ze zad válečnou sekeru. Uchopil ji do šestiprsté Kwllovy ruky a o krok ustoupil, aby zvětšil vzdálenost mezi ním a nepřítelem. Princ s výsměchem hleděl na jeho sekeru. Tuto sekeru používala vadhaghská pěchota za starých časů, když bojovala s Nhadraghy. Corum doufal, že Gaynor nepozná, co má v úmyslu.

Rychle zvedl ruku a mrštil sekerou. Ta prolétla vzduchem až k Prokletému princi a zasáhla jeho štít.

Gaynor se zapotácel pod silou úderu a štít se rozštípl na dva kusy. Odhodil jej, stranou, chopil se oběma rukama svého meče a přistoupil až ke Corumovi.

Corum odrazil jeho první druhý i třetí útok, ale síla úderů ho přinutila ustoupit. Uskočil stranou a vrazil špičatý bodák do jednoho švu na Gaynorově brnění. Gaynor si přendal meč do pravé ruky, ustoupil dva kroky zpět a těžce oddychoval. Corum slyšel jeho dech v helmě;

„Možná, že jsi nesmrtelný, Gaynore, Prokletý princi – ale nejsi neúnavný.“

„Nemůžeš mě zabít! Nemyslíš, že bych přivítal smrt?“

„Vzdej se mi tedy.“ Corum sám těžce dýchal. Jeho srdce prudce bušilo. „Vzdej se a uvidíš, jestli tě mohu zabít nebo ne!“

„Vzdát se by znamenalo zradit přísahu královně Xiombarg.“

„Takže ty víš, co je to čest?“

„Čest!“ Gaynor se zasmál. „Nikoli čest – strach, jak už jsem ti řekl. Jestliže ji zradím – Xiombarg mě potrestá. Myslím, že si nedovedeš představit, co to znamená, Kníže v Sarlatovém plášti.“

A Gaynor se znovu vrhl na Coruma a jeho široký meč mu zasvištěl kolem hlavy.

Corum uhnul před kroužícím mečem a prudce udeřil Gaynora do nohy. Bylo to v okamžiku, kdy se Gaynor ohlédl, aby zjistil, jak si vedou jeho bojovníci.

Chaosova smečka právě skončila svůj vítězný boj. Jedna nestvůra podruhé, tak, jak je Corum zavolal z podsvětí, teď sbírala svou odměnu a mizela tam, odkud přišla.

S výkřikem se Gaynor znovu vrhl na Coruma. Corum sebral všechnu svou sílu, aby útok odrazil. Gaynor se sápal po Corumově ruce, v níž držel meč. Corum bojoval, snažil se osvobodit, ale meč mu vypadl z ruky a zarazil se do ležícího mrtvého těla.

Corum byl bezbranný. Princ Gaynor jeho meč vytáhl a teď ho pevně svíral rukou v železné rukavici.

„Vzdej se, kníže Corume. Vzdej se a já ušetřím tvůj život.“

„Takže mě vezmeš ke své paní Xiombarg.“

„To je to, co musím udělat.“

„Potom se nevzdám!“

„Musím tě tedy zabít.“

Gaynor pustil Corumův meč do bahna, oběma rukama sevřel svůj meč a vykročil dopředu, aby s Corumem skoncoval.

KAPITOLA IV

Útok barbarů

Corum instinktivně natáhl ruce proti Gaynorovi. Vtom zasáhla Kwllova ruka.

Už nejednou mu Ruka zachránila život – vždy, když byl v ohrožení. Teď také jednala podle své vůle. Chopila se Gaynorovy čepele, vykroutila mu ji z ruky, rychle ji zvedla do výšky a potom hruškou udeřila do Gaynorovy hlavy.

Princ Gaynor zavrávoral a pomalu klesl na kolena.

Corum k němu přiskočil a jednou rukou ho pevně stiskl pod krkem.

„Vzdáváš se, princi?“

„Nemohu se vzdát,“ odpověděl Gaynor přiškrceným hlasem. „Za nic na světě se nevzdám.“

Vtom však Kwllova ruka uchopila okraj jeho hledí a prudce jím trhla.

„NE!“ zařval princ Gaynor, když si uvědomil, co Corum zamýšlí. „To nesmíš! Žádný smrtelník nesmí spatřit mou tvář!“ Začal se kroutit, ale Corum ho pevně držel a Kwllova ruka znovu trhla hledím.

„PROSÍM!“

Hledí se jen mírně pohnulo.

„PROSÍM TĚ, KNÍŽE V ŠARLATOVÉM PLÁŠTI, NECH MĚ JÍT A JÁ TI UŽ NIKDY NEUŠKODÍM!“

„Ty nemáš právo přísahat,“ připomněl mu Corum. „Patříš královně Xiombarg a nemáš vůli ani čest.“

Prosebný hlas se znovu ozval.

„Buď milosrdný, kníže Corume.“

„Já nemám právo být k tobě milosrdný, protože já sloužím Arkynovi,“ řekl Corum.

Kwllova ruka trhla potřetí a hledí se otevřelo.

Corum se díval do mladistvé tváře, která byla podivně zvrásněná, jako by se skládala z miliónu bílých červů. Mrtvé červené oči se dívaly na Coruma. Všechny ty hrůzy, jichž byl Corum kdy svědkem, se nedaly srovnat s tímto hrůzostrašným pohledem. Corum vykřikl a jeho výkřik splynul s výkřikem Prokletého prince Gaynora. Tkáň jeho obličeje začala hnít a měnit barvy. Ostrý zápach byl ještě horší než zápach celé Chaosovy smečky. A Corum najednou viděl, jak obličej mění rysy. Na chvilku se změnil v obličej muže ve středním věku, potom v obličej ženy, pak chlapce – a v jednom okamžiku uviděl Corum svůj vlastní obličej. Kolik podob měl princ Gaynor po dobu svého věčného prokletí? V jeho obličeji se odráželo zoufalství miliónů let. A stále se z něho dívaly ty červené oči plné hrůzy a bolesti. Obličej se stále proměňoval a proměňoval…

Více než milión let. Celé věky hrůzy. Cena za Gaynorův nevýslovný zločin, za zradu Zákona. Tento krutý osud na něj neuvalil Zákon, ale síla Rovnováhy. Jaký to musel být zločin, když neutrální vesmírná Rovnováha zasáhla? Odpověď do určité míry podávají měnící se rysy tváře v přilbici. Najednou Corum už netiskl Gaynorův krk, ale místo něj svíral

v dlaních zmučenou hlavu a plakal, neboť prokletý princ zaplatil takovou cenu, jakou snad ještě nikdo nemusel zaplatit.

Corum plakal a cítil, že tady jsou někde hranice spravedlnosti nebo nespravedlnosti. V tom momentě mu obojí připadalo stejné. Ani teď ještě Gaynor neumíral. Prodělával pouze přeměnu jedné existence v druhou. Brzy v nějaké vzdálené říši, daleko od patnácti Plánů a říše Vládců mečů, bude dál otrocky sloužit Chaosu. Konečně obličej zmizela blýskavé brnění bylo prázdné.

Princ Gaynor zmizel.

Corum zvedl hlavu a jako omámen slyšel hlas Jharyho-a-Conela.

„Rychle, Corume, vezmi Gaynorova koně. Barbaři sbírají odvahu. Náš úkol zde je splněn!“

Jhary jím zatřásl. Corum vstal, našel svůj meč tam, kde ho Gaynor upustil do bláta, a dovolil Jharymu, aby mu pomohl nasednout do sedla z ebenového dřeva a slonoviny…

Potom už ujížděli k hradbám Halwyg-nan-Vake a za sebou slyšeli křik a jekot mabdenských bojovníků.

Projeli rychle branou, která se za nimi zase okamžitě zavřela. Pěsti barbarů zbytečně bušily do okovaných dřevěných vrat. Sesedli z koně a viděli, že král Onald a Rhalina už na ně čekají.

„A co princ Gaynor?“ nedočkavě se zeptal král Onald. „Žije ještě?“

„Ano,“ odpověděl Corum prázdným hlasem. „Stále žije.“

„Nepodařilo se vám ho zabít!“

„Ne,“ řekl a pomalu zamířil do tmy. Nechtěl mluvit s nikým, ani s Rhalinou.

Král Onald se vydal za ním, ale potom se zastavil a podíval se na Jharyho, který mezitím sesedl ze svého koně.

„On nebyl poražen?“

„Moc prince Gaynora je pryč,“ řekl Jhary unaveně. „Corum ho porazil. Teď už barbaři nemají žádný mozek – mají jen svou brutální sílu, své psy a medvědy, a je jich mnoho.“ Smutně se zasmál. „To je vše, králi Onalde.“

Všichni se dívali za Corumem, který těžkým krokem a bez ohlédnutí zmizel ve tmě.

„Připravíme se na jejich útok,“ řekl Onald. „Myslím; že na nás zaútočí ráno.“

„Je to dost pravděpodobné,“ souhlasila Rhalina. Chtěla jít za Corumem, ale rozmyslela si to.

Za úsvitu se barbarská armáda kráse Lyra-a-Brodeho spojila s mabdenskou armádou a s armádou Psa a Medvěda a začala postupovat na Halwyg-nan-Vake.

Obránci se shromáždili na nízkých hradbách Halwygu. Barbarští válečníci neměli s sebou žádné válečné stroje, neboť spoléhali na strategii prince Gaynora a na to, že jeho horda obsadí všechna města. Ale bylo jich mnoho – bylo jich tolik, že bylo téměř nemožné dohlédnout konce jejich seřazených legií. Postupovali pěšky, na koních i na vozech.

Corum, který nyní stál na hradbách, odpočíval sice několik hodin, ale usnout nemohl. Stále měl před sebou obličej prince Gaynora. Teď pátral v davu po Glandythu-a-Krae, k němuž stále pociťoval nenávist. Ale hrabě zde zřejmě nebyl. Možná hledal Coruma ještě někde u hradu Moidel.

Král Lyr seděl na velkém koni a v ruce svíral korouhev. Vedle něho se krčil hrbatý král Cronekyn-a-Drok, vůdce bro-an-mabdenských kmenů, který byl slabomyslný a přezdívali ho Bídáček.

Řady barbarských bojovníků postupovaly neuspořádaně a vyzáblý král se nervózně ohlížel, jako by si nebyl jist, zda je schopen velet takové obrovské síle, když princ Gaynor zmizel.

Král Lyr-a-Brode zvedl svůj velký železný meč a na toto znamení jezdci vystřelili hořící šípy, první, které zasvištěly nad hradbami Halwygu. Střelci mířili na keříky, které byly vyschlé nedostatkem vody. Král Onald se však na to připravil, neboť obyvatelé města už několik dní střádali moč, aby jí pak mohli hasit vzniklé požáry. Král Onald slyšel o osudu jiných obléhaných měst v jeho království a již věděl, co je nezbytné.

Několik obránců se potácelo kolem hradeb se zabodnutými hořícími šípy v tělech. Jeden z nich běžel s popáleným obličejem kolem Coruma.

S ohlušujícím řevem vyrazili barbaři proti hradbám města a začali šplhat nahoru.

Začal skutečný útok na město Halwyg.

Corum pozoroval armádu Psa a Medvěda, aby viděl, kdy vyrazí do útoku. Ale zdálo se, že jsou připraveni v záloze, i když dobře nechápal proč.

Jeho pozornost teď upoutalo bezprostřední nebezpečí. Přes cimbuří se snažil přehoupnout jeden z barbarů. V jedné ruce držel hořící pochodeň a v zubech měl meč. Barbar stačil ještě překvapením vykřiknout, než ho Corum srazil dolů. Přicházeli však další,

I když Corum bojoval celé dopoledne úplně mechanicky, bojoval dobře. Jhary, Rhalina a Beldan veleli na hradbách oddílům obránců. Tisíce barbarů zahynulo, ale další tisíce je nahradily. Bojoval každý, kdo unesl meč.

Corumovi zněl v uších křik a válečná vřava. Musel zničit spoustu barbarů. Jeho krunýř byl děravý na mnoha místech a krvácel z drobných ran, ale nevšímal si toho…

Přes hradby přeletěly další hořící šípy a ženy s dětmi se snažily hned oheň uhasit.

Za obránci visel ve vzduchu kouř a smrdutých barbarských válečníků neubývalo. Všude kolem vládla válečná hysterie. Tváře zbrocené krví, zlámané zbraně a hromady zmasakrovaných těl. Na hradbách se marně snažili zastavit útok.

Dole pod nimi u brány se barbaři snažili urazit železnou závoru, která dosud držela.

Corum věděl, že jeho boj s princem Gaynorem nebyl marný, ačkoli se obával o výsledek této bitvy. Nebylo pochyb, že pod velením Gaynora by pekelné nestvůry město už dávno dobyly.

Ale kolik ještě zbývá času, než se Arkyn vrátí s hmotou, kterou potřebuje král Yurette? A stojí vůbec ještě Město v Pyramidě? Corum se smutně usmál: Xiombarg už by teď měla vědět, že zneškodnil jejího služebníka, prince Gaynora. Její vztek bude o to větší, oč silnější bude pocit nemohoucnosti. To možná ovlivní zuřivost jejího útoku na Gwläs-cor-Gwrys? Mohla by snad být její zuřivost silnější?

Corum se snažil vyhnat takové myšlenky z hlavy. Stejně nebyly k ničemu. Sebral kopí, které odhodil jeden z barbarů, a bodnul jím jednoho mabdenského útočníka přímo do břicha. Ten se zapotácel a spadl na hromadu mrtvol pod hradbami.

Záhy po poledni začali barbaři ustupovat a při tom sbírali a odnášeli své mrtvé.

Corum viděl krále Lyra a Cronekyna, jak se radí. Možná, že začali uvažovat o armádách Psa a Medvěda. Nebo vymýšleli novou strategii, při které by neměli takové ztráty. Snad se neobávali o své padlé?

Nějaký chlapec přiběhl ke Corumovi až na hradební zeď.

„Kníže Corume, mám pro tebe zprávu. Máš přijít k Aleryonovi.“

Corum hned opustil hradby, nasedl do vozu a odjel ulicemi města do chrámu.

Chrám byl teď plný raněných. Corum potkal Aleryona u vchodu.

„Už se Arkyn vrátil?“

„Ano, kníže.

Corum vešel dovnitř a tázavým pohledem se díval na těla ležící čelem k zemi.

„Umírají,“ řekl Aleryon tiše. „Ti už sotva něco cítí. Těmto ubohým hochům už nic nepomůže.“

Arkyn vystoupil ze stínu. Podoba, kterou teď měl, nebyla jeho pravá božská podoba. Vypadal velmi unaveně.

„Prosím,“ řekl a podával Corumovi malou krabičku z hladkého kovu. „Neotvírej ji, neboť látka je velmi účinná a její zář by tě mohla zabít. Dej ji poslovi z Gwläs-cor-Gwrys, a řekni mu, aby se vydal zpět a nebeskou lodí proletěl Zdí mezi říšemi…“

„Ale on nemá sílu k návratu,“ namítl Corum.

„Pokusím se, aby se Zeď otevřela – alespoň doufám, neboť jsem zcela vyčerpán. Královna Xiombarg se mnou bojuje velmi důmyslně. Nejsem si jist, zda se mi podaří otevřít Zeď poblíž jeho města, ale pokusím se o to. Pokud se mi to nepodaří, může se dostat do nebezpečí. Ale více pro něj nemohu udělat.“

Corum přikývl a vzal si krabičku. „Doufejme, že Gwläs-cor-Gwrys ještě stojí.“

Arkyn se sardonicky zasmál.

„Neptej se mne,“ řekl, „neboť nevím víc než ty.“

Corum pospíchal z chrámu s krabičkou v ruce. Byla těžká a jako by se v ní něco chvělo.

Vylezl na vůz a pobídl koně. Ujížděl ulicemi do paláce krále Onalda. Vyběhl po schodech až na střechu, kde na něj čekala vzdušná loď. Podal krabičku kormidelníkovi a řekl mu vše, co se dozvěděl od boha Arkyna.

V pohledu kormidelníka byly patrné pochybnosti, ale vzal krabičku a položil ji opatrně do skříňky ve své kabině.

„Sbohem, Bwydyth-a-Horne,“ loučil se s ním Corum. „Kéž bys našel Město v Pyramidě a kéž by se vrátilo do tohoto Plánu včas.“

Bwydyth ho pozdravil a vznesl se s lodí do vzduchu.

Najednou jako by se nebe otevřelo. Byl to jen okamžik. V otvoru bylo vidět jasné zlaté nebe, zjizvené purpurovým a oranžovým světlem. Tím otvorem prolétla nebeská loď.

Corum zůstal chviličku stát a díval se za lodí, když vtom se ozval strašlivý řev z hradeb.

Jistě začal nový útok.

Utíkal dolů po schodech a vyběhl z paláce až na ulici. A tam uviděl ženy, které klečely na kolenou a plakaly. Čtyři vysocí bojovníci nesli na ramenou desku, na které bylo tělo přikryté pláštěm.

„Kdo je to?“ zeptal se Corum jednoho z nich. „Kdo je mrtev?“

„Zabili našeho krále Onalda,“ žalostně mu odpověděl bojovník. „Poslali proti nám armády Psa a Medvěda. Zkáza Halwygu se blíží, kníže Corume. Teď už ji nic nezastaví!“

KAPITOLA V

Královna Xiombarg zuří

Corum při jízdě ulicemi divoce pobízel koně směrem k hradbám. Podivné ticho se rozhostilo v ulicích Halwyg-nan-Vake a zdálo'se, že jeho obyvatelé již jen čekají na smrt, kterou jim přinesou vítězní barbaři. Dvě ženy již spáchaly sebevraždu. Skočily ze střechy svého domu. Snad si myslely, že konají moudře.

Corum seskočil z vozu a utíkal po schodech nahoru na hradby, kde stála Rhalina a Jhary-a-Conel. Neposlouchal, co mu říkali, protože sám viděl, co se děje.

Velcí psi, větší než bojovníci, se s lačnými pohledy a vyplazenými jazyky rychle hnali směrem k městu společně s barbary. A za nimi šli po zadních nohách obrovští medvědi s kyji a ochrannými štíty. Na hlavách jim vyrůstaly černé rohy.

Corum věděl, že psi mohou přeskočit zdi a medvědi budou svými kyji tlouci do bran tak dlouho, až se jim podaří dostat se dovnitř.

„Do paláce!“ vykřikl. „Všichni bojovníci do paláce. Ostatní ať si najdou nějaký úkryt!“

„Ty je opouštíš?“ zeptala se ho Rhalina. Celá se třásla, když viděla, jak jeho jediné oko plane černo a zlatou.

„Dělám pro ně, co mohu, a doufám, že ústupem získáme trochu času. Z paláce se budeme moci lépe bránit. Pospěšte si! „křičel. „Rychle!“ Někteří bojovníci utíkali hned, ale někteří váhali, nechtěli odejít z hradeb.

Corum zůstal na hradbách a pozoroval, jak bojovníci společně s obyvateli města míří ke vzdálenému paláci a nesou s sebou i raněné.

Brzy zůstali na hradbách pouze on, Rhalina a Jhary. Dívali se dolů na blížící se psy a medvědy.

Potom i oni sestoupili z hradeb do opuštěných ulic a běželi kolem zbořenin, spálených keřů, pošlapaných květin a mrtvých těl až do paláce; aby zde pomohli zabarikádovat okna a dveře.

Z dálky bylo slyšet vytí psů, řev medvědů a jekot barbarů. Zvláštní klid zavládl v paláci, když ti tři vylezli na jeho střechu.

„Jak dlouho ještě?“ zašeptala Rhalina. „Jak dlouho bude trvat, než přijdou, Corume?“

„Ty nestvůry? Za chvilku budou na hradbách.“

„A potom?“

„Pár okamžiků, než zaútočí na palác. A pak – nevím. Nemůžeme dlouho vydržet proti tak silnému nepříteli.“

„Máš nějaký plán?“

„Mám ještě jeden plán. Ale mám proti němu tolik výhrad…“ Jeho hlas se ztrácel. „Nejsem si jistý. Prostě neznám moc…“

Vytí a chroptění bylo stále hlasitější a potom ustalo.

„Už jsou u hradeb,“ řekl Jhary.

Corum si upravil své roztrhané šarlatové roucho na ramenou. Políbil Rhalinu.

„Sbohem; má drahá,“ řekl.

„Sbohem? Co –?“

„Sbohem, Jhary – příteli vítězů. Myslím, že si najdeš jiného hrdinu, kterému budeš dobrým přítelem.“

Jhary se pokusil o úsměv.

„Chceš, abych šel s tebou?“

„Ne.“

První velcí psi přeskočili zdi a zůstali stát na ulici. Větřili a pozorovali okolí.

Corum nechal Rhalinu a Jharyho na střeše. Sešel dolů po schodech do paláce, proklouzl mezi barikádami u vchodu a kráčel dál širokou cestou. Minul bránu paláce, až se dostal na hlavní ulici vedoucí ke hradbám.

Některé keře hořely a v okolních zahradách na trávnících leželi mrtví. Malá okřídlená kočka zakroužila Corumovi nad hlavou a pak zamířila zpět k cimbuří.

Další psi přeskočili hradby. Se skloněnými hlavami a vyplazenými jazyky se pomalu blížili k místu, kde na ně čekala osamocená postava knížete Coruma.

Náhle zapraskala hlavní brána, kterou prolomili rohatí medvědi. Valili se dovnitř kolébavou chůzí, s holemi připravenými k boji.

Bylo vidět, jak Corum zvedá ruku ke svému Oku. Zbledl a mírně se zachvěl. Natáhl kouzelnou Kwllovu ruku a ta jakoby zmizela, takže se zdálo, že má místo ní jenom pahýl.

Všude kolem něj se náhle objevily příšerné bytosti, strašně znetvořené. Byli to stoupenci prince Gaynora Prokletého, kteří tecP sloužili Corumovi: Ten jim slíbil, že je propustí; pokud i najdou nové oběti; které je nahradí v jejich vězení v Předpeklí.

Corum jim pokynul Kwllovou rukou, která se znovu objevila, Rhalina se zděšeně podívala na Jharyho, který celou tu scénu klidně pozoroval.

„Jak mohou takoví mrzáci porazit ty hrozné psy a medvědy a tisíce barbarských bojovníků, kteří jdou za nimi?“

„Nevím,“ odpověděl Jhary. „Myslím, že Corum zkouší jejich sílu. Budou-li poraženi, pak to znamená, že Kwllova ruka a Rhynnovo oko už nejsou k ničemu a nebudou nás moci zachránit, jestli se pokusíme uniknout.“

„On to věděl a neřekl nám to,“ dodala Rhalina a sklonila svou krásnou hlavu.

Chaosovy nestvůry zamířily ulicí směrem k velkým psům a medvědům. Zvířata byla trochu zmatená a v jejich řadách se ozývalo bzučení. Nevěděla, zda k nim běží přátelé či nepřátelé.

Zmrzačeným bytostem chyběly různé údy a některým dokonce i hlava. Ty, které byly úplně bez nohou, se držely svých druhů. Některé se podivně odrážely rukama. Tato ubohá chátra měla jednu výhodu – byla už neživá.

Valili se dolů zpustošenou ulicí: Psi štěkali a jejich štěkot se odrážel od střech zničeného Halwygu a varoval zmrzačené nestvůry.

Ale ty se hnaly dál. Nemohly se zastavit, protože vítězství nad armádou Psa a Medvěda jim zaručovalo propuštění z hrozného Předpeklí. Zaručovalo jim, že jejich duše definitivně zemřou – a skutečná smrt byla to, co teď hledaly.

Corum zůstal stát na konci ulice a nevěřil, že tito mrzáci mohou porazit ty zdivočelé bestie. Viděl, že branou už prošli všichni medvědi a za nimi se tlačily zástupy barbarů, vedené králi Lyrem a Cronekynem. Corum doufal, že i když Chaosovi mrzáci budou poraženi, Halwyg získá, ještě trochu času, než barbaři zaútočí na palác.

Pohlédl tam, kde za palácem byla vidět střecha chrámu Zákona. Byl tam Arkyn? Počkal, aby viděl, co se stane?

Psi začali chňapat po Chaosových nestvůrách. Jeden z nich chytil beznohou zrůdu do zubů a odhodil ji stranou. Ta však jakmile dopadla, plazila se k němu zpátky. Pes, když to uviděl, sklonil hlavu a stáhl ocas.

Ať jsou sebevětší a sebedivočejší, pomyslel si Corum, pořád jsou to jen psi. To byla jedna z věcí, se kterou počítal.

Medvědi se pohnuli vpřed. V rudých tlamách jim svítily bílé tesáky, oháněli se kolem sebe holemi tak, že Chaosovy nestvůry padaly na všechny strany. Nebyly však mrtvé, zvedaly se a znovu útočily.

Chaosovy příšery se chytaly psů za srst. Jednoho psa povalily na záda a zmrzačené nestvůry mu rozsápaly krk. Corum se drsně zasmál. Náhle uviděl, že došlo k tomu, čeho se obával. Lyr-a-Brode v čele svých jezdců obešel bojující zvířata. Jezdci postupovali ostražitě a začali zaplňovat širokou ulici.

Corum se obrátil a utíkal k paláci.

Než vyběhl na střechu paláce, barbaři se už valili hlavní ulicí k paláci, zatímco za nimi bojovaly armády Psa a Medvěda s ne-mrtvými nestvůrami.

Z oken paláce vyletěly šípy a Corum viděl, že král Cronekyn jako jeden z prvních padl k zemi, šípy zabodnuté v očích. Král Lyr-a-Brode měl lepší brnění a tak se od jeho helmy a krunýře šípy pouze odrážely. Mával mečem, jako by se lučištníkům vysmíval, a pobízel barbary k útoku na palác. Začali útočit na barikády.

Kapitán královské gardy přiběhl na střechu.

„Můžeme udržet spodní patra jen několik minut, kníže Corume, to je vše."

Corum přikývl. „Ustupujte co možná nejpomaleji. Brzy se k vám přidáme.

„Co sis myslel, že se tam dole s tebou stane?" zeptala se R,halina,

„Tuším, že Xiombarg vyvíjí na tento Plán obrovský tlak, protože jsem zničil prince Gaynora. Myslel jsem, že by mohla obrátit všechny ty příšery proti mně."

„Ale ona nemůže sama osobně vstoupit do této říše," řekla Rhalina. „Alespoň to říkají. Dopustila by se chyby a porušila by moc Rovnováhy. Dokonce i Velcí Staří Bohové respektovali Rovnováhu.

„Snad," řekl Corum. „Ale začínám Xiombarg podezírat, že její hněv je tak veliký, že se pokusí sem vtrhnout."

„To bude nepochybně znamenat náš konec," zašeptala Rhalina. „Co dělá Arkyn?"

„Dělá, co může. Nemůže nám přímo pomoci. Myslím, že on se také připravuje na královnu Xiombarg. Pojď, raději bychom se měli přidat k obráncům paláce."

Když sestoupili dolů, viděli, že se ustupující bojovníci marně snaží odrazit řvoucí barbary, kteří se slepě vrhali dopředu bez nejmenších obav ze smrti. Kapitán, který před chvílí přišel za Corumem, jen beznadějně rozhodil rukama.

„Mají hodně sil, myslím, že nás zatlačují."

Corum se podíval na schody a viděl, jak tam tlačí útočníci. Ochranná zeď byla příliš slabá a brzy byla prolomena.

„Musíme se uchýlit na střechu," řekl. „Tam se udržíme alespoň o chvilku déle. Musíme šetřit síly, jak nejlépe o půjde."

„Ale už jsme poraženi, že, kníže Corume?" řekl zdrceně kapitán. „Bojím se, že ano, kapitáne. Bojím se, že ano."

Jejich rozhovor přerušil výkřik. Nebyl to však lidský hlas, byl to hrozný výkřik zoufalého hněvu.

Rhalina si přikryla obličej rukama a jenom zašeptala:

„Xiombarg, to je její hlas, Corume."

Corumovi vyschlo v ústech a nemohl jí hned odpovědět. Olízl si rty. Výkřik se ozval znovu a s ním ještě jeden zvuk – zvláštní hukot, který sílil a sílil, až jim přímo drásal uši.

„Na střechu!" vykřikl Corum. „Rychle!"

Vyběhli na střechu, sotva, popadali dech a rychle si zakryli oči rukama, aby je ochránili před oslňující září. Linula se z oblohy a obklopila i slunce.

Corum ji uviděl jako první. Obrovský obličej královny Xiombarg, zkřivený hněvem, se objevil nad horizontem. Světlekaštanové vlasy vlály jako mraky oblohou. V ruce svírala obrovský meč, kterým mohla rozseknout celý svět.

„To je ona," povzdechla si Rhalina. „Královna Mečů. Porušila Rovnováhu a přišla nás zničit."

„Podívejte támhle!" vykřikl Jhary-a-Conel. „Proto je tady. Jde za nimi do našeho Plánu! Oni jí unikli. Zkřížili jí všechny plány a ona ze vzteku a pocitu bezmocnosti porušila Rovnováhu!"

Město v Pyramidě. Vznášelo se na obloze nad rozbořeným Halwygem-nan-Vake. Jeho zelené blikající světlo na okamžik zmizelo, aby se objevilo znovu a rozzářilo se ještě jasněji. Ten hukot, který doléhal k jejich uším, přicházel z Města v Pyramidě.

Náhle se něco oddělilo od města a letělo to dolů směrem k paláci. Corum se odvrátil od rozzuřeného obličeje královny Xiombarg a jejího meče a pozoroval nebeskou loď, jak sestupuje. Byl v ní Král bez království a v.rukou něco držel.

Nebeská loch dosedla na střechu a král se usmál na Coruma.

„Dárek," řekl. „Na oplátku za vaši pomoc Gwläs-cor-Gwrys."

„Děkuji ti," řekl Corum, „ale není čas –"

„Ten dárek má velkou moc. Je to zbraň. Vezmi si ji."

Corum ji uchopil. Byl to vlastně válec s podivným vzorem na povrchu, na jednom konci opatřený plochou rukojetí a zužující se směrem k druhému konci.

„Je to zbraň," opakoval Noreg-Dan. „Zničí každého, na koho ji namíříš."

Corum se podíval na Xiombarg a znovu slyšel její řev a viděl její zvednutý meč. Namířil na ni.

„Ne," řekl král bez království. „Ne. Na Xiombarg ne, neboť ona patří k Velkým Starým Bohům – je to Královna mečů. Použij ji na vaše smrtelné nepřátele."

Corum utíkal ke schodům. Barbaři, které teď vedl Král Lyr, se dostali už do posledního patra.

„Zamiř a zmáčkni rukojeť," volal za ním Noreg-Dan.

Corum namířil na krále Lyra. Vysoký král rychle stoupal po schodech, až mu vlály zcuchané vousy, a za ním postupovala celá jeho stráž. Když uviděl Coruma, zasmál se.

„Chceš se vzdát, poslední z Vadhaghů?"

Corum se také zasmál. „Nejsem poslední, králi Lyre-a-Brode, jak ti hned dokáži."

Corum stiskl rukojeť. Král si náhle přitiskl ruce na prsa a padl dozadu na zbraně své stráže. Zcuchané vlasy mu spadly přes oči.

„Je mrtvý!" ječel velitel strážců. „Náš král! Pomstíme se!"

S tasenými meči se hnali na Coruma. Ten znovu stiskl rukojeť a velitel padl mrtev stejně jako jeho král. Corum opakovaně mířil a pokaždé padl jeden ze strážců. Za okamžik byli všichni mrtví.

Corum se ohlédl na Krále bez království. Noreg-Dan se usmál. „Použili jsme tyto zbraně proti bojovníkům královny Xiombarg. To je jedna z příčin, proč královna tak zuří. Bude dlouho trvat, než znovu získá nové smrtelníky, aby jí sloužili."

„Ale ona už jednou porušila Rovnováhu," řekl Corum, „možná ji poruší i podruhé."

Velký, krásný, ale rozhněvaný obličej Královny mečů se zdvíhal nad horizontem. Už byla vidět její ramena, hrud až po pás.

„ACH! CORUME! TY HROZNÝ VRAHU! ZNIČIL JSI VŠE, CO JSEM MILOVALA!"

Křičela tak hlasitě, až Corum pocítil bolest v uších. Ustoupil dozadu z cimbuří a ohromeně pozoroval velký meč a oči královny Xiombaxg, které žhnuly jako dvě obrovská slunce. Její přítomnost jako by zaplavila celý svět. Meč začal padat a Corum se připravoval na smrt. Rhalina se mu vrhla do náruče a on ji naposledy objal.

Vtom se ozval další hlas:

„PORUŠILA JSI PRAVIDLA VESMÍRNÉ ROVNOVÁHY, SESTRO XIOMBARG!“

Daleko na obzoru stál proti Královně mečů stál Arkyn, stejně velký jako ona. Arkyn, bůh Zákona, v celé své božské nádheře s obrovským mečem v ruce. Město s jeho obyvateli se zdálo být naprosto bezvýznamné, jako mraveniště s mravenci, kteří spolu zápasí na louce.

„PORUŠILA JSI ROVNOVÁHU, KRÁLOVNO MEČŮ!“

„NEJSEM PRVNÍ!“

„ALE SMÍ TO UČINIT POUZE JEDEN, KTERÝ JE OBDAŘEN NESMÍRNOU MOCÍ! TY SES PORUŠENÍM ROVNOVÁHY ZŘEKLA PRÁVA VLÁDNOUT VE SVÉM PLÁNU!“

„NE! ROVNOVÁHA PROTI MNĚ NEMÁ PRAŽÁDNOU MOCI“

‚ALE MÁ!“

A váhy vesmírné Spravedlnosti, které již Corum jednou viděl, když se zbavil Ariocha, Boha Chaosu, se teď objevily na obloze mezi bohem Arkynem a královnou Xiombarg. Byly tak obrovské, že i oba ohromní bozi vypadali jako trpaslíci.

„ALE MÁ,“

ozval se znovu podivný hlas, který nepatřil ani královně Xiombarg; ani Arkynovi, A Váha se začala naklánět směrem k Arkynovi.

„ALE MÁ!“

Královna Xiombarg řvala strachem a její řev otřásal celým světem. Hrozila sesláním svých kouzel…

„ALE MÁ!“

Meč, který byl symbolem její moci, jí vypadl z ruky a na okamžik se objevil na misce vah, která se nachýlila směrem k Arkynovi.

„NE!“ prosebně vykřikla královna Xiombarg: „BYLA TO LÉČKA. TO ARKYN VŠE NAPLÁNOVAL, ABY MĚ SEM VLÁKAL. ON VĚDĚL…“ Její hlas začal slábnout. *„On věděl… On to věděl…“*

Postava královny se začala rozplývat a odplouvala jako oblak, až se docela rozplynula.

Váha ještě na okamžik zůstala na obloze a pak také zmizela. Jenom bůh Arkyn zůstal na obloze, obklopený bílou září, s bílým mečem v ruce.

„HOTOVO!“ řekl mohutným hlasem a zdálo se, že světlo prochází celým světem.

„HOTOVO!“

Corum vykřikl na boha Arkyna: „Ty jsi věděl, že hněv královny Xiombarg bude tak velký, že vstoupí do tohoto Plánu a nezastaví ji ani strach z vesmírné Spravedlnosti?“

„DOUFAL JSEM. JENOM JSEM DOUFAL.“

„Pak ale to, oč jsi mne žádal, abych udělal, byla jen moje věc?“

„ANO.“

Corum si vzpomněl na všechny útrapy; které prožil, na všechny bitvy, které vybojoval. Viděl před sebou tisíc podob prince Gaynora.

„Měl bych nenávidět všechny bohy,“ řekl.

„MĚL BYS NA TO PRÁVO. AVŠAK MY MUSÍME VYUŽÍVAT SMRTELNÍKŮ; KDYŽ DÍLO SAMI DOKONČIT NEMŮŽEME.

A potom bůh Arkyn také zmizel a jediné; co na obloze zůstalo, byla kroužící nebeská loď z Gwläs-cor-Gwrysu, která vysílala dolů neviditelnou smrt na ječící vyděšené barbary, kteří ještě byli na ulicích i na hradbách Halwygu.

Někteří prchali z města, ale plavidlo je našlo. Našlo je všechny. Corum si všiml, že armády Psa a Medvěda byly pryč, stejně jako Chaosovy nestvůry, které pozval na pomoc. Buď je zavolal zpět jejich pán Pes a Rohatý medvěd a nebo teď obývají jeskyni v Předpeklí. Corum zvedl ruku ke svému zakrytému oku, ale pak ji zase spustil dolů. Nechtěl už pohlédnout do podsvětí.

Král bez království k němu přistoupil.

„Viděl jsi, jak byl ten dárek užitečný, kníže Corume.“

„Ano.“

„Královna Xiombarg je teď pryč ze svého Plánu. Pouze v jedné říši teď vládne Vladař mečů. Mabelode se nás teď musí bát.“

„Jsem si jist, že se nás bojí,“ řekl Corum vážně.

„A já už nejsem Král bez království. Mohu začít budovat své království, jen co se vrátím do mého Plánu.“

„To je dobře,“ řekl Corum smutným hlasem. Zamířil na cimbuří a podíval se dolů na město plné mrtvol. Několik obyvatel vyšlo ze svých domů. Moc mabdenských barbarů byla zničena jednou provždy. Mír se vrátil do Arkynovy říše a není pochyb, že přijde i do této říše, kde bude vládnout Zákon.

„Vrátíme se na Moidel u moře?“ zeptala se Rhalina Coruma a pohladila ho po unaveném obličeji.

Corum pokrčil rameny.

„Pochybuji, že ještě existuje. Glandyth ho jistě srovnal se zemí.“

„A co hrabě Glandyth?“ Jhary-a-Conel podrbal svého okřídleného kocoura, který už zase seděl na rameni svého pána, na obvyklém místě. „Kde ten je? Co se s ním stalo?“

„Řekl bych, že není mrtev,“ řekl Corum. „Myslím, že se s ním ještě střetnu. Sloužil jsem nyní Zákonu, jednal jsem podle Arkynových přání. Ještě se však musím pomstít sám za sebe.“

Nebeská loď se přiblížila až k nim. Na její přídi stál starý vadhaghský princ Yurette a usmíval se, loď pomalu přistávala na střeše paláce.

„Corume, navštiv mne ve městě Gwläs-cor-Gwrys. Chtěl bych si s tebou promluvit o obnovení země Vadhaghů a hradů Vadhaghů. Chci, aby se tvá zem mohla znova nazývat Bro-an-Vadhagh. Pošleme zbytky Mabdenů zpět do jejich původního království. Ve tvé zemi se budou znovu nacházet úrodná pole a porostou zde krásné lesy.“

Corumův unavený obličej se rozjasnil a on se usmál.

„Děkuji ti, princi Yurette. Bude nám potěšením tě navštívit.“

„Ted, když jsme se vrátili do naší říše, myslím, že na čas skončila naše dobrodružství,“ řekl princ Yurette.

„Ano,“ přitakal Corum, „doufám, že i já budu smět chvíli žít v bezpečí. Trochu klidu uvítám.“

V dálce bylo vidět, jak se Město v Pyramidě pomalu snáší k zemi.

EPILOG

Glandyth-a-Krae byl unavený, stejně tak jeho muži i vozatajové, kteří se táhli za ním. Z vrcholku kopce pozoroval souboj mezi královnou Xiombarg a bohem Arkynem, viděl, jak Vadhaghové z kouzelné létající lodi zabíjejí jeho bojovníky.

Po dlouhé měsíce hledal Coruma Jhaelena Irseie a markraběnku Rhalinu. A když je konečně našel a vrátil se ke své armádě, aby spolu s ní zničil město Halwyg-nan-Vake, byl svědkem rychlé porážky Mabdenů a jejich spojenců.

Hrabě Glandyth-a-Krae, který byl teď postaven mimo Zákon, se musí skrývat a bát se, neboť Vadhaghové se vrátili a všude bude vládnout Zákon.

Když se nad krajinu začala snášet noc a pouze zelenavé světlo z kouzelného města zářilo kolem, přikázal Glandyth svým bojovníkům vrátit se zpátky. Zpět k moři do tmavých lesů na severovýchodě.

Přísahal však, že jednou najde spojence dostatečně silného, aby mu pomohl zničit Coruma a všechno, co je Corumovi drahé.

Věřil, že teď už ví, kdo jím bude. Věřil, že ví.

Tak končí druhá kniha o Corumovi.